Journal of the

Annamalai University

Vol. XIII

March 1944

JL
T4 ∞ 211A, N32
N44·13
94983

Vol. XIII March 1944

JOURNAL

OF THE

ANNAMALAI UNIVERSITY

EDITOR

Professor R. RAMANUJACHARI, M. A.

Editorial Board

Professor K. C. CHAKKO, M.A., D. Sc.

Professor A. CHIDAMBARANATHA CHETTIAR, M.A., Ph.D.

Professor R. V. SESHAIYA, M. A.

PUBLISHED BY THE UNIVERSITY

ANNAMALAINAGAR

1947

24983

NOTICE

To contributors and others

Contributions, remittances, books for review, exchanges and correspondence regarding all matters may be addressed to :—

Prof. R. RAMANUJACHARI,
Philosophy Department,
Annamalai University,
Annamalainagar.

CONTENTS

PAGE

1. Love and Suspicion in Shakespeare .. 1
By A. C. Subrahmanyan

2. Kumārasambhava—A Study .. 19
By Dr. P. S. Subrahmanya Sastri

3. Southey's Indian Epic : *The curse of Kehama* .. 31
By Krishnamurthy Aiyar

4. The Short Stories of Stacy Aumonier .. 46
By K. P. Karunakara Menon

5. The Oldest Chidambaram Inscriptions .. 55
By S. R. Balasubrahmanyan

6. Technological Courses in South Indian Universities with Special reference to our Energy and Raw Materials .. 92
By M. L. Sitaraman

7. Mukura .. 97
By Mm. P. Gaṇapati Śastrigal
Ed. by K. A. Sivaramakrishna Sastriar

8. " Thoni Vilaku "—Arāichi .. 97
By R. Ramanujachari

9. Neitharkuriya Sirupoluthu .. 122
By A. Bhuvaraham Pillay

JOURNAL
OF THE
ANNAMALAI UNIVERSITY

VOL. XIII

LOVE AND SUSPICION IN SHAKESPEARE[1]

BY

A. C. SUBRAHMANYAN, M. A.

Introduction

When Lysander traces for Hermia the course of true love he maps out only those spites and crosses which obstruct it from outside. Difference in rank, disparity in age, authority of friends and relations impede its progress. War, death and sickness lay siege to it and make it momentary as a sound, swift as a shadow, short as any dream. And yet these enemies of love pale into insignificance when compared to the torture that suspicion draws down on the lover. Often the fair light of love is obscured by dark clouds of suspicion. Sometimes they blow over ; but at other times they quite blot out love. This theme is touched upon by Shakespeare again and again in his dramas. Whether this is due to the sources which provided him his themes or whether the great artificer was fascinated by the challenge of doubt to the bright glow of love, Shakespeare's technique in the treatment of this aspect of love is worth attention.

1. In this paper I have attempted to deal only with the successive handlings of one particular situation : that of the lover accusing his beloved of unfaithfulness. Posthumous alone does this by means of a letter.

Claudio and Hero

Suspicion bars the path of true love when in the Church of Messina, before all the assembled bridal party Claudio most spectacularly announces his unwillingness to marry Hero. Unthinking credulity and malicious slander conspire to cloud the character of Hero who is accused of talking to a stranger through her chamber window at midnight on the day preceding the proposed wedding. Don John, the villain of the play, for sheer delight in mischief, induces Borachio to speak to Margaret, Hero's waiting woman, and this scene is rehearsed before the prince and Claudio who believe, as suggested by Don John, that it is Hero The whirligig of time brings in the truth and Claudio is as convinced of Hero's purity as he was previously of her guilt; and consents to marry anyone of Leonato's choice since the slandered Hero is represented to be dead. Claudio is a personable man and a friend of the prince. Besides, has he not in the most approved romantic fashion spoken of the lady as 'pure impiety and impious purity' and even when speaking of her foulness wash'd it with tears? So Claudio, in spite of his easy credulity, his unjust slander, scorn and dishonour of the lady, shall have his Hero and all shall be well. Shakespeare's imagination was taken up with the two mighty creations of Benedick and Beatrice and perhaps he had little attention to spare[2] for Hero and Claudio whom he left much as they were in Ariosto and Bandello, his sources. Even Don John fails to breathe. But the theme of a suspicion which collies the judgment of the hero by the clever practices of a designing villain[3] engages all the powers of Shakespeare at the height of his genius However, that day is not yet. Here he chooses to think that all the suspicion and

2. The strategem of Don John and Borachio which Claudio and the prince witness is only reported. This is accounted for by the need to give prominence to the church scene and the theatrical difficulties of presenting it.

3. Villainy brings about suspicion in *Much Ado*, *Othello* and *Cymbeline*. Don John is a first sketch for Iago who is the master-piece. In Iachimo there is a falling off; the decline has already commenced in Edmund who harks back to Richard III and Falconbridge.

the blunders are merely much ado about nothing. Nothing; only, a lady was slandered and the man who professed to love her readily believed it! But then was he not undeceived? Was he not ready to atone for his fault? All's well that ends well. Slander and suspicion were merely passing clouds obscuring for a moment the confident joy of young affections.

Ford

Young affections, Master Ford, the Windsor householder, cannot be accused of; but he too is disposed to believe Falstaff's brags about his winning Mrs. Ford and making a present of her to Master Brook. The *Merry Wives of Windsor* is a pleasant comedy which seldom rises above farce and all the comment that Mrs. Ford has to make when accused of unchastity by her husband is "You use me well, Master Ford, do you?"; to which her husband replies "Ay, I do so." Falstaff seems to have left his wit behind at Eastcheap when he proceeds to Windsor and again and again he walks into traps set by the gossips, Mrs. Ford and Mrs. Page, and earns a ducking and a drubbing and at last is fool enough to allow himself to be burned and pinched by the egregious Welshman, Sir Hugh Evans. Ford's suspicion in this play is merely a mechanical device which makes the intrigue go forward and lacks the Shakespeare touch.

Hamlet and Ophelia

The sign manual of the master is clear to every one, even to the proverbial schoolboy, who examines the scene (Act III scene I) where Hamlet encounters the studious Ophelia as prearranged by Polonius and the King. The prince of Denmark received a rude shock when he found that his mother who followed his poor father's body, like Niobe, all tears, hastened within two months, to an incestuous marriage with Claudius, her husband's brother, who had usurped the throne. The funeral baked meats had provided cold repast for the marriage tables. Hamlet could not help wishing that he were dead before he saw that day. To confirm his suspicions and disquiet, his father's ghost

appeared before him and unfolded to him the story of his murder by his unnatural brother. Exhorted by the ghost Hamlet solemnly swears to raze from the tables of his mind all thoughts other than those of revenge. His dream that he could live happily and enjoy the love of Ophelia, that beautiful flower of May, was dashed to the ground. O cursed spite, that he, young Hamlet, had to set right what was rotten in the state of Denmark. The magnitude of his task and the want of certainty in his suspicions regarding the king's guilt drove him distracted and drove him once to Ophelia's chamber. He took her by the wrist and held her hard, peered into her face for long, then let her go, but still held her by his eye as he slowly walked out of the room. Polonius, always wise in his own conceit, finds in love the true cause of his distraction and wants to test his theory.

Ophelia, anxious to help the prince whom she loved so deeply falls in with her father's wishes. Hamlet who has resolved to make a trial of the truth of the ghost's words by the play-scene, enters, torn by an overwhelming temptation to end his troubles by suicide. Fear of the dreams that may afflict him in the sleep that he will have when once he has shuffled off this mortal coil blunts the edge of his resolution and his eyes light on the fair Ophelia and he hopes that she will remember him in her orisons and save him from the eternal fire She enquires about his health and tells him that she must return him his gifts now ; since,

> 'To the noble mind
> Rich gifts prove wax when givers prove unkind'
>
> Act III Sc. I, 100—1

'Ha, ha! are you honest?' queries Hamlet. How can he believe in the goodness of any woman since his own mother, so beautiful, so seeming virtuous had proved faithless and 'dishonest'? Has it not been demonstrated that when beauty and honesty get together, beauty corrupts honesty? Virtue is no match against the promptings of desire. So Hamlet asks his lady to get to a nunnery and not be a

breeder of sinners. He has lost all faith in the purity of woman and poor Ophelia is left grieving for the overthrow of his noble mind. Like sweet bells jangled, Hamlet's noble and sovereign reason has been disarrayed; the rose of his youth is blasted with madness. And Ophelia is 'of ladies most deject and wretched.' But 'when sorrows come, they come not single spies, but in battalions.' Poor Ophelia loses Hamlet's love; and before she is many days older she loses her father, accidentally killed by Hamlet himself. The prince is banished. Laertes, her brother, is away at the University. The gentle maid is too weak to bear the weight of her misery, her reason gives way and she herself is pulled down to a muddy, though melodious death. Thus, sweet Ophelia having finished her swan-song awaits Hamlet to join the flight of angels that sing him to his rest; while he, distracted soul, has yet to work out his revenge and his fate. The love of Hamlet and poor Ophelia is overwhelmed in the wild torrent. of an unnatural age.

Othello

But the tragedy that overtakes Desdemona and her noble moor is the most terrific instance of the assault of suspicion on true love. Caught in the web of Iago's motiveless malignity the generous and rustful Othello is convinced that Desdemona is unfaithful to her marriage bond. She is so angelic in beauty that even the devils will be afraid to go near her. So the moor wants her to swear that she is honest. Dishonest already, if she falsely swears that she is honest she is sure to be 'double-damned'. Poor Desdemona, unable till then even to suspect that she could be suspected thinks that the moor is distraught because of the order for his recall. Othello declares that he could have borne with patience any such affliction:

> But there, where I have garnered up my heart,
> Where either I must live or bear no life,
> The fountain from the which my current runs,
> Or else dries up; to be discarded thence!
> Or keep it as a cistern for foul toads
> To knot and gender in!
>
> IV. 2. 56—61

This is a calamity which Othello can never face. She is still to him a 'young and rose lipp'd cherubin',[4] a weed so lovely fair and smells so sweet that the senses ache at it. Would she were never born! Would she had never committed the deed at which heaven stops the nose and the moon winks!

> *Othello*: Impudent strumpet!
> *Desdemona*: By heaven, you do me wrong.
> *Othello*: Are not you a strumpet?
> *Desdemona*: No, as I am a Christian.
> If to preserve this vessel for my lord
> From any other foul unlawful touch
> Be not to be a strumpet, I am none.
> *Othello*: What, not a whore?
> *Desdemona*: No, as I shall be saved.
> *Othello*: Is't possible?
> *Dedemona*: O! heaven forgive us.
> *Othello*: I cry you mercy then.
> I took you for that cunning whore of Venice
> That married with Othello. IV 2. 79-89

Desdemona is perplexed at this persistence and she knows not how she had behaved that he should have the smallest cause for suspicion.

The expression 'young and rose-lipp'd cherubin' is taken to refer to patience by Dr. Johnson who agrees with Theobald in regarding the "I" of the next line (IV 2. 62) as written for "ay." Dr. Johnson takes ll. 61—63 as an apostrophe to Patience, who, in spite of her nature. changes colour and looks grim as hell on contemplating the unparalleled wickedness of Desdemona. Furness quotes S. T. P. (Notes and queries 5th VI, 405), "possibly the words were meant as addressed to Desdemona who first blushes at Othello's gross accusations. He then bursts out in admiration of her beauty; and then when she looks gravely indignant challenges her to look 'grim as hell'." While holding that the phrase young and rose-lipp'd cherubin' applies to Destemona, Mr. Hart, the editor of the Arden Shakespeare, interprets the lines thus :-'do you change colour at these horrible reflections, young and rose-lipped cherub? have patience, look here at me. I am black and grim as the devil.' I consider that 'young and rose-lipp'd cherubin' is applied by Othello to Desdemona and not to the personification of patience. I would, therefore, render the lines thus :—'Do you change countenance at my words? Have patience, thou young and rose-lipped cherub. Or, quite right, change thy colour and look as grim as hell so that your external appearance may correspond with your inner vileness.'

She is a child to chiding and if he wanted to teach her he could have used gentler means and easy tasks.. She knows not how she lost him. In thought, word or deed she never did trespass against his love. In her indomitable love for the man of her choice she declares to 'good Iago', the architect of her misery,

> Unkindness may do much;
> And his unkindness may defeat my life,
> But never taint my love. IV 2. 159-61

One fancies[5] that even Iago is touched for an instant and tells her 'tis but his humour.' The business of the state offends Othello and he only vents his spleen on his wife.

Would that it were so! But Othello's love is not according to the uses of the world; he is too good, too pure, too noble to utter a word the truth of which he is not ready to vouch with his own life. He is so lost in the mazes of the error into which he has been so artfully led that realizing the pity of it, fully aware of her unique beauty whose balmy breath almost persuades justice itself to break her sword he yet proceeds to sacrifice her. Othello sheds cruel tears for her he loves even when he is about to strike her. Desdemona,

> "a maiden never bold;
> Of spirit so still and quiet that her motion
> Blush'd at herself,' I 3. 94-7

is afraid. When Othello's eyes roll so, he is fatal. He gnaws his nether-lip and his very frame shakes with passion. Desdemona knows not guiltiness; she is as pure and innocent as an angel in heaven. She denies the charge that she gave the handkerchief to Cassio. But finding her denial brushed aside she pleads for mercy, for time. Blinded Othello[6] misinterprets this as a confession of guilt and kills her whom he loved more than life itself.

---

5. That Iago is touched is only a fancy. His aim may be to lull her into a sense of false security by diverting her attention to the wrong tack.
6. His error is helped by a certain fatality in Desdemona's choice of words. Vide V 2. ll 57, 71, 76.

Scarcely the deed is done when the moor finds life insupportable. He thinks that at that heavy hour there should be a huge eclipse of sun and moon and the globe itself should quake and gape at the change But when the doors of the murder-chamber open and the voice of normal humanity is heard Emilia tells him roundly that he is a rash devil to have killed Desdemona who was heavenly true. If Iago has told Othello of Desdemona's unfaithfulness 'villainy hath made mocks with love' says Emilia with more truth than she is aware of; and at the cost of her life she clears the fair name of her mistress. Accident that brings to light the letters of Iago and Roderigo together with the words of Cassio prove to Othello, if proof were necessary, how much he was in error. He had loved not wisely, but too well; and as he kissed her before he killed her, Othello has no other way but to kill himself 'to die upon a kiss.'

Suspicion has done its worst to Othello and Desdemona; their lives it cut short; but Iago's fiendish villiany has nevertheless secured the immortal triumph of their great love. Othello atones for his blunder as profoundly as he erred in his perplexity; and we stand breathless with adoration at his heroic and great love. When he says that Desdemona is a pearl richer than all the Indies or even 'such another world of one entire and perfect chrysolite' his words find a ready echo in our hearts.

Cleopatra

The tornado of suspicion that uproots the lives of these lovers becomes a brief afternoon hail-storm when it reaches *Antony and Cleopatra*. When Antony's fortunes are ebbing fast Octavius sends a messenger to Cleopatra to persuade her to desert the sinking ship and espouse the fortunes of the conqueror. The dying lion, Antony, catches Thyreus kissing Cleopatra's hand (Act III Scene XI) and orders him to be soundly whipped Was it for this Antony left his pillow unpressed in Rome and forbore the getting of a lawful race by a gem of women? Cleopatra had been a boggler ever. Antony found her as a morsel, cold upon dead Caesar's trencher. She was a fragment

of Pompey's too. And who knows what hotter hours unregistered in vulgar fame? How could she let a fellow who takes rewards be familiar with Antony's play fellow, her hand, that kingly seal and plighter of high hearts? Would she 'mingle eyes' with a valet in order to flatter Caesar?

Cleo: Not know me yet?
Ant: Cold-hearted toward me?
Cleo: Ah! dear, If I be so,
From my cold heart let heaven engender hail,
And poison it in the source; and the first stone
Drop in my neck: as it determines, so
Dissolve my life. The next Caesarion smite,
Till by degrees the memory of my womb,
Together with my brave Egyptians all,
By the discandying of this pelleted storm,
Lie graveless, till the flies and gnats of Nile
Have buried them for prey!
Antony: I am satisfied.
III 11. 158-167

The blaze of Antony's anger vanishes by the witch-craft of her words.

Imogen

The theme of suspected love is taken up again in *Cymbeline*. In this play Desdemona is rejudged[7] and restored to the arms of her lover; for, who else is Imogen except a new incarnation of the pure and spotless wife slandered by villainy? Her words to Pisanio on perusing Posthumous' letter which seemed to him to have cut her throat already remind us of Desdemona's:

Imogen: False to his bed! What is it to be false?
To lie in watch there and to think on him?
To weep 'twixt clock and clock? if sleep charge nature,
To break it with a fearful dream of him,
And cry myself awake? that's false to 's bed, is it?
Act III Scene 4. 42—46.

7. The comparison is suggested by Mrs. Jameson, Quiller-couch and others.

Some jay of Italy must have betrayed Posthumous and now Imogen is to be cast off. Men's vows are women's traitors. No longer can one put one's trust in fair appearances. Imogen then draws Pisanio's sword and asks him to take it

and hit
The innocent mansion of my love, my heart.
Fear not, 'tis empty of all things but grief;
Thy master is not there, who was indeed
The riches of it; do his bidding; strike. III. 4. 69—73

But that faithful servant had never intended to carry loyalty to his master to the extent of murdering his mistress. Though life is no longer worth living to Imogen when once she is dead to her husband she is persuaded to don boy's clothes and enter the service of the Roman ambassador, Lucius, where she is sure to have news of her husband. He too, on learning of his wife's supposed death, repents his hasty judgment and seeks some means of ending his own life. When the fortunes of war bring Iachimo aa a prisoner before Cymbeline and the true story of his villainy is revealed Posthumous breaks out into words of repentance, and self accusation. Imogen magnanimously forgives him :—

Why did you throw your wedded lady from you?
Think that you are upon a rock; and now
Throw me again (embracing him)
V. 5. 261-3

What the bounds of tragedy could not allow has been achieved in this tragi-comedy. Its action gives scope for a second revolution of fortune[8], for reconciliation, for forgiving and for forgetting. The love

8. This is quite different from the counter-blow or the gleam of false hope mentioned by Bradley (Shakespearean Tragedy pp. 58 & 63). It is the peculiar quality of Shakespeare's last plays that after the suffering and tragedy of the first three Acts they end in calm and peace and perfect happiness, the mistakes of the parents being rectified by the children. Cf. Dowden, Quiller-couch Tillyard: *Shakespeare's Last Plays*.

of Imogen and Posthumous is exposed for a time to the storm and stress of fortune; but ere long, the dark clouds break and the landscape, all the lovelier for the rain, shines in the golden glory of the setting sun.

Leontes.

The same sunset glow is found yet again, in another great play, *The Winter's Tale*. Here too Shakespeare takes up the theme of suspicion of a lady's fidelity by the man who loves her. Even the jealous Ford in the *Merry Wives* needs a Pistol to tell him of Falstaff's boasts and of his unholy intentions. But Leontes needs no prompter to play the jealous husband. He finds Polixenes, his friend, yielding to the entreaties of his wife, Hermione, while he had resisted Leontes' own requests to continue his stay in Sicily. This gives the jealous king *tremor Cordis* and on mere suspicion, without waiting for any further proof, he orders Camillo to poison the king of Bohemia. He would leave Hermione untouched. But contrary to his expectation Camillo reveals the danger to Polixenes; and the king and his saviour escape from Sicily. This lashes Leontes into a fury and he accuses Hermione of dishonesty and adultery with Polixenes and of helping him to leave the country in secret. Hermione, unlike Desdemona, is quite self-possessed. She stoutly denies knowledge or complicity and appeals to her husband telling him how much he would grieve when he realises his mistake and how impossible it would be for him then to make full amends to her. For answer Leontes orders her to be removed to prison. 'There's some ill planet reigns' says Hermione. Her grief burns her worse than tears drown; but yet she exhorts her women not to grieve, calmly assuring them 'this action I now go on is for my better grace.' The very courtiers of Leontes plead with him and assert that if Hermione be false there is no honesty left in the world and that he should guard against his justice turning into mere violence. Leontes is not to be deterred; he is resolved to follow his 'forceful instigation.' Nevertheless, though he is himself convinced of his wife's guilt, in order to satisfy the ignorant credulity of the vulgar, he has sent Cleomenes and Dion to consult the oracle of Delphi.

Hermione who was with child is brought to a premature childbed by her great grief and suffering; but the baby which is a female-child is quite healthy. Paulina, a noble lady of the court, offers to take the innocent babe to Leontes and try the effect of its silence on the king when the speeches of grown up people have failed. Hermione consents. The efforts of good Paulina are, nevertheless, in vain; the king is so rooted in his false opinion that he orders Antigonus to expose the babe in some desert place outside his dominions; and he proceeds to bring Hermione to trial on the charge of high treason.

Hermione's nobility and dignity in this scene are worthy of a queen and of the daughter of an emperor. She pleads for justice and honour basing her plea on her innocence pointing out the absence of any proof against her. She scorus to plead for life:—

no life,
I prize it not a straw: but for mine honour,
Which I would free, if I shall be condemn'd
Upon surmises, all proofs sleeping else
But what your jealousies awake, I tell you
T'is rigour and not law. Your honours all,
I do refer me to the oracle:
Apollo be my judge! III. 2. 110—117.

Her judges have no option but to admit the justice of this request and the oracle proclaims Hermione chaste and Leontes, a jealous tyrant. The king, at first, refuses to abide by the words of the oracle, proclaims it mere falsehood and orders the trial to proceed.

At this point the gods themselves seem to take a hand and a servant brings the news that young prince Mamilius is dead with mere conceit and fear of the queen's speed! There is a sudden revulsion in the king's mind:

Apollo's angry; and the heavens themselves
Do strike at my injustice. III 2, 147—8

Hermione swoons and Paulina informs the king sometime later that the queen is dead. Leontes is all tears and repentance; but Hermione though alive, withholds herself and is believed to be dead by the king. When Perdita is recovered and her marriage with Florizel permitted, Paulina takes the king and the bridal couple to see a newly made statue of Hermione. The statue turns out to be Hermione herself and the words she speaks are addressed to Heaven to call down a blessing on Perdita.

I,
Knowing by Paulina that the oracle
Gave hope thou wast in being, have preserved
Myself to see the issue. V. 3. 125—8

Knowing by Paulina! Why, Hermione was herself present when the Oracle's message was read! The burden of suffering that was laid upon Hermione—the loss of the king's love, her public dishonour because of the false charges, the child's banishment and exposure to the elements, above all the death of the precocious child that died of grieving for his mother—was too heavy for flesh and blood to endure; and in the sickness[9] that overtook her she had even forgotten the details of the scene of her trial. The thought of the unoffending babe exposed to die, the haunting feeling of the prince whom the fates had cut off, would prevent all reconciliation with Leontes. But she possessed her soul in patience and waited in the hope that the Oracle's words would come true. And when her lost treasure is regained in

9. It was in Hermione's presence that the oracle's message was read and she praises Apollo for revealing the truth. Then how is it that she tells Perdita that she learnt from Paulina that the oracle gave hope of Perdita's survival? The only explanation is that Hermione had forgotten the details of the terrible court scene and that Paulina, wishing to spare her, had not dwelt on it. How came Hermione to forget? The merciful oblivion might have been induced by protracted illness which is quite probable in the circumstances. Paulina with robust faith must have assured Hermione that Perdita would be found as she tells Leontes and his courtiers (cf. VI. 35–49) Hermione, perhaps, takes the words of the oracle as 'a divine command to separate herself from her husband' (F. W. Moorman, Arden Shakespeare, p. XXXIII).

that season of rejoicing and reconciliation, Hermione is not above a divine forgiveness even of Leontes. This we are left to infer; anyway the statue sprang to life, and Hermione was restored to Leontes just as the masked lady led in by Leonato turned out to be the slandered Hero come back to life.

Stages in the treatment

Thus we find the theme of suspected love taken up by Shakespeare in his comedies, tragedies and romances. Though he has dealt with it several times he does not repeat himself; each time, he comes to it with added insight into human feeling and human character. In *Much Ado about Nothing* though he touches it, his genius scarcely comes to grapple with it. In the *Merry Wives* suspicion and jealousy are almost suppressed by fun and laughter. Hamlet's suspicion of Ophelia's honesty is part of a universal unbelief—a doubt and a scepticism that an unnatural world has forced upon this sensitive prince. Suspicion is the tragic theme of *Othello*. We catch a glimpse of it in *Antony and Cleopatra*. Shakespeare recurs to the subject in *Cymbeline* and *The Winter's Tale;* and this time leaves his heroines happy and triumphant.

Heroines always innocent

In none of these plays has Shakespeare left us from the very beginning in any doubt of the heroine's innocence. The conspiracy of Don John and Borachio prepares us for the deception in which Claudio and the Prince are persuaded to traduce the honour of Hero. To make our assurance doubly sure Borachio tells his accomplice, Conrad, how Don John and Borachio deceived the Prince and Claudio. As soon as Mrs. Ford received Falstaff's letter she is busy finding out ways of revenging herself on Falstaff for insulting her by writing his lewd letter: and she tells Mrs. Ford that the best way might be to entertain Falstaff with false hope till the wicked fire of lust has melted the fat knight in his own grease. Ophelia is no Juliet: she cannot pursue her love independent of her kinsfolk. Still she loves Hamlet deeply.

Iago's soliloquies and asides tell us in advance of his practices which are to entangle Othello in baseless suspicion. Imogen's repulse of the base Iachimo and his unworthy trick in getting into her bedroom to steal her bracelet and make his observations we see before our eyes; and in the very first scene of the *Winter's Tale* we witness the baseless jealousy[10] of Leontes sprouting up unassisted from his brain. Only in the case of Cleopatra we are not sure to whom she spoke the truth—to the Emperor's messenger or to Antony—and if we were, will she be Cleopatra? Unlike latter-day craftsmen, Shakespeare does not believe in the artistic need of keeping us in suspense until the last moment.

Variety in treatment

Still he uses expectation most effectively. Though he repeats the situation several times custom never stales the infinite variety of his genius. Every time he takes up the theme his characters respond to the situation in their own proper and individual way.

Apprenticeship

However, Claudio's behaviour in connection with the slander on Hero seems to be dictated in part by the requirements of the plot[11]

10 Quiller-couch takes the view that Shakespeare has bungled in his dealing with Leontes' jealousy. Shakespeare had time, or could have found time to make Leontes' jealousy more credible. If he was jealous by nature how is it that neither Camillo, nor the queen nor any of the courtiers notes it before he makes his baseless accusations against his wife? Therefore 'it is caprice of self-deception, a maggot suddenly bred in a brain not hitherto supposed to be mad.' Against this view it is urged :—1. Shakespeare assumed in his audience familiarity with Greene's *Pandosto* 2. If Leontes' jealousy is altogether sudden when had he time to note the kissing with inside lip the skulking in corners and wishing clocks more swift? (I 2, ll 284-290) Is he inventing these himself in order to convert Camillo to his way of thinking?

11 Some critics deny that Shakespeare here sacrifices character to plot Claudio was a conceited youth who is full of self-love. He has no thought for others except to get their approval for his actions; and the prince does approve them. In the public repudiation he satisfies two of his cravings: mean revenge and exhibitionism (Grace Trenery, Arden Shakespeare p. XIX & XX).

and in part by the romantic conventions of conduct proper to a gentleman in love. He believes Don John too readily, does not verify his observation by further enquiry and his resort to a public repudiation of his suit in church is unnecessarily harsh and cruel. Even his lamentations on the lapse of his lady sound artificial. When Don John's villainy comes to light, once again Claudio shows not only readiness to forget and forgive the injury he has done to Leonate and his daughter but surprisingly enough[12] consents to take any lady of Leonato's choice as his wife. At church, on Claudio asking Hero whom she was talking to the previous night out of her window she denies that she talked to any man at that hour. When the prince too joins his friend in the charge she swoons and the blood rushes to her cheeks a thousand times and as suddenly it leaves them in angel whiteness. Thus shame and modesty contend in her looks. On recovery she assures the friar of her innocence. She disappears from the scene, given out for dead and when she reappears she comes back masked to marry Claudio, impersonating the unknown lady of Leonato's choice. The characters of Hero and Claudio are not sufficiently individualised and seem to be subordinated to the need for Beatrice asking Benedick to prove his love by killing Claudio and for providing a happy ending for a romantic story of youthful love. Evidently Shakespeare has not yet secured mastery over his material.

The same unsureness of touch and obsession with plot-construc tion are visible in *Merry Wives*. Here the incidents, and the characters remind us of the doctrinaire artificialities of Ben Jonson and we are treated to the spectacle of a husband going to Falstaff to persuade the fat knight to yield his own wife to him after Sir John had won her. The foolishness of Falstaff in this play is incredible and proves that the fat knight of the *Merry Wives* is only a changeling for the nimble-witted haunter of East cheap. Ford's conduct in suspecting his wife, her reaction to his exasperating behaviour and Falstaff's persistence in his failure to suspect 'Master Brook' to be his betrayer or that his writing identical love letters to the two ladies of Windsor night have both united them in revenge on him, all these, mark out this play to be a farce [13] and not serious drama of the Shakespearean quality.

12. This is not so very surprising on the part of a man who wooes his lady by proxy and is ready to drop her at the insinuations of Don John (Act II Sc. 1. ll 171-75 and 181-90).

Mastery.

On the other hand easy mastery of material and technique is discernible in Shakespeare's treatment of this theme in his later plays. Hamlet with his overdeveloped mind and imagination could not help generalising from his mother's conduct and finding frailty synonymous with womanhood and however much he tried he could not think of normal love while obsessed with the thoughts of revenge. He suspects Ophelia and denies that he ever loved her. Ophelia, unhappy lady, is shocked by such conduct, attributes it to madness and brooding over her untoward fate, falls into madness herself and comes to her untimely grave. In *Othello* suspicion is the core and pith of the tragedy and the poison that Iago pours into the ear of the noble moor brings out the greatness of his love as well as the innocence and credulity of his nature. The loving falsehood that sanctifies the dying lips of Desdemona is occasioned only by Othello's mad behaviour under the influence of a fatal error. Similarly the unjust sentence on Imogen brings out her great devotion to Posthumous as well as her freshness and boyish grace that win all hearts. Imogen possesses a resilience which Desdemona lacks. Imogen shares with Hermione the conviction that her husband has been misled and is sure to repent and make amends. The dignity and self-possession of Hermione in the moments of bitter sorrow and suffering place her on a pedestal of her own apart from the others. The witchery of Cleopatra is most artfully portrayed in the Thyreus scene. When convinced of his lady's falseness Hamlet tries to ignore his love; Othello tries to smother it and thereby gives it eternal life; Posthumous orders his lady's removal but repents and atones

13. Vide, George Brandes, William Shakespeare p. 211.

for his sin even before he gets proofs of his mistake; Leontes rushes violently into mischief and lives to repent at leisure what he does in haste. As for Antony it is only a momentary doubt which is conjured away by the voice of the enchanter.

In addition to variety in the treatment of the theme we note also a progressive gain in mastery and greater sureness of touch. The theme in *Merry Wives* only makes us laugh. The parties involved, themselves, laugh at the misadventure except for Falstaff whom a queen's command had so strangely translated. In *Much Ado* one is amused, perhaps mildly excited, by the Hero-Claudio misunderstanding. But the characters themselves take it quite seriously, Beatrice and Benedick more than others. Hamlet's expression of unbelief in Ophelia reveals to us the tragedy of this great prince's life. We are plunged into oppressive agony by the sufferings of Othello and even more of Desdemona. We suffer with Imogen the blow of Posthumous. Nevertheless, we have escaped into a purer and a calmer air and we can afford to wait with Hermione for the day when the ill planet no longer reigns.[14]

Thus these seven stages in Shakespeare's treatment of this theme reveal a gradual progress from light heartedness, to gloom and depression and then on to a serener air of great beauty; from apprenticeship to sure mastery, from mastery to the easy grace and perfection of an art which betters nature.

14. and for the oracle's words to be fulfilled. cf. note 9.

KUMĀRASAMBHAVA — A STUDY

BY

DR. P. S. SUBRAHMANYA SASTRI

KUMĀRASAMBHAVA is one of the earliest works of *Kālidāsa*, the greatest poet in Saṁskṛt Literature next to *Vālmīki* and *Bādarāyaṇa Vyāsa*. In the course of my preparation to lecture to the students of the Junior Intermediate Class in the Annamalai University some new ideas struck to me, which I now place before the readers for careful consideration.

CANTO I

Of the sixty verses in the first canto, seventeen deal with the description of *Himālaya*, *one* with *Mēnā's* birth and her marriage with him, *two* with the birth of the son *Māināka*, *four* with the birth of the daughter *Pārvatī*, *twenty-five* with her growth from infancy to youth, *one* with *Nārada's* arrival and prediction, *two* with *Himālaya's* attitude towards approaching *Śiva*, *five* with *Śiva's* penance, *one* with *Himālaya's* offering *Pārvatī* to serve him, *one* with *Śiva's* accepting her and *one* with Her service to Him.

It is generally stated that the description of *Himālaya* deals with his richness in precious things of all kinds:— minerals, pearls, elephants, birch-bark, medicinal herbs etc. But it seems to me that it shows how *Himālaya* has placed his whole physical body (*sthūla-śarīra*) the stony portion-with its store of mineral, vegetable and animal kingdom at the disposal of others, since greatness depends not *on one's possessions* but *on one's sacrifice*.

1st verse—

अस्त्युत्तरस्यां दिशि देवतात्मा हिमालयो नाम नगाधिराजः ।
पूर्वापरौ तोयनिधी वगाह्य स्थितः पृथिव्या इव मानदण्डः ॥

(There stands, in the north, the god *Himālaya* by name, the lord of mountains extending from the eastern sea (Bay of Bengal) to the western sea (Arabian sea), as if he were the measuring rod of India).

Here the author suggests from the word **मानदण्ड** that *Himālaya* lies flat on the ground in the north of India to prevent foes from entering her and annoying her children. The word **देवतात्मा** suggests that the stony portion of *Himālaya* is only the *sthūla-śarīra*. **पृथिवी** in this stanza refers to India—the land which was ruled by **पृथु**.

Since he is stated as **नगाधिराजः** and since the first duty of every king is to see that his subjects are free from want, *Kālidāsa* describes in the following verse how *Himālaya* enabled all the mountains possess precious gems and sovereign medicinal plants.

2nd verse—

यं सर्वशैलाः परिकल्प्य वत्सं मेरौ स्थिते दोग्धरि दोहदक्षे ।
भास्वन्ति रत्नानि महौषधीश्च पृथूपदिष्टां दुदुहुर्धरित्रीम् ॥

(Whom as calf, all the mountains with *Mēru* as a competent milkman milked from the earth directed by *Pṛthu* shining gems and sovereign medicinal plants)

Here *Pṛthu*, all the mountains, *Mēru*, India, *Himālaya* and precious gems and plants are compared to a lord, milk-needy-men, milkman, cow, calf and milk. Though milk cannot

be got without calf and milkman and though a portion of the milk goes to them, yet the major portion of the milk goes only to the milk-needy men. Similarly the major portion of precious gems and plants went to all the mountains other than *Himālaya* and *Mēru*. *Himālaya* was chiefly instrumental to it. Here the greatness of *Himālaya* lies not in getting some gems and plants for himself, but in enabling *through his effort* other mountains get the lion-share of them.

This verse has its source in *Atharvavēda*,[1] *Mahābhārata*,[2] *Vāyupurāṇa*[3] etc. where it is said that all the mountains complained to the king *Pṛthu* of their want and at his direction the Earth was pleased to supply their want by assuming the

---

1. तां पृथी वैन्योऽधोक् तां कृषिं च सस्यं चाधोक् (अथर्ववेद· VIII 13, 11)

2. उदयः पर्वतो वत्सो मेरुर्दोग्धा महागिरिः ।
रत्नान्योषधयो दुग्धं पात्रमस्तमयं तथा ॥ (म. भा. द्रो· 69, 37)
न हि पूर्वनिसर्गे वै विषमे वसुधातले ।
... ...
न सस्यानि न गोरक्ष्यं न कृषिर्न वणिक्पथः ।
वैन्यात्प्रभृति राजेन्द्र सर्वस्यैतस्य सम्भवः ॥ (*ibid* 69, 26, 28)

3. ततो वैन्यं महाभागं प्रजाः समभिदुद्रुवुः ।
त्वं नो वृत्तिं विधत्स्वेति महर्षेर्वचनात्तदा ॥
सोऽभिद्रुतः प्रजाभिस्तु प्रजाहितचिकीर्षया ॥ (150)
धनुर्गृहीत्वा बाणांश्च वसुधामर्दयत्बली ।
अस्यार्दनभयत्रस्ता गौर्भूत्वा प्राद्रवन्मही ॥ (151)
अलभन्ती तदा त्राणं वैन्यमेवान्वपद्यत ।
कृताञ्जलिपुटा देवी पूज्या लोकैस्त्रिभिस्सदा ॥ (154)
उवाच वैन्यं नाधर्मं स्त्रीवधे परिपश्यसि ।
कथं धारयिता चासि प्रजा राजन्मया विना ॥ (155)
दुहितृत्वं च मे गच्छ एवमेतं महद्वरम् ।
नियच्छे त्वां तु धर्मार्थं प्रयुक्तं घोरदर्शने ॥ (166)
प्रत्युवाच ततो वैन्यमेवमुक्ता सती मही ।
एवमेतदहं राजन्विधास्यामि न संशयः ॥ (167)

form of a cow through the intervention of one of them as calf. This perhaps suggests that king *Pṛthu* cultivated the whole of India and transplanted mineral ore and rare medicinal plants in the different mountains.

How can *Himālaya*, the seat of snow, be considered great? This question is answered in the next verse—

अनन्तरत्नप्रभवस्य यस्य हिमं न सौभाग्यविलोपि जातम् ।
एको हि दोषो गुणसन्निपाते निमज्जतीन्दोः किरणेष्विवाङ्कः ॥

(The beauty of whom that is the source of innumerable precious things, snow does not mar. A flaw merges into myriad of qualities like moon's stain among her rays).

The suggested sense is that the defect of a man of sacrifice is not observable and sometimes it also serves a useful purpose. *Himālaya* is here said to be only an **अनन्तरत्नप्रभवः** (the source of illimitable precious things) and not **अनन्तरत्नप्रभोक्ता**

वत्सं तु मम तं यच्छ क्षरेयं येन वत्सला ।
समां च कुरु सर्वत्र मां त्वं धर्मभृतां वर ॥ (168)
न हि पूर्वविसर्गे वै विषमे पृथिवीतले ।
प्रविभाग· पुराणां वा ग्रामाणां वापि विद्यते ॥ (171)
न सस्यानि न गोरक्षा न कृषिर्न वणिक्पथः ।
चाक्षुषस्यान्तरे पूर्वमेतदासीत्पुरा किल ॥ (172)
वैन्यात्प्रभृति लोकेऽस्मिन्सर्वस्यैतस्य सम्भवः । (174)
पृथुर्दुदोह सस्यानि स्वतले पृथिवीं ततः ।
सस्यानि तेन दुग्धानि वैन्येन तु वसुन्धरा ॥
मनुं चाक्षुषं कृत्वा वत्सं पात्रे च भूमये ॥ (176)
शैलैश्च स्रूयते दुग्धा पुनर्देवी वसुन्धरा ।
तत्रौषधीर्मूर्तिमती रत्नानि विविधानि च ॥ (189)
वत्सस्तु हिमवांस्तेषां मेरुर्दोग्धा महागिरिः ।
पात्रं तु शैलमेवासीत्तेन शैलः प्रतिष्ठितः ॥ (190)

(the enjoyer of illimitable precious things) His precious things serve as the source of enjoyment to others and not to himself. Snow is not **सौभाग्यविलोपि** (one which mars the beauty), but **सौभाग्यविपोपि** (the nourisher of beauty), since it too being melted by the heat of the sun flows down the earth and serves men in many ways. The word **निमज्जति** suggests that the defect becomes so merged with qualities that it is not observed a defect.

न षट्पदश्रेणिभिरेव पङ्कजं
सशैवलासङ्गमपि प्रकाशते (कुमा. 5, 9)

Cf. किमिव हि मधुराणां मण्डनं नाकृतीनाम् (Śākuntala)

In the following verses it is described or suggested how the minerals found in *Himālaya* were used by heavenly damsels to beautify themselves, how the lower half and the upper half of *Himālaya* respectively serve a fitting place for *siddha* lovers to stroll when there is sun and when there is rain, how pearls from the heads of elephants slipped through between the claws of the lions that killed them could serve as ornaments to lovers, how the birch-bark serves to *Vidyādhara* ladies as material for love-letters to write on, how the bamboos filled with wind serve as flutes to play in accompaniment to the vocal music of *Kinnara* lovers, how the juice of *sarala* trees oozing out on account of elephants scratching against them to relieve themselves of the itching sensation on their cheeks serves as scent to be used by lovers, how the caves serve as bed-chambers to lovers at nights and the plants as lights therein, how the solidified snow helps the *Kinnara* ladies to walk slowly in the company of their lovers, how the deep caves serve as a resort even for darkness during daytime so that they could be used by lovers, how the *camaris* (a kind of deer) play beautifully raising their tails as if they are

faming the king *Himālaya* so as to feast the eyes of lovers, how clouds at the mouth of the caves serve as curtains screening the bare bodies of *Kimpuraṣa* ladies from the sight of their lovers, how hunters tired after hunt enjoy the breeze laden with particles of water from the Ganges which makes the feathers of peacocks fall down so that hunters may use them, how lotuses are opened by the sun with his upward rays attracting the attention of lovers and how *Brahmā* himself recognised his usefulness to others and his typical kingship by offering him oblation in sacrifice.

18th verse—

स मानसीं मेरुसखः पितॄणां कन्यां कुलस्य स्थितये स्थितिज्ञः ।
मेनां मुनीनामपि माननीयामात्मानुरूपां विधिनोपयेमे ॥

(He, the friend of *Mēru*, knowing how to stabilise his family, married according to *śāstras* *Mēnā* who was born of the mind of *Pitṛdēvatās*, who was honoured even by seers and who was equal to him, so that his line might continue.)

Why should *Pitṛdēvatās* create her through their minds is a problem to be solved here. It is stated in the first verse that *Himālaya* is a *dēvatā* and it is stated here that he married **मेना** who was **अनुरूपा** to him. Only a *dēvatā* lady can be said to be **अनुरूपा** to him. But she could not be born to the ordinary *dēvatās*, since they had a curse that they could never get any offspring [1] and *pitṛdēvatās* are *brahmacārins*. [2] Hence is the need for the latter to create **मेना** through their minds.

1. अथ शैलसुता राम त्रिदशानिदमब्रवीत् ।
यस्मान्निवारिता चैव सङ्गतिः पुत्रकाम्यया ॥
अपत्यं स्वेषु दारेषु तस्मान्नोत्पादयिष्यथ ।
अद्य प्रभृति युष्माकमप्रजास्सन्तु पत्नयः ॥
(Rāmāyaṇa Bālakāṇḍa 36, 20-22)

2. अक्रोधनाश्शौचपरास्सततं ब्रह्मचारिणः ।
न्यस्तशस्त्रा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥ (Manusmṛti III, 192)

The **आनुरूप्य** is mentioned in detail in the following verse in the *Raghuvaṁśa* —

कुलेन कान्त्या वयसा नवेन
गुणैश्च तैस्तैर्विनयप्रधानैः ।
त्वमात्मनस्तुल्यममुं वृणीष्व
रत्नं समागच्छतु काञ्चनेन ॥ (6, 79)

19th verse—

कालक्रमेणाथ तयोः प्रवृत्ते स्वरूपयोग्ये सुरतप्रसङ्गे ।
मनोरमं यौवनमुद्वहन्त्या गर्भोऽभवद्भूधरराजपत्न्याः ॥

(The conjugal union, when their natures met, happening in due course later on, conception arose in the queen of the king of mountains when she was in fine sexual maturity.)

Three problems arise here :—(1) What is the need for the two words **कालक्रमेण** and **अथ**? (2) What is the purpose served by the adjunct **स्वरूपयोग्ये**? (3) What is the need for the phrase **मनोरमं यौवनमुद्वहन्त्याः**?

Suppose the author used only the word **अथ.** Then it is possible for the conjugal union to have taken place *immediately* after the marriage. If *Mēnā* was not in a mature state at the time of marriage, conjugal union immediately after the marriage could not have been possible. Even if we grant that she was in a mature state, union should have been avoided for the first three days of the marriage since he married her according to *śāstras*. Besides it is stated in *Dharmaśāstras* that conception takes place only when there is conjugal union in **ऋतुकाल** *i.e.* the first sixteen days from the commencement of the monthly period, of which the first four days should be avoided. It is also stated in works like **कालप्रकाशिका**

that sons are born if there is conception on even number of days in **ऋतुकाल** and daughters are born if there is conception on odd number of days. Hence is the need for the word **कालक्रमेण**.

स्वरूपयोग्ये suggests that there was **समानानुराग** (reciprocal love) between them at the time when they met. Kālidāsa always insists on **समानुराग** and this is seen from his statement

अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।
परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
शरीरनाशोऽपि समानुरागयोः ॥ (Mālavikāgnimitra)

(In my opinion there is no pleasure even if there is physical contact between a couple of unequal love. Even death without it of those who have equal love is preferable.)

It is also the considered opinion of the authors of *Kāmaśāstra* that children conceived on such occasions prove to be of superior type.

Cf. आरोह तल्पं सुमनस्यमानेह
प्रजां जनय पत्ये अस्मै (अथर्ववेद. XIV 2, 31)

मनोरमं यौवनं does not mean 'excellent youth' since, in that case, its statement is unnecessary after that of **सुरतप्रसङ्ग**; but it means 'sexual maturity.' This suggests that **मेना** was in sound health when she conceived.

20th verse—

असूत सा नागवधूपभोग्यं मैनाकमम्भोनिधिबद्धसख्यम् ।
क्रुद्धेऽपि पक्षच्छिदि वृत्रशत्राववेदनाज्ञं कुलिशक्षतानाम् ॥

(She gave birth to *Māināka* who was fit to be enjoyed by *Nāga* women, who contracted friendship with the ocean and who was unaware of the pain caused by the fall of thunderbolt thrown by *Indra* in anger to cut off the feathers of mountains.)

How appropriate is the use of the word **असूत** at the commencement? Does it not relieve the anxiety of the readers whether **मेना** had miscarriage or actually gave birth to a child? This use is quite similar to that of **दृष्टा** in **दृष्टा सीता** in *Rāmāyaṇa*. Whether the child born was a male or a female, whether later on it remained a bachelor or became a householder and whether it was healthy to enable the continuance of the line of *Himālaya* are answered by the third word **नागवधूपभोग्यं**. Notice the appropriateness of the use of the word **वधूः** which generally refers to married woman.

The need for the description of *Maināka* before that of *Pārvatī* arises from the injunction that one should not marry a girl who has no brother.

21st verse—

अथावमानेन पितुः प्रयुक्ता दक्षस्य कन्या भवपूर्वपत्नी ।
सती सती योगविसृष्टदेहा तां जन्मने शैलवधूं प्रपेदे ॥

(Then *Satī*, the daughter of *Dakṣa* incited by the disgrace shown by her father and being devoted to her husband, left her physical body through *yōgic* powers. She, the wife of *Śiva* in her former birth, resorted to the wife of the mountain for birth.)

Five problems arise here:-(1) What does **अवमान** refer to? (2) Is the use of **कन्या** appropriate? (3) Is the author correct in his use of **भवपूर्वपत्नी** instead of **भवपत्नी**? (4) What is the need for *two* **सती**'s? (5) What is the suggestion from **तां जन्मने शैलवधूं प्रपेदे**?

There are *three* **अवमान**'s done by *Dakṣa* :—(1) He did not send invitation to Śiva to attend the sacrifice. (2) He did not welcome **सती** on her arrival to his house. (3) He did not offer oblation to *Śiva* in the sacrifice. Of these, only the third, it appears, is referred to here; this is suggested by one **सती** which means **पतिव्रता**. (2) **कन्या** means 'an unmarried woman' and hence its use here may be, under ordinary circumstances, inappropriate; but the author suggests from its use that *Dakṣa* felt no relationship with **सती** after she was married to Śiva. The use of **कन्या** then suggests the artistic taste of the poet. (3) The use of **भवपूर्वपत्नी** may be wrong if it is taken in the prose order before **योगविसृष्टदेहा** and it is quite right if it is taken after it. (4) Of the two **सती**'s one gives her name and the other refers to her **पातिव्रत्य**; it is on account of the use of the second **सती** that we are able to understand the correct meaning of the word **अवमान**. (5) **तां जन्मने शैलवधूं प्रपेदे** suggests that she, of her own accord, entered the womb of **मेना** and not through the agency of *Himālaya*. This is one of the places where *Kālidāsa* deviates from the source—the Vāyupurāṇa. This idea may be contrasted with that in **गर्भोऽभवद् भूधरराजपत्न्याः** in the 19th verse, with reference to the birth of *Māinaka*.

22nd verse—

सा भूधराणामधिपेन तस्यां समाधिमत्यामुदपादि भव्या ।
सम्यक्प्रयोगादपरिक्षतायां नीताविवोत्साहगुणेन सम्पत् ॥

(She—Bhavyā (one who belonged to Bhava) was enabled to be born in her (Mēnā) deep in meditation by the king of mountains, as success is enabled to be achieved by perseverance in the policy of a king which never fails on account of proper application.) Here **भव्या**, **मेना** and **हिमालयः** are

respectively compared to **सम्पत्**, **नीतिः** and **उत्साहः** Since the need for the appearance of *utsāha* comes only at a time when the application of *nīti* flags, it is clear that *Himālaya* simply took precautions to see that the *garbha* grew healthily by attending to the comforts of *Mēnā* during the period of pregnancy and he was not responsible for the introduction of *garbha*.

The word **समाधिमत्याम्** suggests that *Mēnā* was intuitively aware of the presence of *Bhavyā* in her *garbha* and so she was concentrating her mind on Her alone. Corresponding to the adjunct **समाधिमत्यां** to **तस्यां**, the author beautifully uses the adjunct **सम्यक्प्रयोगादपरिक्षतायां** to **नीतौ**.

Nīti refers to the policies to be observed by kings. They are described in detail in the *Mahābhārata*, the *Arthaśāstra* and the *Tiru-k-kuraḷ*. One of them, I give here, for reference.

यथा स्वपक्षो बलवान् परपक्षस्तथाबलः ।
विगृह्य शत्रून् कौन्तेय यायात्क्षितिपतिस्तदा ॥
यदा परे च बलिनः स्वपक्षश्चैव दुर्बलः ।
सार्धं विद्वांस्तदा क्षीणः परैः सन्धिं समाश्रयेत् ॥

(Mahābhārata Āśrama. 7, 7–2)

परस्माद्धीयमानः सन्दधीत अभ्युच्चीयमानो विगृह्णीयात्

(Arthaśāstra 99)

வலியார்க்கு மாறேற்ற லோம்புக வோம்பா
மெலியார்மேன் மேக பகை. (குறள் : 861)

It deserves to be noted that *Kālidāsa* describes the period of conception by *Sudakṣiṇā* in 12 verses in the third canto of the Raghuvaṁśa.

In the stanzas 23 and 24 it is described that the day of Pārvatī's birth was a source of enjoyment to all beings,-moveable and immovable and there was gentle breeze, the sky was free from dust and there was shower of flowers accompanied with the blowing of conches, that Mēnā shone with the child whose beauty dazzled the eyes of spectators like the neighbourhood of Mt. *Vidura* with the sprout of *vaidūrya* (*lapis lazuli*) which comes out immediately after thunder from fresh clouds.

23rd verse—

प्रसन्नदिक्पांसुविविक्तवातं शङ्खस्वनानन्तरपुष्पवृष्टि ।
शरीरिणां स्थावरजङ्गमानां सुखाय तज्जन्मदिनं बभूव ॥

This verse may be compared with the following verse in the Raghuvaṁśa—

दिशः प्रसेदुर्मरुतो ववुः सुखाः
प्रदक्षिणार्चिर्हविरग्निराददे ।
बभूव सर्वं शुभशंसि तत्क्षणं
भवो हि लोकाभ्युदयाय तादृशाम् ॥ (3, 14)

24th verse—

तया दुहित्रा सुतरां सवित्री स्फुरत्प्रभामण्डलया चकासे ।
विदूरभूमिर्नवमेघशब्दादुद्भिन्नया रत्नशलाकयेव ॥

(*To be continued*)

SOUTHEY'S INDIAN EPIC: *The Curse of Kehama.*

BY

S. KRISHNAMURTHY AIYAR, M. A.

ROBERT Southey has been dead for just a little more than a century (he died on March 21st, 1843) and yet the passage of time, which has served to revive and rehabilitate, after a temporary eclipse, the reputation of many eminent Victorians such as Tennyson, Dickens and Augustans such as Swift and Pope, has proved but an indifferent friend to Southey's literary name and fame. As the years pass the name of Southey fades. Southey himself had not the slightest doubt that he was a great poet and would be recognized as such by posterity. But, alas! Southey's poetry has proved mortal. Of his poetical works which number nearly 50 (some long and some short) and which fill many volumes very few are read today. *Joan of Arc, Thalaba, Madoc, Roderick* and *The Curse of Kehama,* are names known only to the inquisitive student of Literature. Probably no poet so well known by name is so little known by his poetry. Palgrave could not select more than two short pieces—'After Blenheim' and 'The Scholar'—to represent Southey's poetry. But in his own days Southey's poetry was rated by many highly. Lander had an excessive notion of his worth as a poet; Fox and Scott read and enjoyed his long poems enthusiastically. True, Macaulay doubted whether Southey's long poems would be read after 50 years, but he had no doubt that if read, they would be admired. Today however we are disposed to ask with Emerson: 'Who is Southey?' and to look upon Southey as a negligible minor poet.

It is Southey's misfortune to have been a Lakist and friend of Wordsworth and Coleridge; for it is precisely this companionship that has adversely affected his poetical reputation. We cannot help exclaiming, How near Southey is to Wordsworth and Coleridge and yet how far away! Southey's poetical talent and method were pedestrian when compared with Wordsworth's. Hazlitt's picture of Southey at work can scarcely suggest that Southey was an inspired poet. "Southey passes from verse to prose, from history to poetry,

from reading to writing, by a stop-watch. He writes a fair hand without blots, sitting upright in his chair, leaves off when he comes to the bottom of the page and changes the subject for another, as opposite as the Antipodes." This is an example of punctual composition, not of 'fine frenzy' or inspired utterance! The truth is Southey wrote to live and did his work in workmanlike fashion. His mode of writing poetry was peculiar: he would employ himself on several works of different character at once devoting a specific portion of the day to each of them. For example, when *Kehama* was written Southey was at once engaged on The Prose History of Portugal and other works.

'What was the result?' as Wordsworth asked, of all this industry? "Southey's poems are read once, but how rarely are they recurred to, how seldom quoted and how few passages are gotten by heart!"

Nor was Southey happier in his choice of poetical subjects. Southey was a great lover of books and surrounded himself with a library of 14,000 volumes. He passed his life in retirement conversing with books rather than men and choosing his subjects from legends or histories or folios which he had read. This which made him so capable a man of letters made him no poet, 'for books made out of books pass away'. Indeed DeQuincey shrewdly noticed and contrasted the absence of books in Rydal Mount (Wordsworth's residence) and the splendid library in Greta Hall (Southey's residence). Southey's lack of the knowledge of life and men which is so valuable to the creative mind has made his long poems dry bones. "Southey never inquires", says Wordsworth (as reported by Crabb Robinson) "on what idea his poem is to be wrought; what feeling or passion is to be excited; but he determines on a subject, and then reads a good deal, and combines and connects industriously; but he does not give anything which improves the mind strongly, and is recollected in solitude." Wordsworth, the despiser of books and the worshipper of nature, left imperishable poetry: Southey left a library—one of fourteen thousand volumes—worthy of a University.

Another defect of Southey's poetry is that it is deliberately made to serve ethical ends. Southey held that "Poetry ought to elevate rather than affect." Admiration of great qualities such as honour and valour, faith and fortitude underlies the poems of Southey. Whether the fable is derived from Hindu, Muslim or Christian life, the theme is the same—the struggle of virtue against evil. The want of poetical quintessence is obvious and the total effect of Southey's poetry is poor because it is neither passionate nor lyrical.

When Southey was a school-boy at Westminister he formed the intention of "exhibiting the most remarkable forms of mythology which have at any time obtained among mankind, by making each the ground work of a narrative poem." This dream of juvenile ambition led him to write five or six long narrative poems which are almost epics. One of them is *The Curse of Kehama*, a poem founded on Indian mythology and dedicated to Landor. 'The Curse of Kehama' is the solitary attempt in English *poetry* (if we except translations or adaptations) to treat an Indian subject on a large scale and a study of Southey's poem will show how far Southey has utilised the poetical possibilities of Indian myths.

The Curse of Kehama.

The Curse of Kehama is Southey's greatest poem. It is written in rhymed stanzas of uncertain length and irregular rime and consists of 23 sections which may be called cantos. In his preface to the poem Southey claims that the fable is original but consistent with Hindu superstition. The twin belief, in Hindu myths, viz, that sacrifices and penances compel Gods to confer gifts on the performers of these even if they are bad and that, whenever the world is in danger from the tyranny of bad men made powerful by their penances, "Avatars" are sent by God to destroy them, form the foundation of this poem. But Southey's stern moral nature and political beliefs have led him to make this poem in addition a vehicle of his moral and political teaching. *Kehama* is intended to bring out Southey's life-long belief in the ultimate triumph of good against persecution and tyranny, a faith which had buoyed up Southey in the course of the Napoleonic wars.

A summary of the poem would be a convenience at this stage. But we may well remember that a summary of a poem will do no more justice to its beauties than Olivia's inventory of her beauty in Act I Sc. 5 of *Twelfth Night* in the following description: "*Item*, two lips, indifferent red, *Item*, two grey eyes, with lids to them, *Item*, one neck, one chin, and so forth."

Kehama is a Hindu Rajah, who, like Faust, obtains and trifles with supernatural power perverting it to base uses and is ultimately punished. The scene is alternately laid in Heaven, on Earth, under the sea and in Hell itself and the poem abounds in splendid descriptions of such scenes. The principal actors are Kehama, the Rajah who by his penance has approached the Omnipotent in power, Ladurlad the Rajah's enemy who has killed the Rajah's son Arvalan because he attempted to dishonour Ladurlad's daughter and who is therefore cursed by the Rajah to suffer endlessly, Kaliyal the good and pure daugher of Ladurlad who has resisted the foul advances of Arvalan, Ereenia, a heavenly spirit of the Glendoveer type, who acts as the good genius or the guardian angel of Ladurlad and his daughter in their conflicts with the tyrant and who woos and wins Kaliyal at the end. Several Hindu deities of different ranks such as Seeva, Indra, Yamaeh, Polleyar or Ganesa, Casyapa the father of the Immortals Marriataly (Mariamman) the goddess of the lower castes, Devatas Suras and Asuras, Glendoveers (a distortion of Gandharvas) take part in the action as also a ghost (the spirit of dead Arvalan, the Rajah's son) and a sorceress who is the accomplice of Arvalan.

The poem opens in epic fashion by plunging *in medias res* and presenting before us the funeral procession of Arvalan, the Rajah's son, followed by his two young wives and innumerable slaves who commit *sati*. Arvalan's spirit appearing before Kehama demands vengeance against his slayer Ladurlad; the latter protests that he slew Arvalan only to save himself and his daughter's honour which Arvalan had sought to ruin. Kehama who is pitiless and who has done severe penances and obtained vast power over the Elements, and

is about to conquer Indra and Yamen is unmoved; he pronounces a terrible curse on Ladurlad so that Ladurlad can never know Sleep or Death or injury from the Elements and a fire shall burn him in brain and heart. Kaliyal escapes seizure by clinging to a nearby image of the deity Maritale which miraculously saves her by sinking with her into a stream. The father then saves his daughter from the floods by simply walking across the river; the waters part and leave him, as also his garments, dry and safe, thanks to the curse.

Ladurlad fears that he is helpless, as even Siva is powerless against Kehama, and separates from his daughter while the latter is asleep, to spare her his troubles. Kaliyal on waking is menaced by Arvalan's spectre again; she seeks divine assistance by rushing to the idol of Pollayar nearby. When Arvalan's spirit tries to seize the lady, Pollayar is incensed and lifting him by his tusks hurls him far away.

Meanwhile Ereenia, a Glendoveer (one of the winged spirits who are sons of Casyapa and known as Ghandarvas) flies above the place; on seeing Kaliyal he is moved and bears her aloft to Himakoot, his father's abode; from him Ereenia learns how Kehama has acquired great power, how Indra and Yamen are afraid that their rule will end and how the Asuras in Hell are rejoicing at the prospect of deliverance from chains; Casyapa warns that Ereenia will incur the enmity of Kehama by befriending Kaliyal.

The scene now shifts to Swerga whither Ereenia takes Kaliyal to see if Indra at least will protect her against Kehama. There is great confusion and terror in Swerga for Indra is afraid that his rule, as also Yamen's, will end and Kehama may subdue them, release the Asuras from Padalon (Hell) and secure Amreeta, the immortal drink, for himself. Kaliyal, however, is allowed to live in a sphere next to Swerga.

On the earth Kehama is about to complete the Asvamedh-sacrifice by sacrificing the 100th horse which has been left untouched and

whose freedom has been disputed by none for a year and a day. The sacrifice of this horse would have brought to Kehama conquest of Indra and Swerga ; but at the last moment Ladurlad checks the horse and the sacrifice is thwarted. As the curse of Kehama has already made Ladurlad deathless, Kehema cannot punish him further.

Ereenia takes Ladurlad also to Heaven and leaves him with Kaliyal, beyond Kehama's power. Indra and his Suras (Heavenly spirits) greet Ladurlad as their saviour for it is Ladurlad's interference with the Asvamedh sacrifice of Kehema that has saved them from becoming slaves of Kehama. Their only hope now is that an Avatar of the Supreme God will appear and Kehama the mortal tyrant will be doomed.

Meanwhile Arvalan seeks the help of Lorrinite, a witch, to defeat Ereenia and secure Kaliyal as his mistress. The witch gives him magic armour and sword and takes him in her chariot to Mount Meru; the rocks around Meru attract the chariot forcibly and dash it to pieces, throwing the witch and Arvalan into an icy abyss.

Ladurlad and Kaliyal leave Swerga on the advice of the Gods as Kehama is about to complete the sacrifice and wrest the power of Indra. They are however consoled because the Gods say that wrong is doomed and Providence is just. Ladurlad and Kaliyal once again live on earth, in a sheltered retreat, the father patiently suffering the effects of the curse and performing *Tarpans* to his ancestors and Kaliyal reposing her faith in Mariataly, her Goddess and Ereenia, her lover.

A series of even more remarkable and sensational adventures now follows. Southey never misses an opportunity to introduce some striking Indian custom or scenery, whether it be harmonious with the poem or no. At this stage we learn all about the festival and Car of Jaga-naut and we are told that devotees fling themselves on its path and die under its wheels. As it is the custom to choose a virgin to officiate as the bride of Jaganaut at this festival, the temple priests

discover and drag away Kaliyal. When she is about to be insulted by the priest of the temple Ereenia appears and saves her, but is himself seized by the Demons sent by Lorrinite the witch. Kaliyal tries to save herself by setting fire to herself and is rescued in time by Ladurlad her father whom fire cannot burn and water cannot drown.

Kehama has conquered Swerga and the Gods have fled from Heaven. Evil sways the world. Ereenia has been chained by the witch's power in the tombs in the City of Baly, a submerged city lying below the ocean (identified by Southey with Mahabalipura, of which Southey gives a lengthy description). Bidding Kaliyal stay behind, Ladurlad safely goes down the ocean (armed by the power of the curse) to release Ereenia. A Sea-monster, half human and half serpentine, guards over Ereenia chained to the rocks in the City; in a battle lasting for a week Ladurlad kills the monster and frees Ereenia. Meanwhile Baly seizes Arvalan and the Lorrinite and carries them down to his judgment seat in Padalon.

The stage is now set for the final conflict between Kehama and his foes, human and divine. He finds that Baly and Yamen, the rulers of Padalon, are still beyond his power and that he cannot wrest the cup of Amreeta from them, though Earth and Swerga have been subdued by him. Kehama, anxious to have a suitable queen, proposes to marry Kaliyal and, as proof of his good will, lifts the curse from Ladurlad. Still they defy him and spurn his offer saying that the virtuous heart is free and they will triumph at the end. Kehama reimposes the curse on Ladurlad and inflicts the curse of leprosy on Kaliyal. Kaliyal rejoices over her change as she knows none will offer her violence now and Ereenia will still be true to her.

As Earth and Heaven groan under Kehama's wrongs Ereenia flies to Mt. Calasay (crossing the seven Seas and Seven Earths) and loudly calls to Siva, the Alone, the Inaccessible, to srike the tyrant and save mankind. At once there is Eternal light and Ereenia falls down to earth. But an inward voice asks him to seek the help of Yamen.

In the last few sections of the poem Southey gives us a sublime description of the journey to Yamen's land. Coming to the outermost ocean of the world, Ereenia, Ladurlad and Kaliyal sail in a crazy vessel directed by an invisible being. On reaching the world's end the curses drop and Ladurlad and Kaliyal are themselves again in beauty and power. There at the World's End remain earthborn spirits awaiting the day of Judgment or the call from Yamen. Beyond this ocean lies Padalon, the Indian Hades, ruled over by Yamen.

Padalon, as described by Southey, supports this Earth; it is an icy mound, icy at the top, crystal in the middle and adamantine below. It has eight gates, guarded by eight heavenly powers, to guard the spirits within. Here Evil spirits and souls of evil men and women are kept imprisoned, chained and tortured for ever. The Spirits of good human beings after being absolved by Yamen and Baly reach Swerga in the ship of Heaven. Anxiety prevails in Padalon, for the Asuras hope Kehama will conquer Yamen and release them and are already unruly.

After arriving at the gates of Padalon the party (Ladurlad, Ereenia and Kaliyal) starts for Yamenpur (the City of Yamen) in a car poised on a single wheel. They have to wear special robes as they must pass a fiery flood. The way is dark: adamantine rocks rise on either side; a fiery flood encircles Padalon; it is to be crossed by a single rib of steal. Below yawns a flood of fire in which Asuras are kept enchained. In the distance there are towers where more Asuras are imprisoned. Yamanpur is a strong 'City of Diamond' reached by eight causeways built over the flood of fire encircling it, and guarded by eight towers and guardians. Storms, meteors and sulphurous showers abound.

Into the chief hall in this City Ereenia, Laduerlad and Kaliyal are admitted. Yamen is seated on his judgment-seat, and has two forms, one benign, as Dharma Raja and the other cruel, as Yama. Nearby is a vacant golden throne supported by three living and fiery red human forms. Ereenia supplicates to Yamen and awaits in awful silence his decree.

All at once a tumult is heard from outside. Kehama, the Almighty Man, comes in his chariot; the eight guards of Padalon lie low, and Yamenpur, the City of Diamond, shakes. Kehama confronts Yamen, fights with him and Yamen falls. Kehama occupies Yamen's seat; but seeing the golden throne vacant he longs to sit on it. The three forms who support it say that they await the fourth man to support the throne.

Proud and powerful Kehama bids Yamen deliver the Amreeta cup to him; it is kept in a marble tomb and a spectre with man's form arising from the tomb gives the cup to Kehama. Hoping to become Seeva's equal by drinking of the Amreeta cup Kehama raises the cup to his lips. It is a drink of magic quality, good or evil, as the lips which touch it, and it cannot confer immortality as the meed of evil. Kehama drinks and lo! the Amreeta turns in his veins to poison. His outward form turns to molten ore and beams from Siva's Eye of Anger fall on him and burn him. Doomed to live and burn eternally Kehama gives up the cup and becomes the fourth man to support Yamen's golden throne Thus Yamen's rule is confirmed and Kehama's ruin complete.

The Amreeta cup is offered by the powers to Kaliyal: the pure soul finds the drink pure and Kaliyal enjoys immortality through it. Ereenia and Kaliyal reach Swerga and Ladurlad also is permitted to accompany them.

Southey tells us that *Kehama* was deliberately planned and carefully composed. It was begun in May 1801, but laid aside for a time owing to the unfavourable reception of *Madoc*. On Landor's encouragement it was completed in 1809 and published in 1810. In his introduction to the poem Southey claims that he has invented a fable consistent with Hindu superstition. To compensate for the extravagance of the fiction Southey decided to "pitch very high the tone of morals and the strain of poetry". Southey felt that the Indian mythology was a disadvantage to the poet as in his view it is

full of anti-picturesque and unpoetical figures. To remedy this Southey admits that he has kept the deformity of the Indian gods out of sight. Indeed, Southey's declared aim was to keep the spirit of the poem Indian but to include nothing oriental in the style.

Kehama is designed as an epic poem and it must stand or fall primarily by this test. In writing his epics Southey scarcely made such careful preparation as Milton did in writing *Paradise Lost* or Coleridge recommends to an epic poet. Coleridge's views on the composition of an epic are very interesting: "I should not think of devoting less than twenty years to an epic poem: ten years to collect materials and warm my mind with universal science, the next five in the composition of the poem, and the five last in the correction of it. So I would write—haply not unhearing of that divine and nightly whispering voice which speaks to mighty minds." The conquest of the heights of epic, this poet and critic knew, was no holiday excursion, nor even for genius an easy victory. But Southey was undaunted by the difficulties of the task; he tried his hand successively at 5 or 6 epics and it is doubtful if he has succeeded in any of these. In *Kehama* the prolixity of characters, episodes and adventures is so great and confusing that the central conflict between the tyrant and the martyr is very nearly thrust into the background at times. The release of Ereenia from the submerged city of Baly threatens to develop as a rival theme. In spite of this we may allow that the poem possesses the unity of action and design which is the primary requisite of an epic. In the antagonism between Ladurlad the martyr who finds God's grace at the end and Kehama the tyrant who acquires great power and uses it for evil purposes and is properly punished, there is a touch of the Miltonic conflict between Adam and Satan. But Kehama has none of Satan's sublimity and Ladurlad is as passive as Adam.

From Homer onwards machines, i.e. deities, spirits and supernatural characters, have been recognised as an indispensable element of epic poetry. The difficulty of representing such characters is inherent in every epic poem. The epic, more than any other form of poetry, demands concreteness. If therefore even Milton's picture of God and angels and Heaven cannot be regarded as a credible picture of the spiritual world, Southey may well be excused if his portraits of Siva, Indra, and Swerga are shadowy and unreal. Regarded as mere poetical inventions, they are not failures. Southey, it must be recognised, is in the true line of English epic pedigree in his description of Padalon, the Indian Hades. The journey of Ereenia and his party to Padalon reminds us of Spenser's description of the journey of Sir Guyon and the Palmer to the Bower of Bliss through gulfs, quicksands and isles of fear. Yamenpur itself, the City of Diamond, hewn out of a single rock, and surrounded by a fiery flood, may well stand comparison with Pandemonium that rises out of the infernal region in *Paradise Lost*.

The cosmogony and theology of *Kehama* are no more a hindrance to our appreciation of the poem than those of *Paradise Lost* to our appreciation of Milton. These affect very little the value of the poem as a poem. We are not convinced of the truth of the stories told by Homer or Virgil. We may wholly disbelieve the stories when we read Ariosto and Spenser and still find their poetry delightful. One cannot therefore share with Lamb his dismay in the company of the strange Indian Gods in *Kehama*. Said Lamb: "I can never read books of travels, at least not farther than Paris or Rome. I can just endure Moors; but Abyssinians, Ethiops, Derwises and all that tribe I hate. A Mohammedan turban on the stage does not give me unalloyed pleasure. I am a Christian, Englishman, Londoner, Templar. God help me when I come to put off these smug relations, and to get abroad into the world to come." The proper aim of an epic poem is to give us poetic pleasure through sublimity and if this is realised an epic may claim to be a success, even though its verisimilitude may be imperfect.

The truth is, *Kehama* possesses the form of an epic without its spirit or substance. The poem is steeped in an atmosphere of unreal fact and fancy. In a poem dealing with Indian Gods and life there is

absolutely no deep philosophical foundation such as there is in *Paradise Lost.* The orientalism of Southey is essentially artificial and factitious. The local colour of the East, as described by Southey, is full of inconsistencies. By bringing together features and scenes of Vedic India which Southey gleaned from the translations in his library and scenes and features of India in the days of the rule of the Company which he read of in contemporary accounts of travellers Southey has described an Indian Scene of incongruous character. Sati, religious ceremonies and temple festivals, idols of Pillaiyar and Mariamman, market days and marriage pandals, elephants and banian trees are introduced side by side with Avatars, aunnay-birds, Gandharvas, and the Amreeta cup. The East that Southey describes is not true to any period or manners. It is as if a traveller brought back foreign fripperies from far countries and hung himself all over with them, not in any manner native to them or him. Southey's orientalism leaves us cold and bewildered without convincing us.

Judged as romantic poetry, *Kehama* is again unsatisfying. The poem may be regarded as a sign of the romantic spirit of the English poets of the early 19th century which led them to new continents and remote legends to capture their grandeur. But there is little of the romantic spirit in this poem. Other poets such as Coleridge and Wordsworth have reached the world of romance either by mere suggestion of mystery or strangeness, or by way of the commonplace in life. In a few lines Keats transports us into the world of faery and vision. Southey revels in demons and deities, sorceress and ghosts, miracles and curses; he heaps up horrors and violence; yet these have none of that strangeness or horror we feel in Coleridge's *Christabel* or in Keats' *La Belle Dame Sans Merci.* "Southey wrecks many heavens and many hells and yet does not thrill us".

The propriety of the sentiments in an epic poem is another test of the form. The universality and the truth to life in the sentiments of the Homeric heroes are often regarded as epic models in the field of sentiment. In *Kehama* there is some pathos in the description of the

sufferings of the persecuted father and daughter and the tender relations of the two. But Southey's treatment of love is unsuccessful; as Macaulay says, Southey's heroes make love either like Seraphim or like cattle: Arvalan's passion for Kaliyal is brutish; that of Ereenia for Kaliyal, as he gazes with rapture on his mistress's leprosy, is Platonic.

In spite of all these defects *Kehama* remains an interesting poem. True, its style is far from being sublime; but it has some moments of epic success when Southey describes Padalon or the mighty curse. The story is interesting and well managed. The chief difficulty of a narrative poet is to subdue varied materials to unity of design and in *Kehama* Southey has successfully told his story in verse. The details are well-arranged and presented. The conclusion, the triumph of Yamen and the signal defeat of Kehama and his reduction to slavery under Yamen as his throne-bearer, is positively dramatic. The hero is high-souled and the theme, the certainty of the triumph of fortitude and virtue and the fall of tyranny and lust and pride, is illustrated in varied episodes. The poem displays Southey's power of constructive imagination.

Nor is the poem devoid of verbal skill and good verse. Southey's mistake in using unrhymed metre for a long poem (which he used in *Thalaba*) is here avoided and the rhymed stanzas are effective. The smooth flow of the verse is almost Spenserian and some stanzas are crisp and beautiful. Of pure poetry there is plenty as in the stanza on the curse, Landor's favourite picture of the gem-lighted city, and the description of the approach to Padalon praised by Scott as equal in grandeur to any other passage he had ever read. If *Kehama* is not a great epic, it is at least a great narrative poem. It is certain that Southey's rank as a poet would have been high if he had left nothing more than *Kehama* and some of the ballads.

Southey's poetic reputation has been in danger partly through the lofty claims made by the poet himself and partly through the exaggerated claims made by his admirers such as Landor. His

contemporaries pronounced him to be a bad man of genius while modern critics patronise Southey by representing him as a very good man of no genius at all. Southey will never recover from the neglect which has fallen upon him now for the simple reason that there is a want of poetical quintessence in his works. But the fact remains that his is a rare combination of proficiency and achievement in the two harmonies of Prose and Verse. Southey will always be remembered by his limited achievement in the metrical tales and ballads such as Blenheim and The Inchcape Rock and by his personality. There have been better poets than Southey, but no poet was ever a better man.

S. KRISHNAMURTI,
Reader in English.

Illustrative Stanzas from *The Curse of Kehama*

THE CURSE, II, 14

I charm thy life
From the weapons of strife,
From stone and from wood,
From fire and from flood,
From the serpent's tooth,
And the beasts of blood:
From Sickness I charm thee;
And Time shall not harm thee;
But Earth which is mine,
Its fruits shall deny thee;
And water shall hear me,
And know thee and fly thee;
And the Winds shall not touch thee
When they pass by thee,
And the Dews shall not wet thee,
When they fall nigh thee:
And thou shalt seek Death
To release thee, in vain;
Thou shalt live in thy pain
While Kehama shall reign,

With a fire in thy heart,
And a fire in thy brain,
And Sleep shall obey me,
And visit thee never,
And the Curse shall be on thee
For ever and ever.

THE CITY OF DIAMOND. XXIII, 10

Oh what a gorgeous sight it was to see
The Diamond City blazing on its height
With more than mid-sun splendour, by the light
Of its own fiery river!
Its towers and domes and pinnacles and spires,
Turrets and battlements, that flash and quiver
Through the red restless atmosphere for ever;
And hovering over head,
The smoke and vapours of all Padalon,
Fit firmament for such a world, were spread,
With surge and swell, and everlasting motion
Heaving and opening like tumultuous ocean.

LOVE IN HEAVEN. X, 10

They sin who tell us Love can die.
With life all other passions fly,
All others are but vanity.
In Heaven Ambition cannot dwell,
Nor Avarice in the vaults of Hell;
Earthly these passions of the Earth,
They perish where they have their birth;
But Love is indestructible.
Its holy flame for ever burneth,
From Heaven it came, to Heaven returneth;
Too oft on Earth a troubled guest,
At times deceived, at times opprest,
It here is tried and purified,
Then hath in Heaven its perfect rest:
It soweth here with toil and care,
But the harvest time of Love is there.

THE SHORT STORIES OF STACY AUMONIER

BY

K. P. KARUNAKARA MENON

The modern short story is a literary form of infinite scope and variety. There is variety in its length, in the end at which it aims, in the method of its narration. In some stories the emphasis is all on the plot, in others on the characterisation. There are stories which have neither plot nor character interest, which merely give us bits of life without the intervention of the author's artistic or ethical personality. Some, again, are nothing more than illustrations of moral or intellectual ideas, while others aim only at producting "atmosphere" or local colour. The form of the story may also vary indefinitely. It may be told directly by the author, or dramatically by a character, it may unfold itself in the course of a conversation or a series of letters, it may be in the form of a retrospective self-revelation or a reverie.

The short stories of Aumonier are illustrative of this unlimited variety. A short story should pre-eminently be a story, it should have the interest of incident. The desire to hear a story is a primitive and universal instinct of human nature, and this desire is fully gratified by Aumonier. His stories abound in exciting adventures and thrilling incidents. *A Source of Irritation* is a typical example. As Sam Gates, an old Norfolk gardener, stretches himself in the field enjoying his pipe after a good morning's work and a sumptuous breakfast, a German aeroplane has a forced landing near him. The pilot noticing a striking resemblance between the old man and a notorious German spy on whom the English have set a high price, forces him to board the repaired plane which flies back to the western front. The pilot's scheme is to kill the gardener and leave the corpse in a trench near a hill which, under pressure from the English, the Germans are compelled to evacuate. The English would mistake him for the spy, who could then carry on his work undisturbed near the head-quarters

of the British army. The scheme miscarries because as Sam is about to be shot by a German soldier he falls forward on his face, and the soldier himself is killed by an exploding shell. Sam is captured by the English to whom he narrates his story and the stratagem of the enemy. The real spy is captured, and Sam is flown back in an English plane to the field where he completes his day's work as though nothing has happened to him.

Equally absorbing are the detective stories, *The Accident of Crime* and *The Old Lady with Two Umbrellas*, of which Tolozan, the French Inspector of the Crime Department, is the hero. In the former, Tolozan convincingly argues that a crook whom everyone had suspected to have committed suicide in remorse after a life of crime had really died in an attempt to save his dog. In the latter he brilliantly solves the mystery of the disappearance of large quantities of French gold over the Spanish frontier. He traces the crime to a high official of the treasury who is enamoured of an actress. Off the stage she plays the part of an old lady carrying two umbrellas, and is at the bottom of an audacious piece of regular robbery in which innocent persons are made unwitting accomplices of the crime. *Arpeggio* is another detective story in which two members of an underground fraternity are detected and killed by a clever man who by repeatedly playing an arpeggio scale in the adjoining room wracks their nerves and makes them expose themselves. The account of the recitation competition in *The Landlord of 'The Love-a-duck'*, the reverie of Monsieur Roget in *The Golden Windmill*, the imaginary stories, *The Kidnapped 'General'* and *Little White Frock*, the life history of Caleb Fryat (*Face*), all these grip our attention, and keep us spell-bound from beginning to end.

If in these stories the main interest is that of plot and incident, in others the emphasis is on characterisation. Aumonier has the gift of realizing his men and women for us to a remarkable extent. In the short space of fifteen or twenty minutes he makes his characters our permanent acquaintances. Ned Pickleton of *The Great Unimpressionable* is an unforgettable person. This

stolid imperturbable young man is engaged to a girl. In the five gruelling years of the Great War he has thrilling adventures and hair-breadth escapes. But the iron does not enter his soul. His letters to his mother and his betrothed are a repetition of the formula, "everything all right, the grub is fine", with a reference to a football match, and a brief enquiry about his betrothed Ettie and his beloved dog Toffee thrown in. Even the news of Ettie's taking another lover does not disturb his sangfroid. But the great unimpressionable has his soft spot. When he hears of Toffee's death he melts into tears. With White and Mapleson in *The Friends* we become very intimate, and we follow their fortunes with sympathetic solicitude. In *Them Others* the humanity of Mrs. Ward is touching. Her joy over the return of her son from the war is moderated by wistful thoughts of 'them others', the two German youths who were her neighbours. Willy Nilly in *The Funny Man's Day* is not only a type but a human being.

Perhaps the finest characters in Aumonier's stories are 'Old Fags', 'the Happy Man' (in the stories named after them), and Jim Canning (*Old Iron*). Old Fags who collects cigar and cigarette ends has a kind word to everyone, and is incapable of giving or taking offence. Himself in straitened circumstances he goes to the assistance of his fellow-lodgers, Minnie and her old mother, who had insulted him earlier, and he shares his occasional meals with them. He ingeniously punishes the betrayer of Minnie, and dies of pneumonia contracted by his exertions on her behalf. The character of Paul Journee, the Happy Man, is depicted with equal sympathy and insight. The shocks caused by his only son's delinquencies and death, and the failure to realize his own ambitions are borne by him with uncomplaining fortitude. He believes in things, and he has "the greatest genius of all, the genius for happiness." He always sees what the great poet spoke of, "sermons in stones, books in the running brooks, good in everything." He never "loses the child in himself", and so he never goes wrong. Jim Canning (*Old Iron*) is another admirable and lovable character. This honest and conscientious small trader is betrayed by his wife and beaten by her lover. But he bears them no grudge and

at the moment when she is preparing to insult him and run away with her paramour, he is thinking of sharing his newly acquired wealth with her. But providence and a friend of his come to his assistance, and he is rescued from his wife to peace and happiness. It is no exaggeration to say that the genius which has created a Paul Journee or a Jim Canning is not remote from that which has given us a Soames Forsyte or a Clayhanger.

The best stories of Aumonier, like all good stories, combine the interest of incident and of character. Thus we derive as much pleasure in following the fortunes of Old Fags, the Happy Man and Jim Canning as in appreciating their character. This is true again of the heroine of *Miss Bracegirdle does her duty*. The forty-two-year-old prim maiden sister of the dean of a sleepy cathedral town in England finds herself, one night, in a most compromising situation. While she returns to her own room in a Bordeaux hotel after her bath, she enters by mistake the next room, and is locked in as the handle of the door comes off in her hand. To her horror she sees a man sleeping on the bed. Unable to open the door, and unwilling to rouse the man or ring for a maid, she decides to spend the night under the bed. But the cold makes her sneeze violently, and thinking that the man has been awakened she switches on the light, with a view to explaining the mistake to him. To her consternation she finds that the man on the bed is dead. With frantic energy and inventive skill born out of her desperation she manages to open the door and escape to her room where she falls into a profound sleep. Late next morning she learns that the man in the next room was a criminal who had been wanted by the police. The virtuous spinster who has so far no secrets from her dear brother mentions no word about her gruesome experience in her letter to him.

Juxtapositions is another perfect story where this equipoise between character and incident is achieved. Chasseloup is a young aristocrat. His promising career in the navy has been cut short by an accident that has rendered him lame for life. He develops into a surly, conceited man reeking of patrician intolerance, and nurturing

an innate sense of superiority to the rest of the world. Late one Sunday night when all the drink shops are closed he is determined to have a double whisky. Unconsciously he walks into a trap set by a betrayed man for his wife's paramour. When he is beset by hired ruffians who mistake him for the culprit, instead of explaining the situation, Chasseloup fights with them, defeats them, has his double whisky and walks out without clearing himself. Another side of his nature is revealed a few minutes later when he is seen sitting beside his wife in a music hall, oblivious of his surroundings and listening to Bach like a child listening to a fairy tale.

One more instance. Caleb Fryatt, nicknamed 'Face', because he is an exceptionally plain boy, unwittingly kills his father who kicked his mother. After two years at a 'Home' and much knocking about in many parts of the world, he dintinguishes himself in the Great War. And the end of the war he is employed in a bricks works marries a good house-wife and is happy. But in his middle age he falls to the charms of "a smart piece of goods" from London. He squanders much money on her and plans to run away with her. But a temporary illness and the absence of his wife who has become indispensable to his happiness cure him of his vagary, he sends away the town beauty and wires to his wife to come back to him.

We have dwelt so far with stories the interest of which arises from plot or characterisation or both. There are some stories in which both these sources of interest are absent, but which merely illustrate an idea. Thus *Where Was Wychstreet?* describes the consequences of a dispute regarding the exact location of an extinct London street—squabbles and riots attended with great loss of life and property, the practical ruin of a promising career, and even the threat of danger to British interests in the east. And yet all the persons who claim to know where the street was, and vociferously assert that they are right, are wrong. "The basic trouble is that people make statements without sufficient data."

The Bent Tree illustrates the moral, "If one has money one can make oneself happy by thinking one hasn't". A wealthy man chooses

to reside in a secluded part of the weald of Sussex, and he finds happiness in imposing upon the stray passers-by as a ruined share-broker and in trying to canvass business from them. In *The Octave of Jealousy* Aumonier shows how the tramp is envious of the workman, the workman of the gamekeeper, the gamekeeper of the grocer, the grocer of the wine seller, the wine seller of the small land-owner, the small land-owner of the country squire, the country squire of the millionaire political leader, and, to complete the circle, the millionaire politician of the tramp. In *Burney's Laugh*, the hearty laughter of a young man makes a cabinet minister realize the loss of something that all his success could not compensate. *One Law for the Rich* suggests the moral in its title. Two brothers catch a cold at a funeral. The wealthy elder brother has to spend over a thousand pounds on his illness—three specialists, an operation and convalescence in a health resort on the continent. The younger brother who is poor takes a cold water compress and a stiff whisky toddy, and is all right the next morning.

There are, again, stories which are stories only by the most liberal interpretation of the word. *One Sunday Morning*, for example, merely describes how an average man spends a Sunday morning. Even the name of the man is not given. And yet we have a fine and life-like picture of the man and his mind given to us in about ten pages of exquisite prose. *The Match* is another piece of pure description. It has no plot, no story, no characterisation. It is a man's reverie, the recollection of a day some decades ago, on which a cricket match was played in a friendly informal way. The match itself is of no importance; in fact, he does not remember the scores, even the result of the match has gone out of his memory. The journey on the brake to the place where the game was played, the beautiful field, some high lights of the match, the romance of the jolly red ball on which the story of the day will turn, some original reflections on the ideal wicket-keeper, the tragedy of missed catches, and the true spirit in which the match was played, these make a perfect prose poem.

This cursory analysis of some of the stories illustrates the great variety of their interest and subject matter. Equally varied is the way in which they are told. Many of them are in the usual objective narrative form. Many others are narrated by a person who is acquainted with the characters, or to whom the story has been told; but the narrator himself rarely plays a vital part in the incidents. *The Golden Windmill* is a reminiscence. *The Man of Letters* is an epistolary story. Letters are again effectively employed in *The Great Unimpressionable* to develop character and incident. *Two of These Women* is a conversation between two ladies who are strangers to each other, and who meet by accident in a foreign hotel. The younger lady speaks about her missing lover, and the elder about her ailing son whom she is on her way to meet in Switzerland. As the talk proceeds the reader discovers that the missing lover and ailing son are one and the same person.

Even more original are the methods adopted by Aumonier in *The Song of Praise* and *Overheard*. In the former he describes the way in which a small boy spends his day, and in the course of this description which reveals the author's fine insight into the child mind, an averted domestic tragedy unravels itself. The boy's mother is admired by a young man towards whom the child has an instinctive aversion, and his tears prevent the woman from eloping with her lover. *Overheard* is the story of a waitress in a busy tea-shop. She is serving to a crowd of customers, and in the course of her ceaseless labours, she snatches occasional moments to exchange a few hurried words with a man at one of the tables. These intermittent attempts at conversation bring to light the tragedy of her life. She has loved the man for many years, has worked her fingers out for him, and given him all her savings. But he has got mixed up with racing chaps, and another girl has ruined him. Now his uncle has offered to help him to go to Canada where he wants to start all over again. The waitress pleads with him to take her with him, but he tries to put her off with false promises, and he slips out as the poor girl continues the eternal round of service.

A common type of the modern short story is that in which a narrator tells a story of absorbing interest, and at the end the listeners and the readers are dumbfounded by the revelation that the account is only a dream or a made-up fiction. E. V. Lucas's *Face on the Wall* and Stella Benson's *Open Window* are instances of this kind. Aumonier has two remarkable achievements in this direction, *The Kidnapped 'General'* and *A Little White Frock*. In the former, two friends who go out on a long walk in the country come across an old 'General' motor bus converted into a queer dwelling place. They meet the man who lives in this strange abode. He tells them the story of the kidnapped 'General'. The friends listen with bated breath to this thrilling narrative. But when they reach an inn in the neighbourhood, they learn the truth, that the inmate of the 'General' is a successful short story-writer who makes a new story every day about the battered bus. In *A Little White Frock* an old retired actor weaves a moving tale round a little white frock found in one of his drawers, representing it as a sad relic of the tragedy of his early life. The narrative brings tears to the eyes of a lady listener. But as the story concludes the house-keeper of the actor comes in and asks for the white frock which, she says, she has made for her niece and kept in his drawer.

These revelations at the end of the stories take us completely by surprise. Other surprises are also provided for us as the stories draw to a close. Thus in *The Great Unimpressionable* we are taken aback at seeing the man who could coolly face the inconstancy of his sweetheart and his own death shedding tears on the loss of his dog. *The Landlord of 'The Love-a-Duck'* concludes with the poser, which was the 'Great Borodin—the landlord? or the widow?' The words of George with which *An Adventure in Bed* concludes sweep us off our feet. He who was the greatest advocate of the theory and the practice of lying in bed all the day, becomes a demon of work and activity after his marriage. The neglected wife deserts him, and early one morning the co-respondent apologetically tells George the story of her infidelity. After a minute's solemn thought, instead of abusing or

assaulting his betrayer, George deliberately gets back into bed, burrows himself into some vast and as yet unexplored cave of comfort, and becomes completely inert; finally "across dim centuries of memory an old, tired, cosy, enormously contented, sleep-encrusted voice" says, "Tell Mrs. Chase (the old housekeeper) she need not bring up my shaving water this morning." Equally staggering is the disclosure that the old lady with the two umbrellas (in the story of that name) is a lovely actress, infatuation for whom has made the high treasury officer a thief. In *Face* we are confounded by the meanness of the smart London beauty who after having received a gift of a thousand pounds from her admirer unblushingly asks for eleven pence for sending a telegram of his, and on getting a shilling walks away without returning the odd penny.

His short stories will undoubtedly secure for Aumonier the high eminence which is his due. Every one of them is interesting from the first line to the last. The reader does not have to get into them. They are not, like some fruits, all husk and no kernel; they are full, like a fresh egg, of rich matter. Their characterisation is excellent. He invests his personages with the breath of life; he hits them off with insight and understanding. He feels and touches us with his feeling. His curiosity about life is wide and deep, and his observation keen and penetrating. There are also occasional touches of satire and humour, but in both he is restrained. That he can write well every page amply illustrates. These gifts will surely keep his memory alive long after his death.

THE OLDEST CHIDAMBARAM INSCRIPTIONS

BY

S. R. BALASUBRAHMANYAN

CHAPTER II

The Pallavas of the Simhaviṣṇu line—(600-890 A.D.)

THE *age of Appar and Sundarar*—From the 7th century onwards we are on firmer ground. Appar is supposed to be an elder contemporary of Mahēndravarman Pallava and of Sambandar. The Pallava King is said to have been converted from Jainism to Hinduism by Appar as attested by the Trichinopoly rock-cut cave inscription and the *Periyapurāṇam*. The existence of Hinduism as a flourishing religion and of Chidambaram as one of its important centres are borne out by the hymns of these saints. Their hymns contain many contemptuous expressions about Buddha and Mahāvīra and their creeds. It has to be admitted that the 7th century of the christian era was an age of Hindu revival to the detriment of Jainism.

The temple at Chidambaram is likely to have been conceived as in the case of such early temples to be one dedicated to the Trinity. Even now there are shrines for the three Gods in this place. Particular reference is made to Śiva assuming the form of fire in order to discomfit Brahma and Viṣṇu.

Appar refers to this place as the great city of Tillai—*Tillaimānagar*—with mansions and palaces. It was full of Vedic chant and the sacrificial smoke (வேள்விப்புகை). Ponnambalam and Perumbaṟṟapuliyūr are the other names of this place given by him. He also adds that it was the *Devas* who worshipped, praised and gilded the hall of the Lord of Ciṟṟambalam.[1] Sambandar refers to the storied houses of the wealthy residents of Tillai; the fire-cult of the temple-priests and to the Pāṇḍuraṅga dancer.

1. "முழுதும் வானுலகத்துள தேவர்கள்
தொழுதும் போற்றியுந் தூயசெம் பொன்னினால்
எழுதி மேய்ந்தசிற் றம்பலக் கூத்தனை
இழுதையேன் மறந் தெங்ஙன முய்வனே"

Tirumangai and Kulaśēkara—Nearly a century later, we come to the period of the Vaiṣṇavite Āḷvārs—Tirumaṅgai and Kulaśēkharar—who were both perhaps contemporaries. Tirumaṅgai should be ascribed to the period of the famous Pallava ruler Nandivarman Pallavamalla II (circa. 717–782 A. D.) a staunch Vaiṣṇavite and the builder of the Vaikuṇṭaperumāḷ Kōyil at Kāñchi. He had a long reign of nearly 65 years. Kṣatriya Malla, Pallava Malla, Viḍēl viḍigu, Śrī Dhara and Ēkhadhīra were some of his surnames. Tirumaṅgai sings of a great Pallava ruler who worshipped the Lord of Tiruchitrakūṭam, *i.e.*, Gōvindarāja with gifts of fine gold pearls and precious stones.[2] The Pallava ruler referred to is very probably the great Nandivarman Pallava Malla. Tirumaṅgai also mentions that this Lord of Tiruchitrakūṭam was worshipped by the 'Tillai Three Thousand.' Hence it is clear that the worship of the two Lords of this place, Naṭarāja and Gōvindarāja, was conducted by the Dīkṣitars.[3] Kulaśēkara Āḻvār also mentions this in his Perumāḷ Tirumoḻi.[4]

Thus, it is clear that the conduct of worship of Govindarāja was in the hands of the Dīkṣitars and the sectarian worship was later than the 8th century A. D. Kulaśēkhara sings of Gōvindarāja as Rāma and the chief incidents in the story of the Rāmāyaṇa are described in the first ten stanzas of his hymn. This Āḷvār saw Rāma who stayed at Chitrakūṭam in the Tiruchitrakūṭam of Tillai.

---

2. *திருமங்கை—திருச்சித்திரகூடம்.*
"பைம்பொன்னும் முத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து
படை மன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த
செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

3. "மூவாயிரம் நான் மறையாளர் நாளும்
முறையால் வணங்க அணங்காய சோதி
தேவாதி தேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச் சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே"

4. "தில்லைநகர்த் திருச்சித்திர கூடந் தன்னுள்
அந்தணர்க ளொரு மூவாயிரவர் வத்த
அணிமணியாசனத் திருந்த அம்மான் தானே"

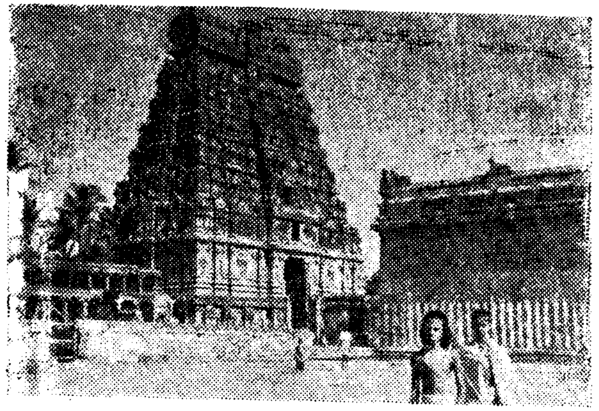

Chidambaram Nataraja Temple, West Tower

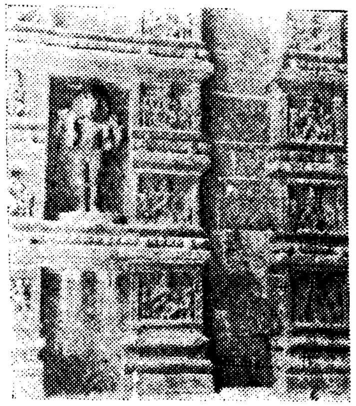

West Gopura, Chidambaram
a section of the Natya

Chidambaram Nataraja Temp'e, West Tower
S. E. Section labelled icons

Saṅkarāchārya—After Sambandar's days and prior to Sundaramūrti's should be assigned the age of Saṅkara (cira. 788–820 A. D.) who is said to have presented the crystal liṅga used for daily worship in the Naṭarāja temple. Perhaps it was during this period that the *Śrī Chidambara chakram* a modification of the *Śrī Chakra yantra*—a mystic diagram with the figures of Naṭarāja and his consort super-imposed-was installed. About it Havell says, "in the *Śrī Chakra*, the *yantra* which is said to have been used by Śaṅkarāchārya the metaphysician develops this primitive mountain worship mathematically. Mount Kailas becomes the centre of the *yantra*, the point (*vindu*) which represents the first manifestation of creative power when the *one* desired to become the *many*. Then the divine unity expands and becomes the mystic three, the *Trimūrti* or the innermost triangle standing on its apex which symbolises the three powers (*Śaktis*)—will (*Ichcha*), knowledge (*Jñāna*) and action (*Kriya*), also the three *guṇas* and the three *dēvatas*, Brahma, Viṣṇu and Śiva. Brahma, the creative power proceeds outwardly from the apex of the triangle, Śiva the power of involution moves inwardly towards the apex and Viṣṇu as the static power represented by the horizontal side keeps the equalibrium between these two opposites.[5]

Sundaramūrti—Saṅkarācharya should have been closely followed by Sundaramūrti, the last of the Tamil Trio. Sundaramūrti refers in his Chidambaram hymns to a Pallava ruler who was a devotee of Śiva with whose grace he punished the refractory feudatories who refused to pay him tribute.[6]

This Pallava ruler should be Dantivarman, the son of the famous Nandivarman Pallava Malla, the contemporary of Tirumaṅgai. Sundaramūrti is the author of the Tiruttoṇḍattogai which is the first attempt to give a brief survey of the Sixty-three Tamil Saints. Sundarar begins this song of the saints with '*Tillaivāḻ-antaṇar*'. He was the contemporary of Śeramān

5. Havell. Mathematical basis of Indian Iconography—Rūpam 1927:

6. *சுந்தரமூர்த்தித் தேவாரம்*—

"கருமையார் தருமனார் தமர்நம்மைக் கட்டியகட் டறுப்பிப்பானை
அருமையாந் தன்னுலகந் தருவானை மண்ணுலகங் காவல்பூண்ட
உரிமையாற் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக்கஞ்செய்யும்
பெருமையார் புலியூர் சிற்றம்பலத் தெம்பெருமானைப் பெற்றாமன்றே"

Perumāḷ Nāyanār. Both these saints after a life of devotion to Śiva and extensive pilgrimage throughout South India, reached, it is said, about 825 A. D. Kailas from their last resting place, Tiru-Anjaikkaḷam (Koḍuṅgōḷūr or Musri of Saṅgam literature.)

This is the limited vista we get of Chidambaram during the Pallava age and from now we pass on to the grand epoch of the imperial Cōḻas.

CHAPTER III
THE CŌḺAS (*C. 850–1279 A. D.*)

Chidambaram had during the Pallava age become a centre of some importance in the philosophic and religious life of the people of South India, but its importance grew in the days of the imperial Cōḻas of the Vijayālaya House and it became 'the temple of temples' among Saivite shrines.

Early Cōḻas—Whatever the outer limits of his kingdom, Chidambaram should have been included in that of Vijayālaya. Āditya, his son, conquered the Koṅgu and Koṅgudēśa perhaps even during his father's life time and ruled it as its viceroy. By the overthrow of Aparājita, the Pallava ruler, Āditya in his own good time, brought the Toṇḍaimaṇḍalam under his rule. The Leyden Grant,[1] the Tiruvālaṅgāḍu plates [2] the *Vikrama Cōḻan Ulā* [3]

---

1. "Leyden Grant. — ll. 35-36, verse 17. "Sva-bā [hu]-vi[i] ryy-āva-jit - āvajit-ākhil-āśā-mukh-ōpanit-āmala-hātakēna-samāvṛiṇōn mandiram-Indumauler-v Vyāghrāgrahārē-Ravi-vamaśa-kētuḥ." With the pure gold brought from all the quarters which were subdued by the prowess of his own arm, this banner of the Sōḻar race (*i.e.* Parāntaka) covered the mansion of Indumauli (Śiva) at Vyāgrāgrahāra (Chidambaram)

2. *Tiruvālaṅgāḍu plates*, verse 53—"He built for Purāri (Śiva) who was before (this) on the Silver mountain (Kailās) a golden house called *Dabhra Sabha* and (this) put to shame his (Śiva's) friend the Lord of Wealth (Kubera) by (his) immense riches."

3 Vikrama Cōḻan Ulā—

"கண்கொண்ட
கோதிலாத் தேறல் குனிக்குந் திருமன்றங்
காதலாற் பொன்வேய்ந்த காவலனும்"

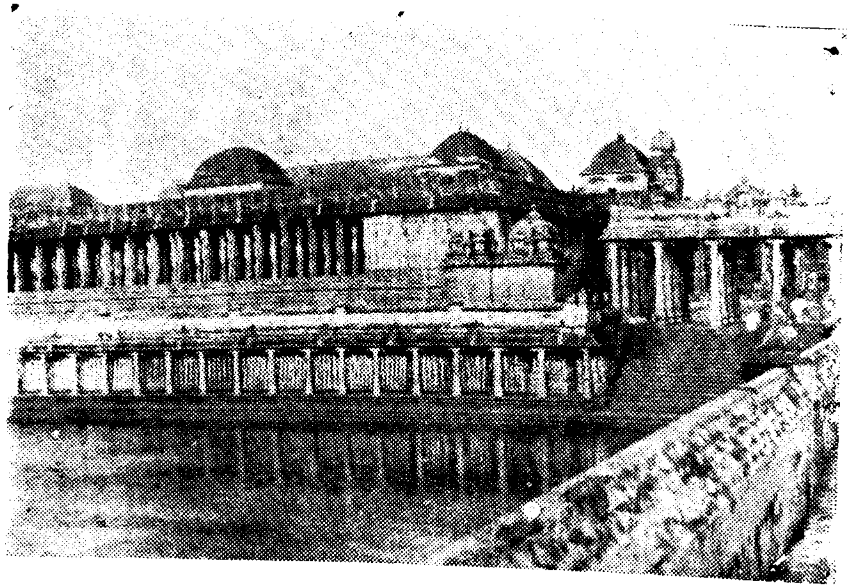

Chidambaram Nataraja Temple
The Thousand Pillared Hall
(The Holy Tank, Sivaganga, on its Western side)

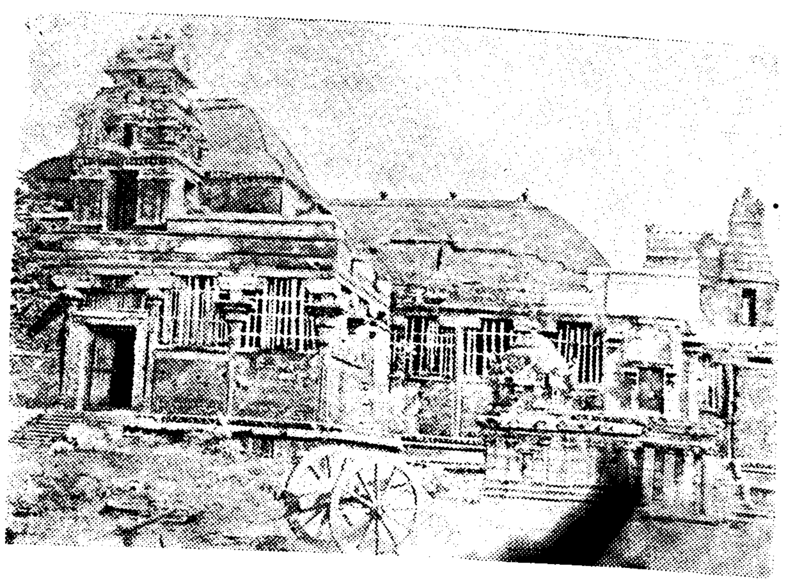

Chidambaram Nataraja Temple
The Hundred Pillared Hall

of *Oṭṭakkūttan*, the *Koṅgudēśattu Rājākkaḷ* and Gaṇḍarāditya's *Tiruisaipā*[4] credit Aditya's son, Parantaka with the act of covering with gold, the Śiva temple of Chidambaram.

But there are other literary allusions ascribing this very act of piety to Āditya.[5]

According to Nambiyāndār Nambi and Śēkkiḻār, Idaṅgaḻi Nāyanār is said to have been an ancestor of Āditya who gilded the hall of Chidambaram with pure gold (tulai-poṉ) taken from the Koṅgu country. It may be added that Āditya was a follower of Śiva, and the Anbil plates say of him that he built large stone temples of Śiva on both banks of the Kāveri. There is one way of reconciling these apparent contradictions. The gold brought by Āditya from Koṅgudēśa after its conquest was utilised for the

---

4. *Tiru-iśaippā*, verse 8—
"வெங்கோல் வேந்தன் றென்னாடு மீழமுங் கொண்டதிறற்
செங்கோற் சோழன் கோழிவேந்தன் செம்பியன் பொன்னணிந்த
வங்கோல் வளையார் பாடியாடு மணிதில்லை யம்பலத்து
ளெங்கோனீச னெம்மிறையை யென்றுகொ லெய்துவதே"

5. (1) நம்பியாண்டார்நம்பி–திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி–இடங்கழிநாயனார் :
"சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனக மணிந்தவா தித்தன் குலமுதலோன்
றிங்கட் சடையர் தமதென் செல்வ மெனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவ னிருக்கு வேளூர்மன் னிடங்கழியே."

(2) சேக்கிழார்—பெரியபுராணம்—இடங்கழிநாயனார் :
"அந்நகரத் தினிலிருக்கும் வேளிர்குலத் தரசளித்து
மன்னியபொன் னம்பலத்து மணிமுகட்டிற் பாக்கொங்கிற்
பன்னுதுலைப் பசும்பொன்னாற் பயில்பிழம்பா மிசையணிந்த
பொன்னெடுந்தோ ளாதித்தன் புகழ்மரபிற் குடிமுதலோர்."

(3) உமாபதிசிவாசாரியார்—திருத்தொண்டர்புராண சாரம் :
"கோனாட்டுக் கொடும்பாளூ ரிருக்கும் வேளிர்
குலத்தலைவ ரிடங்கழியார் கொங்கிற் செம்பொ
ஞனேற்றூர் மன்றின்முகடம் பொன்வேய்ந்த வாதித்தன்
மரபோர் நெற்கவர்ந்தோ ரன்பர்,,,"

gilding of the Kanakasabhā and the work begun by Āditya was brought to completion by his son Parāntaka, who in consequence, in all later accounts is generally credited with the gilding of the Kanaka-Sabhā.

Parāntaka—About Parāntaka (907-957 A. D.), the Kanyākumari inscription says that "he was the abode of the Goddess of Valour (Vīra-Śrī) and that he destroyed the Pāṇḍiyan king with his whole army, took all his wealth and burnt (his capital) Madura; for this achievement he received the title of *Madurāntaka*. This king who was as bright as Arjuna, conquered in battle the hitherto unconquered king Krishnarāja and thereby augmented his own glory. In recognition of this fact, he was entitled *Vīra-Cōḻa*. Parāntaka who is respected by all kings collected his army to cross the sea and defeat the king of Simhalā who was waiting on the shore to give him battle, and thereby, received the true surname of *Simhalāntaka*. Who could stand comparison with this king, the abode of all good qualities? Who can describe the traits of this monarch, who conquered his enemies in battle and who was the only residence of prowess? The destroyer of enemies, Parāntaka, brought into existence superior villages of great wealth like Vīranārāyanam (of Leyden Grant) just as Brahma created Svarga and caused them to be enjoyed by learned Brahmanas." Such were the prowess and patronage of the first eminent imperial Cōḻa ruler, who by his act of devotion made Chidambaram famous in all after ages. Royal patronage brought with it prestige and even sanctity. No wonder it became the centre of popular attraction in later times.

Gandarāditya was a son of Parāntaka. He was a poet of some merit. He has sung a hymn on the Lord of the temple of Chidambaram. His pious widow Śembiyan Mahādēvi survived him long and devoted her time and wealth to the building of many stone temples in the Cōḻa land. In this hymn, it is claimed that Parāntaka conquered the Pāṇḍiya country and Ceylon and gilded the Naṭarāja temple.[6] The author calls himself the king of Kōḻi (Uraiyur) and Tanjore.

The Cōḻa empire which under Parāntaka spread far and wide from Nellore in the North to Comorin and Ceylon in the South, received a rude set-back late in his reign by the invasion and partial occupation of

6. See note 4.

the northern part of his empire by the Rāṣṭrakūṭa King Krisṇa III. This disaster combined with the political intrigue for the succession which followed it and the absence of an outstanding personality on the throne produced a weakness in the empire which it regained only at the end of the 10th century A. D. when Rājarāja I ascended the throne (985-1014 A. D.)

Rājarāja I—Rājarāja I's reign marks an epoch in the history of South India. His conquests were wide and they in turn paved the way for the greater conquests of his son, and he initiated the elaborate practice of recording his deeds in a Praśasti (meykkīrti) and made it an essential historical introduction to all documents of his reign. Side by side with his conquest, went the work of consolidation and efficient administration. A land survey was started and a bureaucracy effective both in peace and war was trained to administer the extensive empire. Towards the end of his reign, he raised in his capital an edifice in stone, the Brihatīsvaram temple (or the Rājarājēśvaram) which serves at once as an emblem of the glory of his empire, a monument of his deep devotion to God and as the grandest achievement of Dravidian art in the sphere of structural temples. Rājarāja was an ardent follower of the Saivite faith. He belonged to a family devoted to the Lord of Dance (Āḍavallān) at Chidambaram. He had the surname Śivapādaśēkhara[7] and naturally his interest in saivite canon was very great.

Though there is epigraphical evidence as to the provision for the singing of Dēvāram hymns even during the Pallava age, the king found that in his days, the hymns of the three chief Nāyanmārs were not available, and he conceived such passion for them that he strained every nerve to secure them. Umāpathi śivāchāryar who has recorded in verse this story of

7. We have *no evidence* that this title was conferred on the king by the authorities of the Chidambaram temple as Venkayya held. This view is also held by Mr. Somasundaram in his book, "The Great Temple at Tanjore" p. 50.—The following view expressed in the revised gazetteer of the South Arcot District, also lacks evidence:—"The temple at Chidambaram was extended and enriched by Rājarāja I, who in consequence assumed the title of Śivapādaśēkhara."

the recovery and redaction of the chief Saivite canons (in his work *Tirumuraikaṇḍapurāṇam*) calls the king 'Rājarāja Abhaya Kulaśēkhara' a devotee of Thiagēśa of Tiṟuvāṟūṟ. The king was filled with despair when his search proved vain. Then he heard of the great miracles wrought by the saint of Tirunāraiyūr, Nambi Āṇḍār Nambi.

NAMBI'S MIRACLE

It is said that Nambi's father was a priest of Pollāppiḷḷaiyār of Tirunāṟaiyuṟ in Śōnādu (now in South Arcot District). One day, the father who had to be absent at a neighbouring village commissioned his son to deputize for him. The boy carried out his father's instructions, had the god bathed and placed the rice offerings before Him; and when he found that the Piḷḷaiyār did not respond, the boy in vexation was about to knock his head against stone. Suddenly the God stopped him and ate all the offerings as disired. Then the boy said that as it was late for the School and as he feared the teacher would scold him for his late—coming, the Lord should teach him his lessons. The Lord did so. The next day, the same course was repeated. Lo! the whole world wondered! The miracle reached the ears of the Cōḷa king when he was in straits over the Dēvāram hymns. And the king at once resolved to go to Tirunāṟaiyūr. So he did; and when he came, he brought large quantities of varied offerings of fruits and cakes. At the request of the king, these huge gifts were offered to the Pillaiyār; and they were duly accepted. The king was greatly delighted and thereupon made known to Nambi his quest for the Dēvāram hymns of the trio (three saints–Sambandar, Appar and Sundarar.) Nambi prayed to his Piḷḷaiyār and He revealed to his disciple that they would be found deposited in a room at the back side of the hall of the Lord of Dance at Chidambaram with the seal of their palms impressed on the door. Then the king accompanied by Nambi went to Chidambaram and told the men of the Vedic Lore what had been revealed to him. The temple authorities then declared that the room would open only if those who set the seal came back. Upon this, the king conducted a festival for Nataraja, took the idols of the Tamil-Trio in procession round the temple and stationed them in front of the room to the west of the hall of Dance of the Lord. The seals were noticed and the sealed room was opened. A heap of *cadjan* leaves swallowed mostly by white-ants was found. They

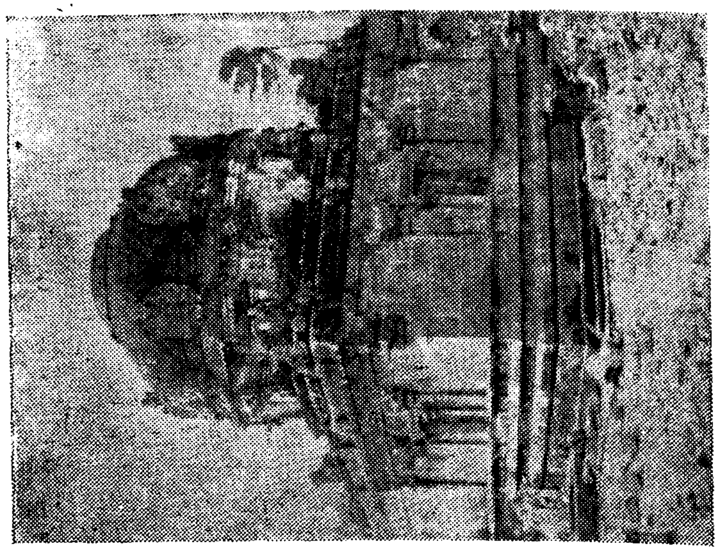

Anantisvaram Koil, Vimana, now demolished for renovation

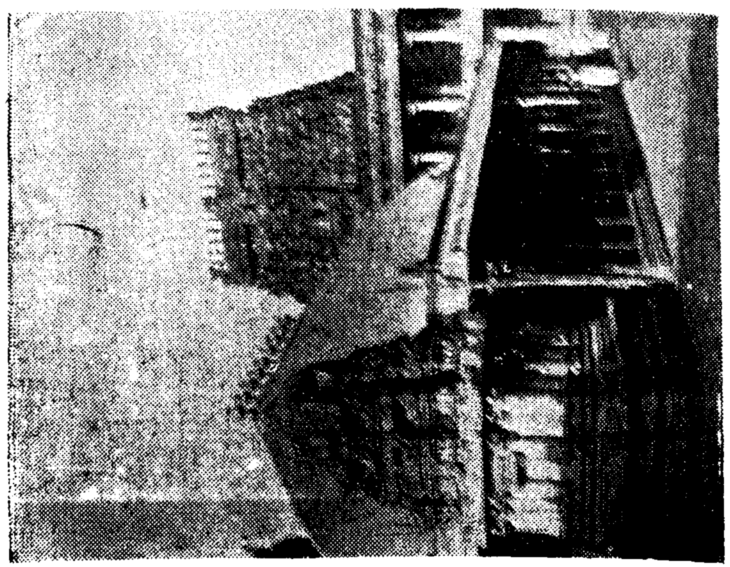

Nataraja Chit-Sabha (or Dabbra Sabha)

poured oil and recovered the surviving leaves. The king's distress was beyond words to find such a large scale destruction of the holy texts. Then a divine voice from on High told him that they were in it whatever was needed for his age and this gave the king some relief. Then Nambi had them collected and arranged. The hymns of the Trio formed the first seven out of the twelve books of the canon of the Saivites.

It was a glorious day in the history of Chidambaram—a day only next in importance to that on which the Nataraja—cult was instituted and the Lord did his Dance divine to grant grace to his devotees. At one bound, the Chidambaram temple became the temple of temples of the Saivites! (Koyil)—the very hub of their religious life. Nambi's redaction of the Saivite canons made this place the pivot of the whole religious system. How proud was Śivapādaśekhara. How large this place loomed in the life of the princes and peoples of the land!

Rājēndra I—The days of Rājēndra Cōḷa I, son of RājaRāja I, marked the hey-day of Cōḷa prosperity. The empire reached its farthest limits to the reigon of the Ganges in the north, Ceylon in the south, Kaḍāram in the east and Mahōdai in the west. To perpetuate his *digvijaya*, he established a new capital Gaṅgaikoṇḍa Cōḷapuram or Gaṅgāpuri and in it, he raised a palace—called "Cōḷa-Kēraḷa-māḷigai"—and to equal the house of God of his father at Tanjore, he built a glorious edifice—a real replica of his father's—at his new capital—'Gaṅgaikoṇḍa Cōḷīśvaram.' It is a pity we have no evidence of his association, if any, with Chidambaram.

The structure of the Naṭarāja shrine as it existed in Rājēndra I's days has disappeared during its renovation in the days of Kulōttuṅga I (acc. 1070 A. D) and his successors. Hence we have lost the epigraphs of Rāja Rāja I and his successors, up to 1070 A. D. Still we have fragments of them preserved—one of Rājarāja I containing a portion of his historical introduction (551 of 1918), on the east wall of the 2nd wall of enclosure, a portion of the *prasasti* of his son Rājēndra Cōḷa I (A. D. 1012–44) on a stray stone built at the back of the modern Navalinga shrine to the north of the Śivagaṅga tank. Fragments of the inscriptions of Parakēsari Rājēndra II [(A. D. 1052–64)—610 of 1929–30] and of Rājamahēndra Dēva [(A. D. 1060–63)—612 of 1929–30] were recovered on the platform of the Gōvindarāja shrine which was demolished during the course of the reconstruction of the Maṇḍapa in front of the Govindarāja shrine.

The Kanyākumari inscription of Vīra Rajēndra (circa. A. D. 1063–69) gives us the valuable information that he, (also called Vīracōḻa and Karikāla) made a gift of the valuable ruby known by the name of *Trailōkyasāra* to the Lord of Pārvati who is dancing in the *Dabhra-Sabha i.e.* Chidambaram.

Kulōttuṅga I—The next great epoch in the history of Chidambaram is that of Kulōttuṅga I (1070–1122 A. D.)—an eastern Cāḷukya prince and the grandson of Rājēndra Cōḻa I alias Gaṅgaikoṇḍa Cōḻa [8]—who in 1070 A. D. inherited both the thrones of the Houses of the Cāḷukya and the Cōḻa—Ubayakula [9]. Abhayan, Jayadharan, Jayatuṅgan, Kalippagaiyan, Kulōttaman, Rajēndran are his other names. During his time and that of his successors, the history of Chidambaram is the history of the Cōḻas.

We have a good picture of the state of anarchy that prevailed in the Cōḻa country prior to his accession in the grand poem eulogizing his conquest of Kaliṅga—the *Kaliṅgattupparaṇi*—sung by his immortal court poet Jayṅgoṇḍār. Dispelling the darkness of Kaḻi, it is said, Abhaya came to the rescue of the world like the sun rising above the roaring sea and driving away darkness before it.[10] And one of his inscriptions describes it

---

8. "கங்கை கொண்ட சோழன் தேவி
குலமகடன் குல மகளை..." (கலிங்கத்துப்பரணி)

9. (1) உரிமையினிற் கைப்பிடித்த வுபயகுலோத்
தமனபயன் வாழ்க வென்றே. (2)

(2) ஒரிரண்டு திருக்குலமு நிலைபெறவந்
தொருகுடைக்கீழ்க் கடலுந் திக்கு
மீரிரண்டு படைத்துடைய விரவிகுலோத்
தமனபயன் வாழ்க வென்றே. (12)

(3) திங்களி னிளங்குழவி செம்மலிவ னென்றுந்
செய்யபரி திக்குழவி யையனிவ னென்றுந்
தங்களின் மகிழ்ந்திடு குலத்தரசர் தாமுந்
தனித்தனி யுவப்பதோர் தவப்பயனு மொத்தே. (225)
(கலிங்கத்துப்பரணி)

10. See *Kaliṅgattupparaṇi* verses 245 to 250; and K. A. N. Sastri's Cōḻas II, pp. 7–8.

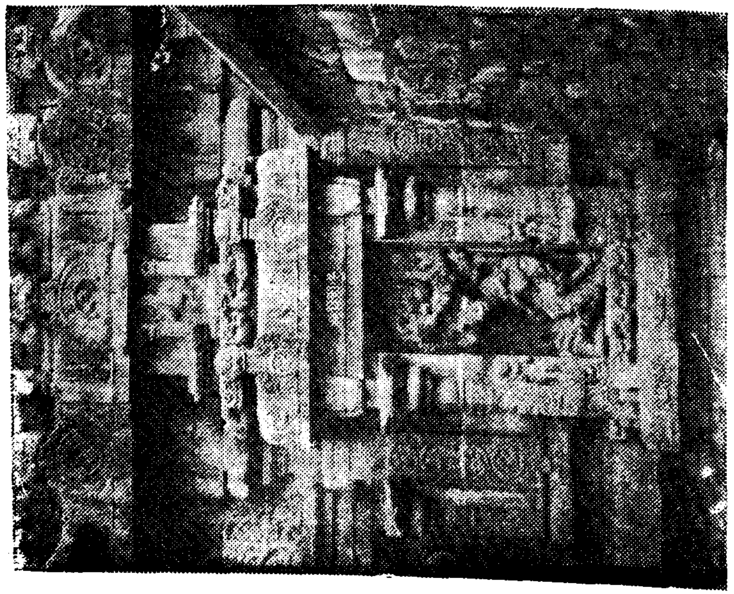

Bhadra Kali, labelled figure
Western tower, Nataraja Temple

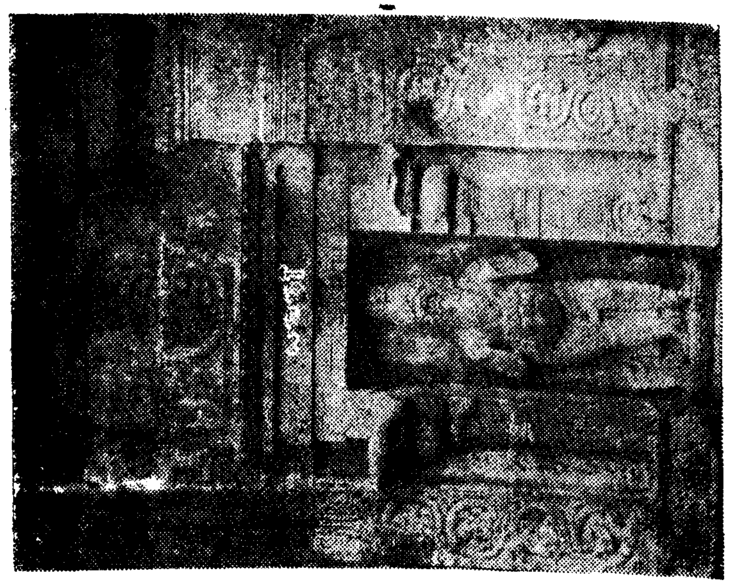

Danvantri, labelled figure
Western tower, Nataraja Temple

almost at a pitch of poetic fancy by mentioning that Lakshmi the wealth of the Southern country had become common because she was ownerless, and the land of the Kāveri had become lonely because the Cōḻa succession failed, and that Kulōttuṅga "put on the pure jewelled crown by right so as to put an end to the commonness of the goddess of the sweet-smelling lotus flower (Lakshmi) and the loneliness of the good earth-maiden who had the Ponni (Kāveri) for her garment." The Kaliṅga country was conquered. The Cālukyas were held in check on the banks of the Tuṅgabhadra. Ceylon was lost after a bitter fight. Cōḻa rule was re-established in the Pāṇḍya and Cēra country.[11] An attempt was made even to re-establish the former ascendency of his grand father over the Śailēndra king of Kaḍāram. Any how friendly relations were established with the Far-East. A Tamil merchant guild established itself there as testified to by the Lobe Toewa Tamil record found in Sumatra. At home he abolished tolls and was therefore surnamed Śuṅgamtavirta Cōḻan. One of his Chidambaram inscriptions refers to a gift of a precious stone, a tribute given him by the king of Kāmboja which Kulōttuṅga set up, on one of the cross-beams of the *Edirambalam i.e.,* the modern Mūlasthāna temple. In the 20th year of his reign, an embassy was received from the Śailēndra king of Kaḍāram for the issue of a copper plate charter granting exemption of certain taxes and dues on the lands made over to the two Jain monastries of the Rājēndracōḻapperumpaḻḻi and the Rājarajapperumpaḻḻi, built by the king of Kaḍāram in Cōḻakulavalli-

---

11. (1) விக்கிரமசோழ னுலா—
"சேலைத் துரந்து சிலையைத்தடிந் திருநாற்
சாலைக் கலமறுத்த தண்டினான்—மேலைக்
கடல்கொண்டு கொங்கணமுங் கன்னடமுங் கைக்கொண்
டடல்கொண்ட மாராட்டரசை—யடலை
யிறக்கி வடவரையே யெல்லையாத் தொல்லை
மறக்கலியுஞ் சுங்கமுமாற்றி—யறத்திகிரி
வாரிப் புவனம் வலமாகத் தந்தளிக்கு
மாரிற் பொலிதோ ளபயற்கு......"

(2) இராசராசசோழ னுலா—
"............ நாடு
கல்கமுஞ் சுங்கமுங் காய்கலியு மாற்றி
புலைகமுன் காத்த புரவோன்..."

paṭṭiṇam *i.e.*, Nāgapaṭṭiṇam (the smaller Leyden Grant) and a Cōḷa embassy was sent even to distant China to establish better trade relations between the two countries. It was in the spacious period of fifty years of this ruler, the Lord of Ponni. Ān-poruṇai, Kanni and Gangai [12] that the temple of Nataraja received the patronage of the king, his relatives and chiefs. A local Sanskrit incription found on the East wall of the second prakara mentions his defeat of the five Pāṇḍyas, the burning of the fort of Koṭṭāru and the planting of a pillar of victory on the Sahyādri mountains.—[13] *i.e.*, the Western Ghats.

The existence of a Cōḷa palace at Chidambaram during this reign is referred to in a Kāñcipuram inscription[14] which mentions that "the king, while he was seated in a hall at Perumbaṟṟappuliyūr" made a grant as a tax-free *dēvadāna* of the village of Puduppākkam to Tirukkachālai Uḍayār at Kāñcipuram.

From a Nīḍur inscription we learn that one, Kaṇḍan Mādavan, styled the Lord of Kārigaikuḷattūr, the vēḷ of Miḻalai nāḍu and the protector of Toṇḍai Nādu, and the nephew of that chief who caused Amitasāgara to write the *Kārigai i.e., Yāpparuṅgalakkārigai*—a work on Tamil prosody—built of stone, in the thirty-eighth year of Kulōttuṅga I, a *Vimāna* for the

12. "பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே.
பொருநைக் கரையனை வாழ்த்தினவே
கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே
கங்கை மணாளனை வாழ்த்தினவே."—கலிங்கத்துப்பரணி-581.

13. No. 115 of 1888: E. I. V, p. 103.
(1) स्वस्तिश्री ॥ पाण्ड्यान्दण्डेन जित्वा प्रचुरशरमुचा पञ्चपञ्चाननश्रीः दग्ध्वा कोट्टार-दुर्गन्तृणमिव स यथा
(2) खाण्डवं पाण्डुसूनुः । विष्ट्वा तत् केरकानां बलमतिबहुळम् श्रीकुलोत्तुङ्गचोळश्चक्रे शक्रप्रतापस्त्रिभुवनविजयस्तम्भमम्भोधितीरे ।
(3) पुण्ये सह्याद्रिशृङ्गे त्रिभुवनविजयस्तम्भमम्भोधिपारे स्वच्छन्दम् पारसीनान्तरुणयुवति-भिर्गायते यस्य कीर्तिः
(4) स श्रीमानस्तशत्रुः प्रबलबलभरैः पञ्चपाण्ड्यान्विजित्य क्षुभ्यत् क्ष्मापालचक्रं सविधिक-मकरोच्छ्रीकुलोत्तुङ्गचोळः ॥

14. 4th year 329th day—68 of 1921.

Śiva at Nīḍur, which resembled the white Kailās hills; and that in the forty-sixth year of Kulōttuṅga, the same Kaṇḍan Mādavan constructed of stone in the north-east part of the hall at Tillai a shrine for '*Sonnavā-rarivār*' *i.e.* Śeramān Perumāḷ Nāyanār and an enclosed pavilion for the expounding of the Purāṇam. We are also informed that a copy of this inscription—now found at Nīḍūr—was also caused to be engraved on the north-east side of the Ambalam at Chidambaram. Unfortunately, neither the building nor the inscription exists at Chidambaram.[15]

15. Nīḍūr inscription E. I. XVII 38th and 46th years of Kulōttuṅga I—also *Peruntogai* 1219 and 1218.

எண்டிசை யுலகை யொருகுடை நிழற்கீ
ழிருத்திய குலோத்துங்க சோழற்
கியாண்டொரு முப்பத் தெட்டினிற் சோணாட்
டிசைவள ரித்தளூர் நாட்டு[ள்
உண்டை] நீடியநீ டுருமை யோடு
[மு]லாவின (சிவபெரு மானுக்)
குவந்து [வெண் கயி]லை மலையெனச் சிலையா
லுத்தமவிமானமிங் கமைத்தான்
தண்டமி ழமித சாகரமுனியை
சயங்கொண்ட சோழமண் டலத்துத்
தண் சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்தி[ச்
சந்த] நூற்காரிகை யவனாற்
கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்க்
காவல னிலா வினை னெவர்க்குங்
கருணையு [நிதியுங்] காட்டிய மிழலை
நாட்டு வேள் கண்டன்மா தவனே. (1219)
[ஆ]ரிய யுலக மனைத் தையுங்குடைக்கீழ்
ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழற்
காண் டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை
யம்பலத் தேவட கீழ்பால்
போரியன் மதத்துச் சொன்னவா றறிவார்
கோயிலும் புராண நூல் விரிக்கும்
புரிசைமா ளிகையும் வரிசையால் விளங்கப்
பொருப்பினான் விருப்புறச் செய்தோன்

Another valuable record of this ruler is found on the outer north wall of the second prakāra of the Naṭarāja-Gōvindarāja shrine.[16] It is a unique record in many respects.

நேரியற் காண்டோ ரஞ்சுடன் மூன்றில்
நிகரிலாக் கற்றளி நீடூர்
நிலாவினுற் கமைத்த நிலாவினு னமுத
சாகர னெடு [ந்தமிழ்த்] தொகுத்த
காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் றெண்டை
காவலன் சிறுகுன்ற நாட் [டுக்]
கற்பக மிழலை நாட்டுவே [ளாண்மை
கொண்]டவன் கண்டன்மா தவனே. (1218)

16. 119 of 1888.
(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனசக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க
(2) சொழதெவர் திருத்தங்கையார் ராஜராஜன் குந்தவையாழ்வார்
(3) ஆளுடையார்க்கு தண்ணீர் அமுது செய்தருள இட்டமிண்டம் ஒ
(4) ன்றினுல் குடி நற்கல் நிறை மதுராந்தகன் மாடையொடு ஒக்கும்
(5) பொன் ருய = 50 ப (sign for Kalañju) ஐம்பதின் கழஞ்சு உ
நானிலத்தை முழுதாண்ட ஜய
(6) தாற்கு நாற்பத்து நாலாண்டில் மினநிகழ் நாயிற்று வெள்ளி பெ
(7) ற்ற உரொசணி நாளிடபப் பொதால் தெனிலவு பொழிற்றில்லை நா
(8) யகர்தங் கொயிலெலலாம் செம்பொன் மெந்தானொ வருந்தொழு தெ
(9) த்தும் ராஜராஜன் குந்தவை பூவிந்தையாளெ உ தில்லைநாயக
தெவற்கு
(10) த்திருக்கண்ணடியும் இட்டார் உ ஸ்ரீராஜெந்தா சொழதெவற்கு
காம் பொச
(11) ராஜன் காட்சியாக காட்டின கல்லு உ இது உடையார் ராஜெந்தா
சொழ
(12) தெவர் திருவாய்மொழிந்தருளி உடையார் திருச்சிற்றம்பல
முடையார் கொ
(13) யிலில் முன்வைத்தது. உ இந்தக்கல்லு திருவெதிரம்பலத்து திருக்க
(14) ல் சாத்தில் திருமுன் பத்திக்கு மெலைப்பத்தியிலெ வைத்தது உ
ll. 5 to 9.—பெருந்தொகை No. 802.

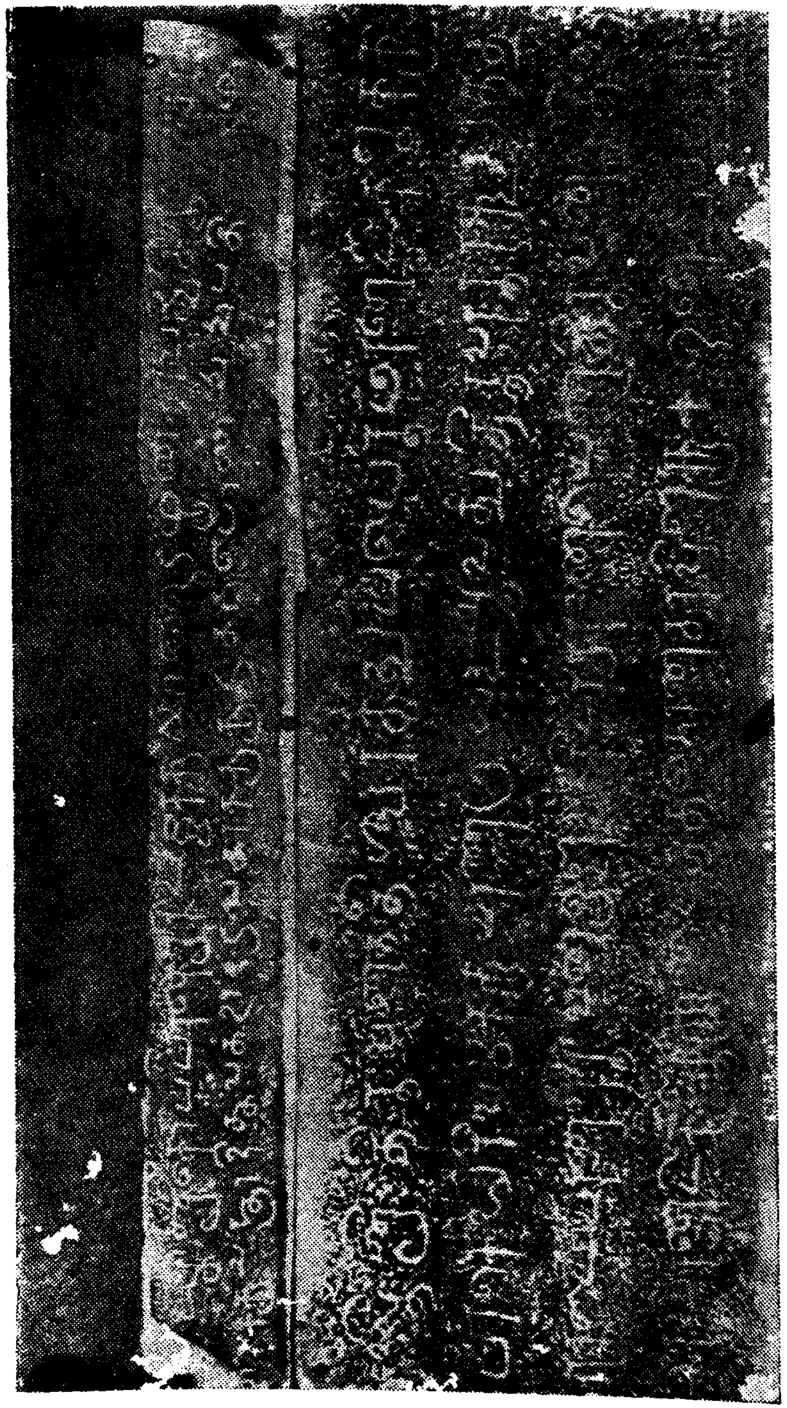

Anantiswaram Temple Inscriptions—Newly discovered
Nos I and IV

It contains in one record all the three important names of this ruler—Kulōttuṅga. Jayadhara and Rājēndra Cōḷa—and it is dated in his *forty fourth year— i. e.*, 1114 A. D.—It registers a number of gifts made by Rāja Rājan Kundavai Aḷvār (the Junior Kundavai to distinguish her from the senior who was the sister of Rāja Rāja I) the younger sister of the king. She gave to the Lord-Āḷudaiyār—a water vessel made of gold weighing fifty *kaḷañju* by the Madurāntakan māḍai (a standard weight) and also a mirror and she also gilded the shrine of the Lord of Tillai. The last part of this inscription mentions the gift of a stone by the Kāmboja king to Rājēndra (*i.e.* Kulōttuṅga I) and his presentation of it to the Lord of the *Edirambalam*, as already referred to.

In the forty-sixth year of Kulōttuṅga (I?), Madurāntaki Āḷvār, the younger sister of the king made a gift of land for a flower garden and for the erection of a *matha* for feeding Māhēśvarās.[17]

Śōḷakulavalli was one of the wives of Kulōttuṅga I. From a Kānchipuram inscription (39 of 1921) we learn that her full name was Ādittan Āṇḍa Kuṭṭiyar alias Śoḷakulavalliyār. Perhaps it was after her that Negapatam was called Śōḷakulavallipaṭṭinam as mentioned in the Leyden Grant. There are two verses in the East Gōpuram of this place (173 of 1892. S. I. I. IV No. 621) which were perhaps later engraved on the Gōpuram. They mention that in Saka 1018(?)=1096 A. D. a village called *Śōḷakula-*

" நானிலத்தை முழுதாண்டசயதரற்கு நாற்பத்து நாலா மாண்டில்
மீனகிகழ் நாயிற்று வெள்ளிபெற்ற வுரோகிணி நாளிடப் போதாற்
றேனிலவு பொழிற்றில்லை நாயகர்தங் கோயிலெலாஞ் செம்பொன்
[வேய்ந்தான்
எனவருந் தொழுதேத்து மிராசராசன் குந்தவைபூ விந்தை யாளே."

17. 117 of 1888.
" தனியூர் பெரும்பற்றப்புலியூர் உடையார் திருச்சிற்றம்பலமுடையார்க்குத்
திருநந்தவனப் புறமாகவும் ஸ்ரீமாஹேசுவரர்க்கு திருவமுது செய்ய
மடப்புறம் நம்பெருமாள் திருத்தங்கையார் மதுராந்தகியாழ்வார்...
விலைகொண்ட நிலம். "

vallinallūr was established.[17a] Another local inscription 320 of 1913—registers an order of Vīra Pāṇḍya Vāṇadhirāyan which mentions a Tiruvōḍai (lotus pond) at *Śōḻakulavallinallūr.* The same village is also referred to in another inscription in this place (341 of 1913).

The most munificient gift during this reign and the early years of his son and the successor Vikramacōḻa is associated with the name of *Naralōkavīra.*[18] Naralōkavīra had a number of names and titles.[19] He figures in inscriptions from about the 28th year of Kulōttuṅga I to about the 6th year of Vikrama Cōḻa scattered over the Toṇḍai, Cōḻa and Pāṇḍya nāḍus.[19a] He claims to have distinguished himself in the Cōḻa wars against

17.-a ஓதுஞ் சகரர்யாண் டோரொருபத் தெட்டின்மேல்
ஆதிமூ லந்நாளி லாணிதனிற்—சோதி
துளங்கில மேற்சோழன் சோழகுல வல்லி
களங்கமற வைத்தான் கரு.
வண்ணந் திகழுங் கொடிமாட மன்னுஞ் சோழகுலவல்லி
நண்ணுந் தலைமை யுடையாரை நாமார்புகழ்ப் பாமாலை
எண்ணும் படியிற் புகழாளரொன்றே யன்றே யென்னுடைய
கண்ணும் பழனக் கழுமலமுங் கலந்தார் திருவமலர்ந்தாரேல்.

18. He has been wrongly identified to be a feudatory of Parākrama Pāṇḍya by the Government Epigraphist and this wrong view has been followed in the supplement to the S.A gazetteer. "The thousand-pillared manṭapa to the east of the tank is said to have been built by a king named Naralōkavīra who is identified as Parākrama Pāṇḍya of the thirteenth century." Naralōkavīra was a Cōḻa feudatory of Kulōttuṅga I and Vikrama Cōḻa. He built the *hundred-pillared hall—not* the thousand-pillared hall.

19. Sabhānartaka, Kāliṅgarājan, Mānāvatāra, Manavilvāḻkūttan, Arumbākkakiḻān, Poṟkōyil Toṇḍaimān, Madhurāntakan, Ponnambalakkūttan, Aruḷākaran.

19.-a Tiruppulivanam (Ch.), Siddhaliṅgamaḍam (S.A.), Tiruvadi (S.A.), Chidambaram (S.A.), Tiruppattūr (Ram.), Āttūr (Tin.) and Nanguṇēri (Tin.)

Vēṅgi and Orissa but chiefly against the Pāṇḍyas and the Cēras. Late in life, this soldier-statesman sheathed his sword and devoted himself to works of religious merit. Though his acts of piety were distributed all over the land, they were concentrated at two great centres, Tiruvadigai and Chidambaram. His Chidambaram inscription consists of thirty-one sanskrit verses and thirty-six veṇbās in Tamil.[20]

In the Sanskrit portion of the inscription the following works of merit are mentioned—the setting of innumerable street lights (vīthi-dīpa) the watering of streets on festive occasions, a garden of areca palms, the erection of a mandapa near the sea together with a fresh water tank with a banyan tree on its bank for the use of the Lord during the festival of Māśi-makham and the opening of a road to it, the construction of a great hall called after him *Naralōkavīran-maṇḍapa,* provided with two tall towers reaching out to the sky and the hundred pillared hall, where Paśupati seeing that it was a place meet for his dance, disported himself with his beloved· the building of a flight of stone steps to the sacred tank—The Sivaganga—the creation of a hall for the recitation of the *Dēvāram* of Sambandar, the covering of the Pērambalam with copper-plates; and among other gifts a bugle, a golden water-pot, an image of Sambanda and a permanent endowment for the daily supply of oil and milk for children; and the erection of a *Prākāra* and a *Maṇḍapa* and a high outer wall of stone for the shrine of Pārvati.

All these are repeated in the Tamil *veṇbās* and they further mention that the hymns of the *Dēvāram-Trio* were engraved on copper-plates and a sluice of stone was constructed to a large irrigation tank on the borders of Chidambaram.

It is likely that the erection of the shrine of Pārvati refers to the separate Amman Shrine to the west of the holy tank. It has since been renovated. We are not in a position to identify either the *Nāralōkavīran Maṇḍapam* with two tall towers reaching out to the sky, or the hall for the recitation of the *Dēvāram* hymns of Sambandar. How lucky we will consider ourselves if we are able to discover, if ever they were deposited here, the

20. 120 of 1888 SII IV No. 225 and Perunthogai. Nos. 1059 to 1094 for the Tamil verses.

hymns of the Dēvāram-trio engraved on copper plates! The hundred pillared hall still stands but threatens to collapse at any time in the near future. On some of the pillars of the hundred-pillared hall, there are inscriptions with the lables "Svasti śri Vikrama Śoḷan Tirumaṇḍapam" and the architectural features of some of the pillars confirm their age. There is also a loose pillar containing the name Akaḷaṅgan. Hence this hundred-pillared hall built by Naralōkavīra and named after his overlord Vikrama is still in existence with slight modifications. A similar hundred pillared hall built by him at Tiruvadigai has been destroyed.

It is not possible to say whether Naralōkavīra did all these out of his funds, for his own merit, or for his master out of public funds. I am inclined to the former view. Anyhow; the present structure 'Nataraja-Govindaraja shrine' belongs to the age of Kulōttuṅga I and his son. The first two walls of enclosure–*i. e.* the second and third *prākāra* walls enclosing the sanctum of the two deities Nataraja and Govindaraja—are known by the name, of *Kulōttuṅga Śōḻan Tirumāḷigai* and *Vikrama Śōḻan Tirumāḷigai.* In some incriptions the first enclosure—the second prākāra wall—is called by both these names.[21]

The western gateway leading to the third prākāra at the back of the Nataraja-Govindaraja shrines is called *Akaḷangan Tiruvāśal* — named after one of the surnames of Vikrama Cōḻā. These parts are *now* the oldest ones of the present Chidambaram temple. The main gateway of the western Gōpuram—the oldest Gōpuram among the four—should have been begun during his time and anyhow completed before the days Kulōttuṅga II. It may also be added that this (western) Gōpuram is unique in South India as it is the only Gōpuram so far as we know, which has labels descriptive of each of the sculptures installed in the various niches of the outer faces of the lower portion of it and also a complete set of Bharata Nāṭya poses with their respective labels of texts of verses from the *Bharata Nāṭya Sāstra* the great work on music and dancing on the inner sides of the tower-gate-way.

Some of these building activities claimed by Kundavai the Junior and Naralōkavīra form also part of the claim of the achievements made by

21. 267 of 13 and 279 of 13—Kulōttuṅga Śōḷan, Tirumāḷigai; 282 of 13, 284 of 13, 287 of 13 etc.—Vikrama Śōḷan Tirumāḷigai.

Vikrama Cōḻa in his '*prasasti*'. One way of reconciling these conflicting statements is that Naralōkavīra did them for his master. But it seems to me more likely that Vikrama's claim is based on his completing what had already been begun by Naralōkavīra.

Vikrama Cōḻa — It has been mentioned that Vikrama (called also Akaḷaṅgan and Tyāgasamudram) gave away all the sums which were paid to him by the fendatories in his tenth year as tribute towards the building of the shrine of his tutelary deity—*kula nāyakam*—Nataraja at Chidambaram. Among the structures he built (lit: *poṉ-vēynda*=gilded) out of this fund, he mentions the wall of enclosure (Tirumāḷigai) round Ponnambalam, the tower gateway (Gōpura vāsal), pavilion and halls (Kūḍasālai), the altar (Balipīṭam). These may be the completion of the second wall of enclosure, the gateway of the Western Tower, the hundred pillared hall most of which should have been begun by Naralōkavīra, his fendatory. Among his other gifts should be mentioned, the car—temple to draw the miraculous dancer in procession at the great festival called after him, the forming of a street also named after him, dishes of gold and a *kalpaka* tree of pure gold. The astronomical details found in the inscription of the day when this great gift was made equals to the fifteenth of April 1128 A. D. The king prides himself by calling the Lord of Dance his *kulanāyakam.*[22]

22. "வாழி வாழியிம் மாநிலங் காக்கத்
திருமணிப் பொற் றேட் டெழுதுபத் தாண்டு
வருமறை முன்னே மன்னவர் சுமந்து
திறைநிறைத் துச் சொரிந்த செம்பொற் குவையாற்
றன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலுஞ்
செம்பொன் னம்பலஞ்சூழ் திருமா ளிகையும்
கோபுர வாசல் கூடசா லைகளும்
உலகு வலங் கொண் டொளி விளங்கு நேமிக்
குலவரையுதய குன்றமொடு நின் றெனப்
பசும்பொன் வேய்ந்த பலிவளர் பீடமும்
விசும்பொளி தழைப்ப விளங்கு பொன் வேய்ந்து
இருநிலந் தழைப்ப விமையவர் களிப்பப்
பெரிய திருநாட் பெரும்பெயர் விழாவெனும்

His Chidambaram inscription of his third year (95th day) registers a gift of land by a native of Tiraimūr for a flower garden at Maṇarkuḍi-Kaṭṭalai a hamlet of Jayaṅgonda Cōḷa Caturvēdimaṅgalam. It also mentions another gift of land in Pannanguḍichēri *alias* Parakēsarīnallūr which was a hamlet of Perumbaṟṟappuliyūr with four tenants for maintaining the garden and for providing the *mantrapushpa* in the temple of Tiruchiṟṟambala-muḍaiyār (268 of '13). An inscription of his fourth year (508 of 1918) from Tiruveṇgāḍu mentions a gift of lands by the assembly Irukkaiyūr in Nāṅgur (now in Tanjore District) for a flower garden to Tiruchiṟṟimbala-muḍaiyār at Perumpāṟṟappuliyūr. An Alaṅgudi (Tanjore District—165 of 1894) insoription of the king's eleventh year (15th day) states that the king while seated on the throne in the Hall of Akaḷaṅgan and having resolved after his two visits on the 115th and 313th day of the tenth year of his reign to Perupāṟṟappuliyūr was pleased to issue an order that in lieu of the land assessment due to the king (kaḍamai) from the village of Jananātha-chaturvēdimaṅgalam *i.e.* modern Ālaṅgudi, the said village should pay 1,181 and odd kalams of old paddy fit for consumption (Poṅgappaḷanel) to the temple of Nataraja at Chidambaram. It was further stipulated that

---

உயர்பூரட் டாதி யுத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த வற்புதக் கூத்தர்
இம்பர் வாழ வெழுந்தருளு வதற்குத்
திருத் தேர்க் கோயில் செம்பொன் வேய்ந்து
பரு உத்திரண் முத்தின் பயில்வடம் பாப்பி
நிறைமணி மாளிகை நெடுந்தெரு வீதிதன்
திருவளர் பெயரால் செய்துசமைத் தருளிப்
பைம்பொற் குழித்த பரிகல முதலாச்
செம்பொற் கற்பகத் தொடுபரிச் சின்னமும்
அளவில் லாதன வொளிபெற வமைத்துப்
பத்தா மாண்டிற் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற வாதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரயோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவு மினிது சமைத் தருளி
ஒருகுடை நிழற்கீழ்த் தலமுழுதுங் களிப்ப."

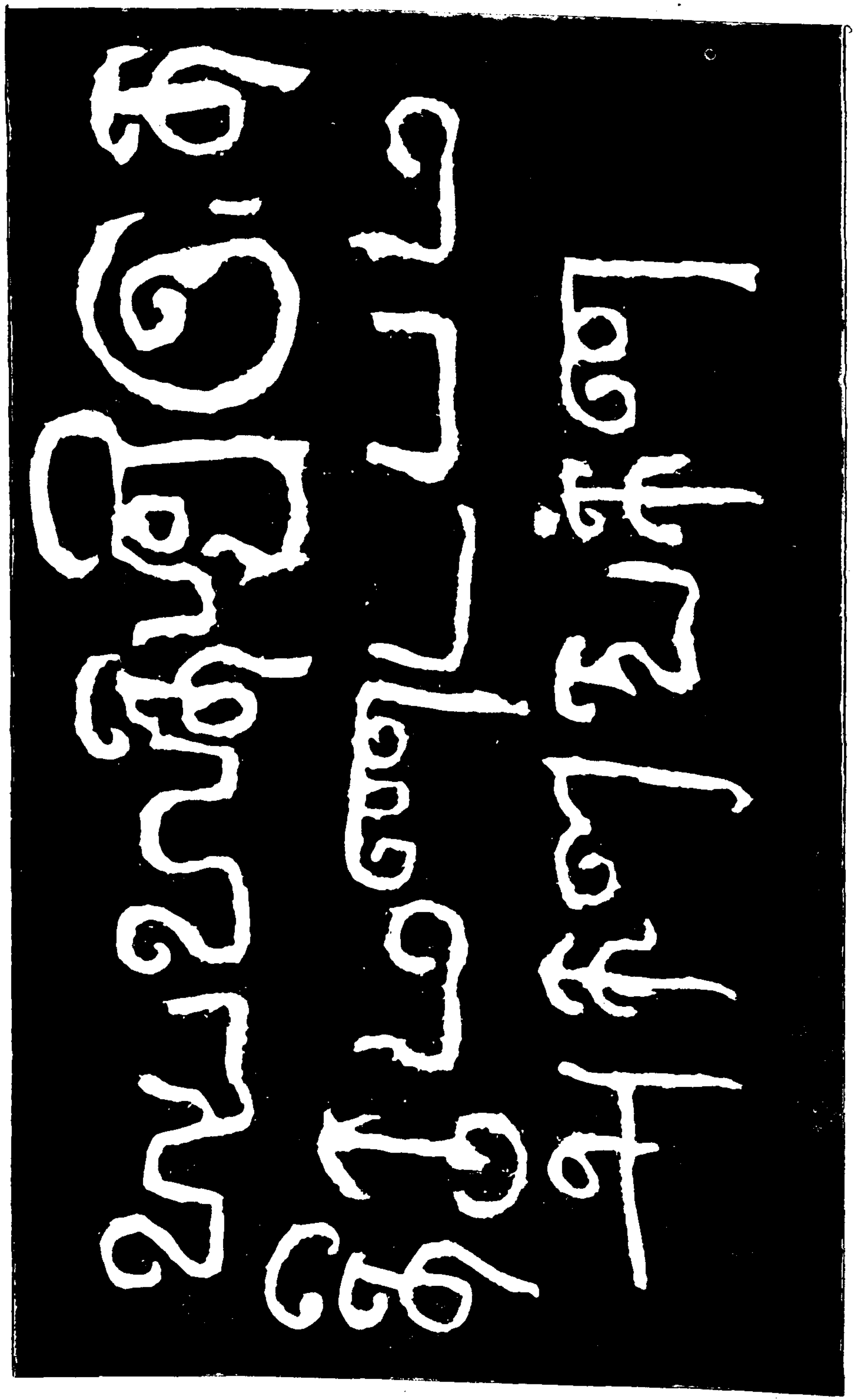

Chidambaram Inscription, Akalankan—mandapa (Vikrama chola's mandapa.)

the paddy should be carted in safe custody and handed over to the temple authorities at the temple-treasury (Uḍaiyār koil Ponvēyinda Perumāḷ bhaṇḍāram) according to the standard measure of the temple known as the Śeppukkāl-Tiruchirrambalam Uḍaiyān (see Q. J. M. S. XXI No. 3).

An inscription of his twelfth year from Tirumāṇikkuḻi (163 of 1902) mentions that the king's order was issued while he was staying at Cōḻakōn at Perumbarrappuliyūr. At the request of the king's daughter through Tennavan Brahmamārāyan and the temple authorities of Perumbarrappuliyūr, the assembly of Talachaṅgādu in the sixteenth year of the king made a grant of land tax-free for growing betal leaves for the use of the Goddess at Puñjai kiḍāram koṇḍan (181 of 1925).

In spite of the foundation of the Gaṅgaikoṇḍacōḻiśvaram at the new Cōḻa capital by Rājēndra Cōḻa I, son of Rājarāja I the temple of Naṭarāja which had won the homage and partronage of Parāntaka and other early Cōḻa kings and the new halo of glory which became attached to it by the recovery of the *Dēvāram* hymns of the Trio during the days of Rājarāja I, began to exercise a strange fascination over princes and people alike, and this special devotion to Naṭarāja of this royal house culminated in the reigns of Vikrama Cōḻa (1118—1135 A. D) and his son Kulōttuṅga II (1133—1150 A.D.).

Kulōttuṅga II—Kulōttuṅga II had the surnames, Abhaya, Anapāya, Kulōttuṅga who gilded Perambalam, Periyaperumāḷ or Śri Pīṭaṅkaṇḍa-periyaperumāḷ and Tirunīrru Cōḻan. By the conquests of his forefathers, he had inherited a great and glorious empire, and for a time no fresh conquests were undertaken. The land enjoyed peace and prosperity of an unprecedented character. The King devoted himself to works of piety and most of these activities were his gifts to Naṭarāja and structural additions, to the temple at Chidambaram.

The *Kulōttuṅga Cōḻan Ulā* on the king and the *Rājarāja Cōḻan Ulā* on his son – both sung by their great court-poet Oṭṭakkūttar give particulars of the structural additions to the temple of Naṭarāja. The Pērambalam, seven storied towers, walls of enclosure provided with inner covered

pavilions (மாடம் பரந்தோங்கு மாளிகை), the shrine of the Goddess (திருக் காமக் கோட்டம்), a car and the four main streets--these achievements are claimed for him in the Kulōttuṅga Cōḻan Ulā.[23]

The other *Ulā* claims the following: *Ciṟṟambalam*, *Pērambalam*, many *maṇḍapas* (halls), wall of enclosure (சுற்றியமாளிகை), altar (பீடிகை – பலிபீடம் ?), cloistered hall (மாடம்), tower (கோபுரம்), upper stories (சூளிகை), streets (தெரு), gateways (தோரணம்), the shrine of the Goddess (காமக்கோட்டம்) and its front enclosure.[24]

---

23. " கோலத்தாற் கோயிற் பணிகுயிற்றிச்—சூலத்தா
ளுடுர் திருப்பெரும்பே ரம்பலமுங் கோபுரமு
மாடம் பரந்தோங்கு மாளிகையுங்—கூடிப்
பொலங்கோட்டு மாமேருப் பூதரமும் போய
வலங்கோட் டிகிரியு மானத் —தலங்கொ
ணிலையேழு கோபுரங்க ளோரே ரெருங்கு
மலையேழு மென்ன வகுத்துத்—தலையின்
மகரங்கொள் கோபுரமும் வான விமானச்
சிகரங்க ளாகித் திகழ—நிகரி
லெரிபொற் படர்பாறை யென்னலா யெங்கும்
விரிபொற் றிருமுற்ற மின்ன ......
... ...
... ...
... ... சிறக்கு
மிருக்காதி யெம்மறையு மெவ்வுலகு மீன்ற
டிருக்காமக் கோட்டந் திகழ்வித்—தருக்கன்
புனையா மணியாலும் பொன்னாலு மின்ன
மனைய வொருதேர் வகுத்து—முனைவன்
றிருவீதி யீரிரண்டுந் தேவர்கோன் மூதூர்ப்
பெருவீதி நாணப் பெருக்கி."

24. "சேய பெரிய திருக்குலத்து—நாயகன்
சிற்றம் பலமுந் திருப்பெரும்பே ரம்பலமு
மற்றும் பலபல மண்டபமுஞ்—சுற்றிய
மாளிகையும் பீடிகையு மாடமுங் கோபுரமுஞ்
சூளிகையு மத்தெருவுந் தோரணமு—மாளுடையான்
கோயிற் றிருக்காமக் கோட்டமு மக்கோயில்
வாயிற் றிருச்சுற்று மாளிகையுந்—தூயசெம்
பொன்னிற் குயிற்றி."

Apart from the slight differences in the two recitals, we can assume that he carried out the gilding of *Pērambalam*,[25] the construction of a portion of the third wall of enclosure the eastern tower[26] probably also the gateway portion of the northern tower (which is claimed to have been later built by Krisṇadēva Rāya and Achyutadēva Rāya), the shrine of the Goddess and its first enclosure wall, the laying-out of the four main streets. His gilding of the *Pērambalam* is referred to in a Tiruppaḷāturai inscription of his 12th year (268 of 1903) and also in a Pudukotah inscription (No. 120 Pudukotah List). *Takkayāgapparaṇi* credits him with the installing of a *Śrī-pīṭam* resembling the Soutern Meru (Tekkiṇa Mēru). By this perhaps is meant the erection of a *Bali-pīṭam* like *Mēru* or a *Śrī-chakram* resembling Meru[27] and as a consequence the king got the title of 'Śri-Pīṭam-kaṇda-Periya-Perumāḷ.'

---

25. சேக்கிழார்—பெரியபுராணம்—பாயிரம்
" மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாஞ்
சேய வன்றிருப் பேரம் பலஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழனீ டூழிபா
ராய சீரநபாய னரசவை "

26. a. " கூட மெடுத்த குளத்தொடு கோபுர
மாட மெடுத்த பிரான் " (தக்கயாகப்பரணி)
திருநீற்றுச்சோழன் (இரண்டாம் குலோத்துங்கன்)—
b. " பருதிகுலந் தனிலுதித்துப் பரசமய விருளகற்றிப் பரமனூடும்,
பொருவரு பேரம்பலமுங் கோபுரமு மாலயமும் பொன்வேய்ந் துன்மைச்
சுருதியுடன் சைவநெறி தழைத்தோங்கத் திருநீற்றுச் சோழனென்று
குருமணிமா முடிபுனைந்த குலோத்துங்க வளவனருள் குறித்து வாழ்வாம்"
—(சிதம்பரபுராணம்)

27. " நீடிய வெண்டிசை நீழல் வாய்ப்ப
நேரிய தெக்கிண மேருவென்னப்
பீடிகை தில்லை வனத்தமைத்த
பெரிய பெருமானை வாழ்த்தினவே."
இவன் ஸ்ரீ பீடங்கண்ட பெரிய பெருமாளென வறிக.

Another achievement which he boasts of is the removal of the Viṣṇu deity, Govindarāja in front of the Hall of Nataraja and the dropping of this icon into the sea, the home of Hari, and he claims to have put an end to the mischief of the small God (Viṣṇu). The two Ulās and the Thakkayāgapparaṇi mention this fact.[28] Next to the persecution and the consequent flight of Rāmānuja from the Cōḻa country, this bigotry and persecution on the part of Anapāya stand as a contrast to the general spirit of religious toleration in most of the centuries of history we have passed through. An inscription from Āḍuturai (363 of 1907—14th year) seems to begin with the mention of his destruction of the Viṣṇu shrine in Chidambaram and this part of the inscription seems to have been later wantonly erased.

The Periyapurāṇam—The greatest achievement of this king is his part in inducing the great poet Śēkkiḻār to write for him the *Tiruttoṇḍar-purāṇam* or the *Periyapurāṇam* as it is popularly known. This romantic story is narrated in 104 stanzas by Umāpati, (early 14th century A. D. one of his works was written in Śaka 1235—1313 A. D.)—the last of the four *Gurus* or teachers of Tamil Śaivism—(*Santāna-kuravars of Saiva-siddhānta* creed) and it is known as *Śēkkiḻār Nāyanār-Purāṇam.*

Aruṇmoḻidēvar Śēkkiḻār was a native of Kunṟattūr in Kunrai-Vaḻanāḍu, a part of Puliyūrkkōṭṭam situated in Toṇḍainādu. He belonged to the Śēkkiḻār family and to the *Veḷḷāḷa* caste. He served as an official under the Cōḻa ruler and rose to a high rank. He got the title of Uttamacōḻa-Pallavan.

He found that the king had taken to the false and heretical work *Jīvaka-Chintāmaṇi,* the adoption of which he thought was like choosing the husk instead of the grain, the dry-cow instead of the milch-cow, the desert instead of a cool garden, a piece of iron instead of the sugar-cane and the glow-worm instead of the lamp and so Śēkkiḻār told the royal prince that the philosophy of Chintāmaṇi—Jainism—was useful neither in this world nor in the next and strongly pleaded for the Saivite religion and recommended the works of Sundarar's Tiruttoṇḍattogai and Nambi's Andhādi to the king who asked for information on Saivism and its expounders. There-upon the Cōḻa king requested Śēkkiḻār to compose an elaborate work on the lives of the Saivite saints. The king gave Śēkkiḻār large sums of money and sent him to Tillai. Śēkkiḻār came to Tillai and prayed to the Lord to give him the divine grace to start his work. The Lord asked him to begin with the words "Ulakelām" (உலகெலாம்). Thus blessed, he took up the composition of his work in the thousand-pillared hall[29] of Chidambaram.

---

28. "நவநிதி

(1) யேத்தற் கருங்கடவு ளெல்லையி லானந்தக்
கூத்தைக் களிகூரக் கும்பிட்டுப்—போத்தின்மேற்
றில்லைத் திருமன்றின் முன்றிற் சிறுதெய்வத்
தொல்லைக் குறும்பு தொகுத் தெடுத்து." குலோத்துங்கசோழனுலா.

(2) "புறம்பிற் குறும்பனைத்து
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த—சென்னி" இராயராசசோழனுலா.

(3) "முன்றிற் கிடந்த தடங்கடல் போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத் தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டன் மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே." தக்கயாகப்பரணி-777.

29. In the Archæological Survey of India for 1908—09, it is held that "the high towers of most of the famous temples of the south must have been built in the time of Kriṣṇa Rāja as also the picturesque aud extensive additions known generally as the hundred pillared and thousand-pillared maṇḍapas. We frequently hear of Rāyar Gōpuram which means the tower of Rayar (*i. e.* perhaps Kriṣṇa Rāya). It is not possible at this stage of epigraphical research to say how many temples were benefited thus by Kriṣṇa Rāya's charities. It may be presumed that his liberal hand was practically extended to the whole of the empire."
The *revised Gazeteer of Mysore* (Vol. II pt 3, page 1879) follows this wrong lead. It says, "Mr. Kriṣṇa Sastri has suggested that most of the big gopurams of the more famous temples in Southern India must have been built in the time of Kriṣṇadēva Rāya, as also additions generally known as hundred or thousand pillared maṇḍapas. The Rāya gōpurams (or the tower of Rāya, Kriṣṇadēva Raya being pre-eminently the greatest of the kings entitled Rāya) at the different shrines of the South may thus be set down to his munificence." See also the remarks in the *Revised South*

All told, he composed 4253 stanzas. This work he called the *Tirut toṇḍar-purāṇam.* The king had been closely following the progress of the work and when he heard of its completion he came to Chidambaram where he was warmly welcomed by the people. The king saw Śēkkiḻār and looked at his work and when he worshipped the Lord of Tillai, there was heard along with the sound of the anklets of the Lord a divine voice that the king should hear the Purāṇam expounded by the author himself. Accordingly Śēkkiḻār did it for a year to large audiences high and low beginning from the day of *Ādirai* of the month of *Chitrai* and great festivities were conducted for the Lord of Dance and Perumbaṟṟapuliyūr looked like the world of Śiva (Śivalōka) on earth. The Purāṇam was covered with silk and placed in a gold box. The Three-Thousand of Tillai offered worship to it and styled it the *fifth vēda.* Then it was mounted on

---

Arcot District gazetteer" And many of the Rāyagōpurams and hundred pillared and thousand-pillared maṇḍapas of the famous South Indian temples must have been built in his (Krisṇadēva Rāya's) time."

Towers—Gōpurams are found at least as early as Rājarāja I's days. But they are shorter than the *Vimāna.* Tall Gōpurams should have been begun in the days of Vikrama Cōḻa, if not earlier. The Kulōttuṅga Cōḻan Ulā in honour of Kulōttuṅga II clearly mentions the construction of the Gōpuram with seven tiers (*Eḻu-nilai-gōpuram*) and we know that he constructed at least the eastern tower of Chidambaram if not also the gate-way portion of the northern tower.

Hundred-pillared hall — We have undisputed evidence that Naralōkavīra, the feudatory of Kulōttuṅga I and Vikrama Cōḻa built two hundred-pillared halls, one at Tiruvadigai and the other at Chidambaram.

" மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கால் மண்டபத்தைத்
தில்லைய பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான்—கொல்லம்
அழிவு கண்டான் சேரனைப்பரிய வாற்றற்
கழிவுகண்டான் தொண்டையா ரேறு." **(120 of 1888)**

Alakesvaran (Kuberan)—a label over a figure in the West Tower

an elephant and taken in procession round the main holy streets. On the procession re-entering the temple, the purāṇam was placed before Nataraja. The titles of *Toṇḍar śīr paravuvār*—one who praises the Lord's devotees—and *Toṇḍaimān* were bestowed on Śēkkiḻār. He was also crowned with the crown of divine knowledge (Gñānamuḍi). The king offerred his homage to the poet and the Purāṇam took its rank as the twelfth canon of the Saivites. This was an epoch-making event in the history of the Tamil Land in general and of Chidambaram in particular.

This great event along with his coronation at Chidambaram added lustre to this place in the eyes of the pious. An inscription of his in his eighth

---

Thousand-pillared Hall—Sēkkiḻār is said to have composed and expounded his *Periyapurāṇam* in the thousand-pillared hall at Chidambaram.

"வந்துசூழ நிரைத்த வையிரு நூறுகான்மணி மண்டபத்
தெந்தையார்திரு வருளை யுன்னி யிருந்து சேவையர் காவலர்
செந்தமிழ்த் தொடையால் விளங்கிய திருவிருத்த மிருத்தனர்
தந்த சொன்முத லாவெடுத்தனர் தாணுவான புராணநூல்"

There is nothing improbable in this even though the evidence is not conclusive. Any how this hall at Chidambaram should have been constructed between the reigns of Kulōttuṅga II and Kulōttuṅga III. The lower friezes of dancing poses on the basement of this hall resemble those of the enclosure walls of the Amman shrine. Moreover there is a clear case of a thousand-pillared hall having been constructed in the second year of Kulōttuṅga III at Tiruvakkari in the South Arcot district (190 of 1904).

For an untrustworthy account assigning the age of the thousand-pillared hall sometime between 1595 and 1685, see Madras Journal Vol. III, p. 15—1838.

The tall gate-towers of temples the hundred and thousand-pillared halls had come into existence during the heyday of Cōḻa rule in South India *nearly four centuries before the time of Krisṇadēva Rāya* of Vijayanagar.

year from Tirumāṇikkuḻi calls him thus: "*Tillaimānagar Śirapputaithāga Tirumudi-śūḍiya Śrī Kulōthuṅgacōḻadēvar*" *i.e.* Kulōttuṅga who crowned himself so as to shed lustre on Tillaimānagar.[30]

This close association of Anapāya with this place is reflected in a sanskrit inscription found at Tiruvārūr wherein he claims to be a bee at the lotus feet of Naṭēsa of the golden hall at Vyagrāgrahāra *i.e.*, Chidambaram.[31] Such is the glorious age of Anapāya at Chidambaram. But the one discordant note which spoils this grandeur of achievement is the spirit of intolerance the king displayed and the consequent sectarian bias which it engendered.

Kulōttuṅga III.—The period of nearly a century after Kulōttuṅga II, marks the period of the decline of the Cōḻas. The re-brith of the Pāṇḍyan power, their involvement in the civil war in the Southern state, and the rise of an old rival in the person of the Pallava Kōpperuñjiṅga strained the

---

30. From the *Kūṟṟuvanāyanār Purāṇam* we learn that the Tillai Three-Thousand alleged that the illustrious Cōḻa kings alone were entitled to the privilege of being crowned by them at Tillai and on that score refused this honour, in spite of his claim of extensive conquest, to the chief of kulandai who later became a Saiva saint. And the *Caṇḍēśvaranāyanār Purāṇam* mentions that Tillai was one of the five coronation centres of the Cōḻa kings.

பெரியபுராணம் — சண்டேசுரநாயனர் புராணம் :—
"சென்னியவன் குலோத்துங்க சோழன்றில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக்கிய வளவர்பேரே றென்றும் புலிகாக்கு
மன்னர்பெருமா னநபாயன் வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டுந்
தன்மைநிலவு பதியைந்தி னொன்றாய் நீடுந் தகைத்தவ்வூர்."

It seems that in later times the *hundred* and *thousand* pillared halls were used as coronation halls of kings.

31. 73 of 1890 S. I. I. IV No. 397. "Vyāgrāgrahāra-vara-hēma-sabha-natesa-pādāravindamaduyōbhyanapiaya-nāma."

Yamunai, labelled figure
Western tower, Nataraja Temple

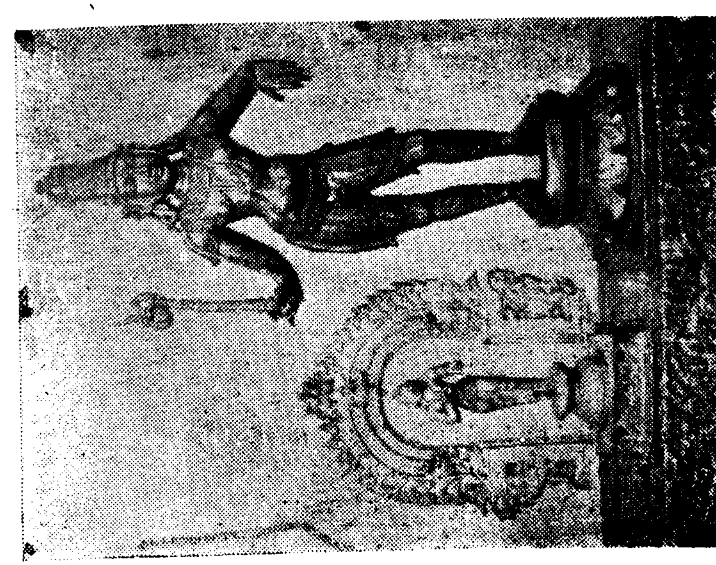

Nambiyandar Nambi and his patron-King
Rajaraja Abhaya Kulasekhara i. e. Rajaraja I

Cōḷa power to the utmost and Kulōttuṅga III (1178—1216 A.D.) was the last great member of this house. He waged three wars against the Pāṇḍyas and also conquered Ceylon and the Land of the Koṅgus. He takes the title of one who took Madura, Īḷam (Ceylon), Karuvūr, and the crowned head of the Pāṇḍya king, and after his third Madura campaign, late in his reign, he assumes the title of *Tribhuvanavīradēva.* Towards the evening of his life and reign, he had to bow, after a bitter and desperate struggle, to the inevitable storm that enveloped the empire. During his reign of nearly forty years, Chidambaram received his benefactions and in an inscription found in the temple of Tribhuvana Īśvaram at Tribhuvanam—named after his title of Tribhuvana Vīradēva (190 of 1907)—he enumerates his victories and his temple building activities. Among others he claims that he built at Chidambaram the *Mukhamaṇḍapa* of Sabhāpati and the *Gōpura* and the golden *Hārmiya* (enclosing verandahs) of the Goddess *Girindrāja.* It also asserts that his fame spread over heaven and earth in imitation as it were of the form of Viṣṇu who bestrode the world in his incarnation as Trivikrama. The space of the three worlds, it is suggested, was not enough for his fame. The *Mukhamaṇḍapa* of Sabhāpati is no longer in existence. The tower and the second wall of enclosure round the Amman shrine, should have been added in his time.

Kulōttuṅga III had also the title of *Rājākkaḷ Tambirān* and the third wall of enclosure of the Naṭarāja temple in line with the four main towers is known as the *Rājākkaḷ Tambirān Tirumāḷigai* and so this enclosure should have been at least begun, if not completed, in his reign.

Two related documents of this king (263 and 262 of 1913) are found on the north wall of the temple of Tirukkalañjēri (Jedi) Uḍaiyār at Panaṅguḍicēri alias Parakēsarinallūr, a hamlet of Chidambaram and the home of Maraigñāna Sambanda Sivāchariyar the third Santhāna Kuravar of the Saiva Siddhanta and the Guru of Umāpati Sivāchāriyār.—the modern Bhīmēsvara temple at Singārattōppu. The first was issued in the second year and 121st day of one Tribhuvana Cakravarti Rājādhirājadēva alias Karikālacōḷa Dēva—perhaps another name of Kulōttuṅga III and at the request of one Vaidumbarāyan an order of the king was issued by Villavarāyan; and the second states that from the second year and 125th day of Kulōttuṅga III as per order of the king, the assessed lands (Taram-

perra nilam) standing in the name of the Subrahmanya-Piḷḷaiyār shrine in the Arumoḻi-Īśvaram temple of this village be included with those of the latter, the lands declared to be superior to the eighth class be assessed as per those of the eighth class and those below the eighth class be allowed to continue as before, and that the site of the temple of Tiruttoṇḍattogai Īśvaram Uḍaiyar, its enclosures, premises, and the sacred tank till now included in the account of assessed land be removed from that register. The order was executed by the land survey committee (*Nilam Aḷavupaḍa-perumakkaḷ*) of the village assembly of Perumbarrapuliyūr. The powers enjoyed by local bodies and their committees in the matter of land survey and assessment are well brought out in these two records.

A daughter of Kulōttuṅga I who abolished tolls, called Ammaṅgai Āḻvār alias Periya Nāchiyār makes a gift for a flower-garden in the fifth year and 350th day of this king (Vīrarajēndra dēva). In the twelfth-year and 125th day of this king, a certain Śēndamangalam Uḍiyān Araiyan Edirili Cōḻan alias Iruṅgōḻan bought the necessary land for the temple of Vikramacōḻīśvaram Uḍaiyār at Parakēsarinallūr (a hamlet of Perumbarrap-puliyūr) which had been founded by him. The king, it is said, ordered the assessment of this temple land to be deducted from the temple accounts of the village and the deed was ordered to be engraved on the Vikrama-Cōḻan Tirumāḷigai of the Āḻuḍaiyār temple *i.e.* the temple of Naṭaraja (309 of 1913). An inscription from Singārattoppu a suburb of Chidambaram dated in his seventeenth year records a gift 1100 Kasu to cover the expenses of oil, wick and lighting charges of a lamp in the temple of Tirukkaḷañjeḍi Uḍaiyār at Perumbarrapuliyūr. It is stipulated that the persons with whom the amount was deposited for interest had to produce the capital every fifth year before the *Mūlaparuṣaiyār*, the *Stānikās* and the *managers* of the temple. Perhaps it was due to the general want of confidence in the people due to the unsettled state of the country (264 of 1913). An inscription of his thirty-ninth year, 224th day—Tribhuvanavīra Dēvar registers an endowment for the supply of 200 red lotuses—*Seṅgaḻunīr*—per day and incidentally records that an earlier document embodying another gift by the same individual had become worn out and therefore it was also caused to be inscribed on the same wall. (இது ஜீர்ண்ணிக்கையாலே இப்படியும் கல்வெட்டியது.—284 of 13.)

Most of the other inscriptions relate to endowments for flower gardens to Naṭarāja.[32]

From a Jambukēśvaram inscription (112 of 1910) we learn of the existence of a hall of nobles in front of the entrance called Kulōttuṅga Cōḻan Tiruvāsal of the Palace at Perumbarrapuliyūr.

The old incriptions on the walls of the *Edirambalam* shrine were, under the orders of a certain Toṇḍaimān, caused to be engraved on the Kulōttuṅga Cōḻan Tirumāḷigai. It is likely that this person was an important royal official of Kulōttuṅga III. Elaborate precautions were taken in the past for recopying old inscriptions on old structures that were in need of renovation. Accurate copies of them were to be taken under the orders of the local bodies and in the presence of royal officers, and then they were to be re-engraved on the new walls true to the original after the repair.

Dispute as to title of land between the trustees of a temple and an individual who purchased it in public auction was decided in a case at Tirumāḷam perhaps in this reign—17th year of a certain Konērinmaikoṇḍān. The buyer stated that he purchased the lands in public auction as *Rāja-rājapperuvilai* (in the days of Rājaraja II ?) in the presence of Vāṇādhirāja Nolambādhirāja, Kachchiya Rāya and Palandiva Raya when these had assembled in the *Kulōttuṅga Cōḻan Tiruvāśal* in his *palace* at *Perumbarra-puliyūr*; and he also produced the documents to prove his title. The trustees, it is said, also produced evidences to show that the temple had purchased those lands in the fourth year of Rājaraja (II ?) and was in possession of them till the 13th year of the king. Finally the case was decided in favour of the trustees.

---

32. 260 of 1913—6th year (Vīra Rājēndra Dēva)
Uncopied 7th and 11th year 125th day.
311 of 1913–16th year 224th day: 265 of 1913–20th year 121st day
310 of 1913–21st yaer 6th day; 273 of 1913–32nd year 160th day
298 of 1913–34th year 45th day; 313 of 1913–34th year 52nd day
314 of 1913–39th year ; 284 of 1913–39th year 224th day

Rājarāja III — Kulōttuṅga III's successor was Rājarāja III (1216—1246 A.D.) who had the misfortune to be defeated, taken prisoner and kept in custody at Śēndamaṅgalam (S. A. Dist.) by the Pallava Kōpperuñjiṅga-dēva, and, thanks to the intervention of the Hōysalas of Dōrasamudhra he was released; but the empire never recovered from this rude shock on one side and from the Pāṇḍyan aggression under the illustrious Jaṭāvarman Sundara Pāṇḍya I (acc. 1251 A.D.) on the other.

An inscription of his third year 224th day (317 of 1913) refers to the land survey of the I6th year of Śuṅgantavirtta Kulōttuṅga Cōḻan (I) and the 25th year of Periyadēvar Thirubhuvana Vīra dēvar. Land survey was a regular feature of Cōḻa administration.

The earliest reference to the term *Tiruppāvādai amutu* being appled to the food oblations to Nataraja is recorded in an incsription of the 4th year 250th day of this king (about 1220-21 A. D.—more than 700 years old) and provision was made for this service on the occasion of *Tai Pūśam*, a day famous in Chidambaram as the day when Nataraja is said to have exhibitted Himself in answer to the prayers of his devotees Viyāgrapāda and Patañjali.

There is a case of healthy co-operation among temples and it is recorded how the more fortunate ones came to the help of the less fortunate. In the 16th year of Rāja Rāja III, the Māhēśvaras and Sthānathār of the temple of Tirukkaṇṇapuram (537 of 1922) approached the temple authorities of Chidambaram in their assembly hall and represented to them that the grant of fifty *vēlis* of land granted as *dēvadāṇa* to the temple had become reduced in extent and that there was no other source of income for the temple to meet the customary expenses of festivals and worship. Thereupon, those assembled in the hall resolved that in the districts, within the influence of the temple and in all the surrounding and far-off lands—in Cōḻamaṇḍalam, Rāja Rāja Pāṇḍimaṇḍalam, Vīra Cōḻamaṇḍalam, Naduvilnāḍu and Jayaṅgoṇḍa Cōḻamaṇḍalam—certain specified amounts of money or paddy were to be raised and after paying a small fee to those who collected the amount, a capital endowment was to be created for the temple in distress—a good example in the sphere of collective enterprise for social well-being.

An inscription of the 17th year 272nd day (266 of 1913) registers a gift of land belonging to the village of Pāṇḍūr *alias* Kulōttuṅga Cōḻan vallam in

Rājādhirājavaḷanādu for maintaining a feeding house named *Arapperuñjelvi-śālai* in the west street called *Muḍittalaikoṇḍaperumāḷ Tiruvīdi* at Perumbarrappuliyūr. The west street was so called probably because of the claim of Kulōttuṅga III that he took Madura and the crowned head of the Pāṇḍya king. This title does not mean the cutting off of the head of the Pāṇḍya king but only that he was defeated and had therefore to humiliate himself by placing his crowned head at the feet of the conqueror by way of submission at the latter's Durbar.

Other grants in his reign refer to the provision for the supply of fruits and flowers to Nataraja.[33]

Rājēndra III — The last ruler of the once illustrious house of the Cōḻas who maintained a semblance of independence was Rājēndra III (1246-79 A. D.) and he claims in one of his *praśastis* to be a worshipper at the divine lotus feet of Kanakasabhāpati at Vyāgrapura (515 of 1922-Tirukaṇṇapuram) and in another inscription (93 of 1897) of his, he calls God Nataraja of Chidambaram his *Iṣṭadēvatā*, his personal tutelary deity.

Such is the long and intimate association of the Cōḻa kings with Chidambaram,

33. 299 of 1913-2nd year 14th day; 315 of 1913-2nd year 69th day.
303 of 1913-3rd year 52nd day; 283 of 1913-3rd year 115th day.
267 of 1913-4th year 250th day; 306 of 1913-9th year 85th day.
281 of 1913-10th year 235th day; 316 of 1913-10th year 360th day.
280 of 1913-14th year 107th day; 285 of 1913-17th year 197th day.
Uncopied 20th year 35th day; 24th year 250th day.

CHAPTER IV

THE OLDEST INSCRIPTIONS

It is in the light of this historical back-ground that the new incsriptions discovered by me in 1940 (see the Hindu 28-8-40 and 8-2-40) in the Anantīsvaram temple should be studied. It was remarked in the Epigraphical Report for 1914 that "it is a curious fact that though the history of Chidambaram goes back to the Pallava times, no records of even the early Cōḻas are forthcoming from that place." (Para 88 part II 1914 report).

From the foregoing discussion it will be clear that the earliest record in the Nataraja temple is of the 44th year of Kulōttuṅga I. There is an inscription copied from the Edirambalam (or the Mūlasthāna shrine) when it was renovated and which was re-engraved on the *Kulōttuṅga Cōḻan Tirumāḷigai*. It is a confused account of the 24th year of a certain Rājēndra but the *praśasti* is a combination of Rājēndras I's and II's (118 of 1888). Fragments of a few records of early Cōḻas have been discoveved. They are those of Rāja Rāja I, Rājēndra I, Rājēndra II and Rājamahēndra. There are no records so far about the Cōḻas who ruled prior to the days of Rāja Rāja I. The Ananthīśvaram inscriptions belong to the days of Vijayālaya and Parāntaka—9th and early 10th centuries A. D. Let us take the contents of the new inscriptions in order.

1. Third year Kōpparakēsari Parmar.........gift of sixty kalanju of gold for feeding (?)

2. (date lost)—Kōpparakēsari pa ....gift of thirty kalanju.

3. (*a*) (date lost) Kōppa........gift for feeding two brahmans.

   (*b*) (date lost) Śri Kōppa......gift for (feeding) a brahman.

4. Thirteenth year of....Para Kēsari Varmar gift of one perpetual lamp (nondā viḷakku) to the Lord of Tiru Ananthīśvara Perumān Aḍigaḷ by a private individual, a native of Tiruvārūrkūṟṟam.

5. Sixth year of Rājēndra Cōḻa (?) a gift of land.

6. A fragment of Kōpperunjiṅga

All these are fragmentary and we have in every case almost to guess the object of the endowment recorded in them. They are endowments either for a lamp to the temple or for feeding certain individuals. Of the four records the first three can be paleographically assigned to more or less the same age and are certainly earlier than the fourth. The script of the fourth is later than that of the first, as will be evident from the shape of the letters, the vowel *a* and the conjunct consonants *ya* and *du*. In number I the *puḷḷi* is well pronounced in the case of consonants (see க், ண்) but it is altogether absent in number IV. It has been noticed that the *pulli*[1] corresponding to the *Virāma* of sanskrit is found only in the inscriptions before the reign of Rājēndra Cōḻa (11th century A. D.)

Discussing the Tirukkaḻukkunṟam inscription, Venkayya remarks, "the archaic characters in which the subjoined inscription (of Rājakēsari varman) is engraved show that if the king was a Cōḻa, he was probably not a successor but an ancestor of Parāntaka I. This conclusion is supported by the comparatively frequent occurrence of the *Virāma* or as it is called in Tamil, the *puḷḷi* which is marked in no less than 20 cases in this short inscription. While in a pretty long inscription of Maduraikoṇḍa Parakēsari varman *i. e.*, Parāntaka I the *puḷḷi* occurs only five times" (E. I. Vol. III p, 278). Again K. V. Subrahmanya Aiyar who has edited the Takkōlam inscription of Rājakesari varman *i. e*, Ādiya I says, "a careful comparison of the characters employed in this record with those of Parāntaka I found in the same place shows that this inscription must belong to a slightly earlier period. It is worthy of note that ***while the Parāntaka inscriptions in this place do not use puḷḷi or virāma***, it is invariably marked by a small vertical line over the letters throughout this inscription whenever necessary."

---

1. According to the *Tolkāppiyam* the *puḷḷi* is said to be an aid to shorten the sound of vowels by half a *mātra* and therefore it was applied to short vowels and consonants.
   See the following rules:

   (a) புள்ளி பெறும் மெய்கள். "மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்."
   (b) புள்ளி பெறும் உயிர்கள். "எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே"
   (c) "குற்றிய லிகரமுங் குற்றிய லுகரமும்
   மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே"

(E. I, Vol. XIX). Thus it will be evident that the use of the *puḷḷi* in inscriptions is gradually disappearing during the transition from the Pallava to the Cōḷa age and finally disappears in the 11th century A.D. An inscription with marks of *pulli* is earlier than one without them. Therefore Parakēsari of No. I is anterior to Parakēsari of No. IV.

After Vijayālaya and before Rājarāja I, there are four Parakēsaris, Parantaka I (50 years), Parakesari Arinjaya (2 years), Parakēsari Āditya II (5 years) and Parakēsari Uttama Cōḷa (16 years). The regnal year 13 of No. IV should make us ascribe this record either to Uttama Cōḷa who reigned before Rājarāja I or to Parāntaka I. In my opinion, the script of No. IV is nearer to Parāntaka's age than to Rājarāja's. Hence I should like to ascribe this record No. IV to Parāntaka I and as I have already stated Parakēsarivarman of No. I should be earlier than Parakēsarivarman of No. IV. I identify Parakēsarivarman of No. I with Parakēsari Vijayālaya Cōḷa who was the founder of the imperial Cōḷas of Tanjore (9th century A.D.)[2]

Kulōttuṅga I's earliest inscription takes us to about 1114 A.D. The discovery of Rājarāja I's fragment takes us to an earlier period by a century. If the record No. I discovered in the Anantīśvaran Kōil is, as I have tried to prove, to be assigned to Vijayālaya, then we are taken earlier by about two centuries and a half and we have also, by the discovery of these early Cōḷa records, bridged the gap pointed out by the Government epigraphist in 1914.

Since then, I have also discovered on a slab built into the floor of the third *prakāra* of the Naṭaraja temple west of the hundred pillared hall an inscription (No. V) of the fourth year of ... [Ra]yakēsari parumar whose script is nearly similar to that of No. IV. It may be assigned to Parāntaka's predecessor, Āditya I, who was a Rājakēsarivarman. It records the gift of a perpetual lamp to the [Tirumūlastānap-?]perumānaḍigaḷ. This is the earliest record found in the Naṭarāja temple of Chidambaram, but the Ananthīśwaram kōil inscription No. I is the oldest of the Chidambaram records.

---

2. If this view is not conclusive, then the other alternative is that No. I may be attributed to Parāntaka I and No. IV to Uttama-cōḷā.—But I am inclined to attribute No. I to Vijayālaya.

TEXTS OF INSCRIPTIONS

No. I

1. ....sti Śrī Kopparakēsari parmmakku yāṇḍu mūṉṟāvadu tiru-vanandiś..........

2. ....ikku candrādittavat ūṭṭuvatarkku kuḍutta pon aṟupadin kaḷa[ñju].

No. II

1. Svasti Śrī Kōpparakēsari ....

2. ....yār oru kālattukku vaitā pon eṭṭarai māṟi muppadin kaḷa[ñju]......

No. III

1. .. rattup- perumānanḍigaḷ tiruvāśirattukku vaḍukannal iruvar brahma ||||—

Svasti Srī Koppa ....

2. ....tu mēṟpaḍi ūṭṭak-kaḍavidu ||||—

....ḷ tiru-vaśirattukku Pālaiyuḍaiyān oru brahmanarai candrādhi ....

No. IV

1. ....sti Śrī Tiru-vanandīśvarattup- perumānanḍigaḷukku.. .....

2. Para kēsari varmarkku yāṇḍu 13 āvadu Tiruvārur kuṟṟattu......

3. ....paruḍiyān eḷuvan Ilaṅgidar Śānaiyēn Tiruvandīśva..........

4. Perumānaḍigaḷukku vaitta nondā viḷakku + (= sign for one) onṟu idukku........

No. V

1. Svasti Śrī........

2. ....yu kēśari pa[rumakku] yāṇḍu nālāvadu

3. ....ḍigaḷ Tiru [mūlasthānap]perumāna.. .....

4. ....yār.. tta vaitta nondā viḷa[kku]........

Nos. I—IV. — Anantīswaram temple.[3]

V. — Naṭarārā temple.

3. I have to thank the authorities of the Annamalai University for giving me permission to publish this article in their journal. My thanks are also due to the trustees of the Anantīśwaram temple for their co-operation in rescuing these old records.

[Author's copy-right]

TECHNOLOGICAL COURSES IN SOUTH INDIAN UNIVERSITIES WITH SPECIAL REFERENCE TO OUR ENERGY AND RAW MATERIALS.

M. L. SITARAMAN, B.A., M.Sc.

FROM 1939 and during the post-war period the Andhra, Annamalai and Travancore Universities and the University of Madras have been expanding their graduate and post-graduate studies. The University of Madras may have shortly practical examinations in Science subjects for Intermediate students and probably for the first time in their annals. The Pro-Chancellor and the Vice-Chancellor of the Annamalai University were among the earliest to recognise the value of a practical scientific training for arts students and vice versa. The number of eligible students anxious to join the Engineering, Chemical Engineering and Technological courses in our Universities are increasing every year. Though University ideals have remained the same viz. to give a balanced education to their alumni, recently the trend has changed towards a proper emphasis on a high standard of education in the applied sciences; University ideals have broadened and arrangements are being made to draft suitable syllabuses with a view to exploiting more fully our national resources of energy, minerals and raw materials.

In this connection the notable record of Sir C. P. Ramaswamy Aiyar, the Dewan of Travancore state, in improving Agriculture and Fisheries, developing hydro-electric projects, state-transport and expanding the indigenous industries should be emulated by the rest of our province. During his able statesmanship and as a Vice-Chancellor of the Travancore University he had a great share in developing and guiding University education through the department of pure and applied research, and fostering and promoting the latest types of applied scientific researches.

Till recently, Indian Universities with but few exceptions were the centres for the dissemination of knowledge for its own sake, fostering adult education and publishing journals, books in the vernacular on popular and scientific subjects. That it does not detract in the least from the cultural value of University education when University Colleges

affiliate diploma and degree courses in General Chemical Technology, Textile Chemistry, Sugar and Oil Technology, came to be recognised only recently. Also it has become necessary to institute technological courses, to cope with increasing numbers of eligible admissions, to train the proper personnel of the requisite standard and also to relieve in a measure postwar unemployment. At present, more than a year and six months since the war ended, we still suffer from lack of production, transport and proper distribution of food and cloth. Also the food rationing system in our Presidency has been much handicapped by want of resilience in South Indian diet. In the words of Sir C. P. Ramaswamy Ayyar, the present Congress Government policy is such that we are about to be swamped by our own slogans. The effects of the serious draught during the past few years and too much of rain and floods at an inopportune time, particularly, this year, cannot be overlooked but a real contributing factor may be the lack of knowledge of processing, dehydration and storage facilities for food and the Madras Government's attitude towards the textile policy. However, the most hopeful and reassuring news is a communication on its way from the Central Government to the Madras Government that the latter cannot cancel the spindles allotted to this presidency nor can it prohibit the starting of new textile mills. Also the Indian personnel trained in factories in India and abroad have proved themselves capable and eminently fitted to manufacture the necessary capital goods and according to a recent agreement, in London, reached between Mr. K. Thackersay on behalf of the Indian Textile delegation and Mr. K. Preston, Chairman of the Textile Machinery Makers Ltd., the British firm is to give full assistance and co-operation for the manufacture of textile spinning machines in India with its attendant, main benefits.

So, there is much work for our Universities to do. The instituting of Polytechnics on the model of Travancore preferably in central places, co-ordinating the courses of studies in Civil, Mechanical, Electrical Engineering and Technology as in the Benares Hindu University from 1920, the drafting of appropriate and adequate syllabuses with a view to fully exploiting the potentialities are matters of detail which may be left to more competent bodies viz. boards of studies and faculties of the Universities. However before concluding this article, I shall briefly catalogue the vast potentialities of our province, taking mainly as an example the state of Travancore (8,000 sq. miles).

Next only to rice and grains is Indian cotton to be ranked as Agricultural industry. When America is talking of colored cotton on the plantation obtained in different shades of fascinating colours, by injecting colours into the roots of plants so that the fibres are already dyed the desired shades, we are just now discussing the by-product rayon from linters. At present the linters on the cotton seed, reduce its commercial value and the possibilities of cotton seed oil and margarine and cotton seed cake as cattle food will also have to be studied. The latest use of ground nut cake by the Imperial Chemical Industries is to produce a nitrogenous fibre, Ardil, resembling and having the properties of wool. The Soya bean called by the Americans the "Cow of China" has interested Mr. Henry Ford who is manufacturing plastics out of the bean. The Soya bean milk and milk products processed and standardised in the Biochemical laboratories of the Indian Institute of Science, at Bangalore by Dr. V. Subrahmanyam and co-workers is an important land mark in the augumentation of our food resources. This pioneering work is strictly comparable to the work of a staff of efficient research chemists in the Campbell Soup Corporation of America. Cashew nuts are cultivated mainly in South Arcot, Tanjore and Travancore. More palatable and appealing as food than the Soya bean, the cashew nut, however, appears to be imperfectly processed in Travancore. We have indicated in a previous paper the wonderful possibilities of cashew-nut-shell-liquid. The shell-liquid which is highly corrosive contains phenols used in America during World War II for the manufacture of an important group of plastics viz. phenol plastics. According to the latest press report, America is seriously considering the possibility of million acre plantation for cashew nuts in Brazil.

Hybridised sugar cane varieties have been in vogue owing to the researches of Sir T. S. Venkataraman. One important feature of these hybrids is that the sugar content has been considerably increased. We have tried molasses for road surfacing and road making but a more profitable use is to convert it into power alcohol, or into butanol or citric acid by the use of suitable biochemical ferments. The Italian Citrus industries were killed by synthetic citric acid and limonene industry of America after 1922. Power alcohol and butanol are two starting materials for synthetic rubber. As Sir John Boyd Orr of the United Nations Food and Agricultural Organisation recently pointed out in Vienna not only "the time for charity is past" but we cannot afford to wait for charity any longer.

In India, natural Rubber and Tea are at present the virtual monopoly of the Travancore state and will be so till plantations are raised in the lower stretches of the Himalayas. Then it would be time to think of the amazing varieties of synthetic rubber. F. A. C. T. in Travancore have started a synthetic ammonia plant by the Haber-Bosch process. The estimated output of ammonium sulphate, an important nitrogenous fertiliser, will just suffice for the requirements of the tea and rubber plantations of Travancore and Ceylon. However the principle of the high pressure technique was evolved by Haber and Bosch in 1917 in the laboratory even as a full fledged pilot plant and came in handy after 1940, for the manufacture on large scales of 100% octane gasoline, thiophene free benzene, toluene or synthetic rubber starting from either natural gas (Methane and its homologues) or producer gas (carbon monoxide), methanol, ethanol (ethylalcohol) etc., etc. Haber's plant for synthetic ammonia was evolved in a University type of laboratory but it was a marvel at that time as a full fledged factory plant. Bosch got the Nobel prize recently though Haber got the prize soon after his synthetic ammonia process was patented.

In the last and for the first two decades of the present century University men were giving ideas to industrial organisations. We can truthfully admit that after 1920, well established industries especially in America have turned the tables on hitherto purely academic institutions and are giving ideas as self-help, co-operative effort with pooling of the intellectual and experimental resources of the elite staff, large scale preparations, utilisation of by-products etc., etc.

The construction and working of the Cyclotron and the making of the tomic Bombs can be considered as two outstanding examples of gigantic co-operative effort on a voluntary and democratic basis.

I wish to reserve my detailed views about the peace time uses of atomic energy variously estimated to mature within five to ten years. Travancore has cerite and Thorianite deposits and recently on 21-11-46 an United States Columnist Mr. Marquis Childs blames Britain for Travancore's ban on Thorium export. In my opinion peace time uses of atomic energy are suited to countries where the supply of coal, oil and hydro-electric sources are limited and also to relatively, sparsely populated countries with a high level of democracy and with a maximum of co-operative effort. As Mr. Bernard Baruch pointed out in the last lap of the meeting of the United Nations Atomic Energy Commission at New York on 18-12-46, "man has

come to realise that he can live in security, only by the force of law and never by the law of force". Also the conversion, of the neutrons and radioactive energy produced during atomic fission to heat and electrical energy, as we are accustomed today, is not without serious implications requiring further study at present.

Oil and Coal are practically non-existant in our province. However, the scope for hydro-electricity is great. Even Britain with her vast coal reserves is thinking of hydro-electricity and atomic energy. According to Oscar Hobson of the News Chronicle, (October, 1946) the recently revised estimates of British coal reserves of 20,000 million tons could last only till A.D. 2117. On 1-12-46, "a revolutionary plan costing hundreds of millions of pounds to solve Britain's fuel problem by importing hydroelectric power from Norway has been discussed by the British and Norwegian Engineers".

At present Britain has a number of thermal stations using coal and numerous small hydro-electric projects involving the reaction turbine principle. The Travancore state is also forging ahead with hydro-electric projects and expansion of industries as the copra and coir factories and a paper factory at Punalur using indigenous but excellent bamboo pulp, a cement factory to meet the requirements of state controlled transport, a modern ceramic factory at Kundara, a glass factory at Alwaye and an aluminium factory on upto-date lines which will probably prepare its own bauxite from the excellent Kaolin available in the state.

Economic dependence is incompatible with political independence. The Universities have a greater part in developing the resources of raw materials and power; our laboratories should be equipped with the most upto-date apparatus and pilot plants with co-operative effort in research schemes, so as to have the necessary impact of University trained technologists upon technicians and workers, to eradicate strikes by removing fear of injury and death on the part of workers, to remove communal jealousies, to bring about settlement between the Government, Employers' and workers' federations, to relieve unemployment among educated classes, to increase the standard of living of our masses and lastly to secure an equitable distribution of goods and happiness to a larger percentage of our population so that our nation can economically as well as politically function as an independent unit in the United Nations Organisation.

MUKURA

BY

Mahāmahōpādhyāya

P. GAṆAPATI ŚĀSTRIGAḶ

WITH COURAGE AND FAITH

EDITED BY

K. A. ŚIVARĀMAKRIṢṆA ŚĀSTRI

अत्रापि "वर्तमानस्स उत्पूर्वस्तस्थयोरिति नोत्परे" इति शिक्षावचनेन 'स्वायुषोदुत्स्वायुषा' इत्यत्र जटायां न दोषः । प्रातिशाख्यस्य जटा न विषयः इति तु न युक्तमेवेत्याहुः ॥

शचछपर इति — शकारग्रहणं शक्यमकर्तुम्, 'यच्छ्यामाकः' इत्यादौ यत् श्यामाक इत्यवस्थायां 'स्पर्शपूर्वः' इति सूत्रेण शकारस्य छकारे सति छपरत्वादेव चकारासिद्धेः । न च प्राकृतवैकृतयोः प्राकृतस्य मुख्यत्वात् प्राकृते छकारे चरितार्थो विधिरसौ वैकृते न प्रवर्तते इति वाच्यम्; एतादृशगौणमुख्यभावकल्पने प्रमाणाभावात्, फलाभावाच्च । अन्यथा 'न तकारपरः' इति णत्वनिषेधकसूत्रस्य वैयर्थ्यापाताच्च । अत एव 'तहाँ स्तस्मिन्' इत्यादौ प्राकृतविशेषणं सार्थकम् । किञ्च 'शचछजपरः' इत्येकस्मिन् सूत्रे कृतेऽपि 'तज्जथानाम्' इत्यादौ तत् इत्यादितकारस्य चकारे कृते 'ङकारपूर्वः ककारः' इति विहितककारे द्वितीयादेशप्रवृत्तिवत् 'तृतीयं स्वरघोषवत्' इति तृतीयादेशेन इष्टरूपसिद्ध्या 'जपरो जकारम्' इति उत्तरत्र पृथग्योगकरणमपि व्यर्थमेवेति दिक् ॥

लौकिकसवर्णमाश्रित्येति — एतत्तत्त्वं 'द्वेद्वे सवर्णे' इति सूत्रे एव स्पष्टमवोचाम ।

त्वँ राजन् ब्रह्मासीति — ननु 'अन्तस्थापरश्च' इति सवर्णविधिं प्रति 'रेफोष्मपरः' इति विहितमलोपस्य अपवादत्वेन तेनैवात्र इष्टरूपसिद्ध्या नात्र 'न रेफपरः' इति निषेधस्य आवश्यकता इत्यस्वारस्यं मनसिकृत्य उदाहरण (णान्तर) माह — **सम्राजोरव इति** । अत्र 'न संसामिति रापरः' इति मलोपप्रतिषेधात् परसवर्णस्य प्राप्तिरस्तीति तन्निवारणार्थं निषेध आवश्यक इति भावः ॥

षकारोदाहरणं शाखान्तर इति — परे तु 'अनूयाजाष्षट्थ्षडनूयाजाः' इति, 'षडैहर्मासान्मासान्थ्षडहैः' इति च जटायां असच्छाखायामेव उदाहरणम्, न शाखान्तरे; असच्छायामसंभवस्थले एव शाखान्तरार्थत्वकल्पनात् । अत एव इदमपि

जटाया गमकम् । अन्यथा 'टनकारपूर्वस्तकारः सकारपरः' इति प्रथमतः सूत्रं विधाय पश्चात् 'ङकारपूर्वः ककारःषकारपरश्च' इत्येव सूत्रं कुर्यात् इत्याहुः ॥

अनन्तरोक्तमिति — अव्यवहितपूर्वोक्तमित्यर्थः ॥

इति वैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

अननन्तरार्थमिति — व्यवहितार्थमित्यर्थः । षकारउ(रो)द्देश्यस्य सकारस्य· पूर्वस्य अवग्रहस्य च मध्ये अकारेण व्यवधाने सत्यपि षत्वप्रवृत्त्यर्थमिति भावः ॥

अन्वादेशेन किमिति — अवग्रहपूर्व इत्यनुवृत्त्या किं प्रयोजनमिति प्रश्नः ॥

प्रासिश्चन्निति — 'अवर्णव्यञ्जन' इति निषेधस्तु अनेन सूत्रेण बाध्यते; आरम्भसामर्थ्यात् । अन्यथा 'अभि (भ्य) षिञ्चन्' इत्यादावपि अवर्णपूर्वत्वात् यकारात्मकव्यञ्जनपूर्वत्वाच्च निषेधे सति विधेरेव वैयर्थ्यं स्यादिति भावः ॥

अनुदात्तपदस्थ इति — सर्वानुदात्तपदस्थ इत्यर्थः ॥

बाधकबाधनार्थमिति — 'अवग्रहः' इति निषेधबाधनार्थमित्यर्थः । ननु अवग्रहसामान्योद्देश्यकत्वेन निषेधविधेरुत्सर्गत्वात् तं प्रति अवग्रहविशेषात्मक-विदुर्मीढुरित्येतदुद्देश्यकषत्वविधेरपवादत्वादेव नात्र निषेधः प्रवर्तत इति नेह फलं नित्य-ग्रहणस्येति शङ्कते—**नैतदस्ति प्रयोजनमिति** ॥

सर्वकार्यसाधारण इति — 'अप्यकारादि' इति वचनस्य निखिलकार्यार्थित्वेन सामान्यत्वात् 'अवग्रहः' इति निषेधस्य च षत्वविषयकत्वेन विशेषविधित्वात् अनेन निषेधेन 'अप्यकारादि' इत्यस्य बाधे 'अविदुष्टरासः' इत्यत्र षत्वं न स्यात् । तदर्थं नित्यग्रहणमिति भावः ॥

परे तु अप्यकारादिसूत्रोक्तरीत्या तस्य शक्तिग्राहकत्वेन प्रकृते विदुर्मीढुरित्यनयोः पदात्मकविदुश्शब्दे अकारादित्वाविशिष्टतादृशशब्दे च शक्त्या उभयोरुपस्थितौ उभय-त्रापि विधेरविशेषेण प्रवृत्तिः । एवञ्च 'अवग्रहः' इति निषेधस्य सामान्यभूतस्य अनेन विशेषविधिना उभयत्रापि बाध एव न्यायः (य्यः), विदुश्शब्देन विदुरविदु-श्शब्दयोः बोधस्य अविशिष्टत्वेन तारतम्यकल्पने प्रमाणाभावात् । 'अप्यकारादि' इति सर्वकार्यसाधारणो विधिरिति तु न युक्तमेव; तस्य विधायकत्वस्यैवाभावात् । न च विदुरादिपदानां अविदुरादिपदेष्ववस्थितायाः शक्तेः ग्राहकत्वेन तस्य अपूर्वशक्ति-जनकत्वात् विधायकत्वं नानुपपन्नमेवेति वाच्यम्; सर्वेषामपि शब्दानां सर्वेष्वर्थेषु शक्तिः अनादिसिद्धैव, नेदानीन्तनैरुत्पाद्या । संज्ञाशास्त्रप्रणयनन्तु गृहीतशक्तिकस्यैव पुंसः शाब्दबोधोदयेन, विदुरादिपदैः अविदुरादिपदोपस्थितिं प्रति विदुःपदे तन्निरूपितशक्ति-मत्त्वग्रहस्य कारणत्वेन तादृशशक्तिग्रहसिद्ध्यर्थमेव, न शक्तिसिद्ध्यर्थम्; शक्तेरनादि-सिद्धत्वात् । अज्ञातशक्तिज्ञापकत्वेनैव संज्ञाशास्त्राणामुपयोगः इत्याद्यर्थस्य 'सिद्धे शब्दार्थसंबन्धे' 'सर्वे सर्वार्थवाचकाः' इत्यादिना वैयाकरणैः सिद्धान्तितत्वेन अपूर्व-शक्तिविधायकत्वमित्यस्यार्थस्य मूलभूतव्याकरणशास्त्रसमयविरुद्धत्वात् । किञ्च 'अप्य-कारादि' इति परिभाषया विदुश्शब्दस्य विदुरविदुश्शब्दयोरविशेषेण गृहीतशक्तिकस्य पुंसः 'रासस्सते' इत्यत्र विदुःपदेन जायमानं तादृशपदार्थद्वयविषयकबोधम्, 'अभि-संविदाने' इत्यादिषु सावकाशम् 'अवग्रहः' इति इदं शास्त्रं कथं पुनः प्रतिबध्नीयात्? तस्मात् 'विदुष्टरम्' इत्यत्र 'अवग्रहः' इति शास्त्रस्य अप्रवृत्तौ यादृशी युक्तिः तस्य (स्याः) 'अविदुष्टरासः' इत्यत्रापि जागरूकत्वेन नित्यग्रहणस्य नात्र प्रयोजनमुपपादयितुं शक्यमित्याहुः ॥

आगमोऽत्र तकार इति — तेन तस्य संहिताम्नायमात्रप्रवृत्तिमत्त्वेन संहिताम्नाय-पदाम्नायोभयवृत्तित्वरूपनित्यत्वं नास्तीति भावः ॥

इति श्रीवैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः प्रारभ्यते ॥

विहितविकारयोगादिति — एतत्तत्त्वम् 'अपि विकृतम्' इति परिभाषायामेव स्पष्टमवोचाम ।

ननु ह्रस्वान्तस्य दीर्घविधानाभावेन दीर्घान्तस्य ह्रस्वान्तविकृतत्वाभावात् ह्रस्वान्ते (न्त) षुशब्दस्य ग्रहणेन दीर्घान्तग्रहणासंभवेऽपि दीर्घस्य ह्रस्वविधानेन ह्रस्वान्तषुशब्दस्य दीर्घान्तविकृतत्वेन दीर्घान्तषूशब्दस्य ग्रहणेनैव ह्रस्वान्तस्यापि ग्रहणे सिद्धे किमर्थं तद्ग्रहणमिति शङ्कते—**षूइत्यस्यत्विति** । समाधत्ते—**तथापीति** । षुग्रहणस्य यत्र 'ऊर्ध्व ऊ षु णः' इत्यादिस्थले प्रयोजनम् अस्ति, न तत्रत्यः षुशब्दो दीर्घान्तविकारभूत इति न तस्य षूग्रहणेन ग्रहणं स्यादिति भावः ॥

ननु अस्तु द्वयोरपि ग्रहणस्यावश्यकता, तथापि 'सुसू' इति प्रकृतिभूतयोर्ग्रहणमकृत्वा किमर्थं षत्वरूपविकारवतोर्ग्रहणमाश्रीयते? तदुच्यते — 'प्रकृतिग्रहणे विकृतेरपि ग्रहणम्' इति न्यायेन 'सुसू' इति गृह्यमाणे 'ऊ षु णः' 'मो षू णः' इत्यादौ यद्यपि सिद्धं भवति, (तथापि) 'ऊर्ध्व उ' 'ऊ षु णः' 'सु नः' इत्यत्र क्रमाध्याये सुसूशब्दाभ्यामपि परस्य नकारस्य णत्वं स्यात् । विकृतिग्रहणे पुनः 'विकृतिग्रहणे न प्रकृतिग्रहणम्' इति न्यायेन मुण्डिनमानय इत्यादौ शिखिनः पुरुषस्य अनानयनवत् 'सुसू' इत्यनयोरग्रहणेन नासौ दोषः प्रसरति । तदेवाभिप्रेत्य ब्रूते — **तथा क्रमाध्याये इत्यादिना** ॥

पारीपरिपरीप्रपूर्वः ॥ अत्र 'परिपरी' इत्यनयोः ग्रहणं पूर्वसूत्रे 'षुषू' इत्यनयोरिव बोध्यम् ॥

अवर्णव्यवेतोऽपि ॥ अपिशब्देनात्र परिपूर्व इति । ह्रस्वान्तपरिशब्दपूर्व इत्यर्थः, 'पर्यणयत्' इत्यादौ ह्रस्वान्तस्यैव संभवात्, 'परीणसम्' इत्यादौ व्यञ्जनपरत्व एव दीर्घान्तसद्भावात् ॥

ननु 'अन्वादेशोऽन्त्यस्य इति परिभाषासत्त्वात् कथमुभयोरन्वादेशः इति पृच्छति **कुत इति** । समाधत्ते — **अवर्णग्रहणसामर्थ्यादिति** ॥

ननु इह 'संहितायाम्' इत्यधिकारोऽस्ति । तस्य च संहितायां कर्तव्यायाम् इत्यर्थो वक्तुं न शक्यते । अत एव 'षू' 'परी' इत्यादीनां 'षु' इत्यादिभ्यः पृथग्ग्रहणं संगच्छते । अन्यथा विभक्तावस्थायां 'षू' इत्यादीनां ह्रस्वान्तत्वात् षुशब्दादिग्रहणेनैव सिद्धे पृथग्ग्रहणं व्यर्थमेव स्यात् । किञ्च 'यानमयन् यवेन' इत्यादिना विहितस्य णत्वस्य 'प्रापूर्वश्च' इत्यनेन पुनर्विधानमपि व्यर्थं स्यात्; 'प्रायणम्' इत्यत्र संहितानन्तरमेव प्राशब्दसंभवात्, ततः प्राक् प्रशब्दत्वेन पूर्वसूत्रेणैव सिद्धेः । तस्मात्संहितायां कृतायामित्यर्थो वर्णनीयः । तथा सत्येव षूग्रहणादीनां सार्थक्यं स्यात् । अत एव 'एकप्राणभावे' इत्यधिकारोऽपि सार्थकः । तस्य हि वर्णानामुच्चारणे स्वभावसिद्धार्धमात्राकालातिरिक्तकालाव्यवधानेन उच्चारणमर्थः । स च संहितायां सत्यामेव संभवति, न तु ततः प्राक् । न च संहितायां कृतायां प्रशब्दादिभ्यः परस्य नकारस्य णत्वम् इत्याद्यर्थस्वीकारे 'प्राणम्' इत्यादौ प्रशब्दस्य अनशब्दस्य च संहितायां सत्यां 'प्राणम्' इत्यादौ प्रशब्दस्यैव अभावात् 'अवर्णव्यवेतोऽपि' इति सूत्रस्य असंभवदोषः इति वाच्यम्; 'अपि विकृतम्' इति परिभाषया प्रशब्दावयवस्य अकारस्य सवर्णदीर्घेण अपहारेऽपि 'प्र्' इत्यंशस्य प्रशब्दत्वेन अदोष[त्व]ात् । एवञ्च संहितायां कृतायामित्यर्थस्य वक्तव्यत्वेन 'प्राणम्' इत्यादौ तदानीं ह्रस्वाकाराभावेन दीर्घेणैव व्यवधानात् अत्र णत्वप्रवृत्त्यर्थं वर्णग्रहणस्य आवश्यकत्वेन तस्य नोक्तार्थज्ञापकत्वसंभवः । न च दीर्घस्यापि ह्रस्वविकारभूतत्वेन अपि विकृतपरिभाषया ह्रस्वत्वेन ग्रहणात् दीर्घव्यवधानं नास्तीति वर्णग्रहणस्य ज्ञापकत्वं सूपपादं इति वाच्यम्; 'अपि विकृतम्' इति परिभाषायाः पदग्रहणमात्रविषयकत्वेन वर्णविषये तदप्रवृत्तेः । तस्मात्प्रशब्दमात्रानुवृत्तावपि वर्णग्रहणस्य सार्थक्यमस्तीति न ज्ञापकत्वसंभव इत्यस्वारस्यं मनसि निधाय ज्ञापकान्तरं वक्तुमुपक्रमते — **तथेत्यादिना । तदेकविषय इति** । अवर्णव्यवेतपरिपूर्वकनकारमात्र[क]विषयक इत्यर्थः । न च 'न तकारपरः' इति निषेधसामर्थ्यादेव तत्र प्रतियोगि(गी)कल्पयिष्यते इति किमत्र परिभाषाविरुद्धपदद्वयान्वादेशेन इति वाच्यम्; अपूर्वतया कस्यचिद्विधेः कल्पनापेक्षया निषेधोपयोगिप्रतियोगिबोधस्य साक्षाच्छास्त्रेण साधनस्यैव न्याय्यत्वात् । वस्तुतस्तु संहितायां सत्यां 'प्राणम्' इत्यादौ आकारान्तांशस्य एतच्छास्त्रविहितदीर्घरूपविकारयुक्तस्य

'प्रा' इत्यस्य 'अपि विकृतम्' इति परिभाषया प्रशब्दत्वे निर्विवादतया पूर्वसूत्रेणैव तत्र णत्वं सिद्धमिति 'अवर्णव्यवेतोऽपि' इति सूत्रारम्भः परिपूर्वकनकारार्थ एवेति न ज्ञापकान्तरं मृगयितव्यमिति पण्डितानां परामर्शः ॥

अङ्गानामोने.... ॥ ननु 'गानाम्' इत्यनेन 'अङ्गानाम्' इत्यत्रापि अनुकारादिपरिभाषया सिद्धे किं पृथग्ग्रहणेन? बाढम्; तत्र 'अङ्' इति ङकार(स)त्त्वेन अनुकारत्वाभावादिति ब्रूमः ॥

एकविषयत्वादिति ॥ निषेधस्य हि 'उद्वृत्रहन्' इत्यादिरेफपूर्वाहन्शब्द एव विषयः । अत्रत्यहन्ग्रहणस्य चाप्ययमेवेति उभयोरेकविषयत्वमिति भावः ॥

अनारम्भणीया इति ॥ विधाय निषेधे फलाभाव इति भावः । न च विधिनिषेधयोस्तुल्यबलत्वात् षोडशिग्रहणाग्रहणवत् विकल्पे पर्यवस्यतु इति वाच्यम्; नित्यकार्ययुक्तेषु वैदिकशब्देषु विकल्पस्य फलाभावात्, अथवा विकल्पस्यैव विधातव्यत्वाच्च ॥

षग्रहणसामर्थ्याच्च — पदैकदेशस्य हन्शब्दस्य ग्रहणमिति भावः ॥

संगतिर्न स्यादिति ॥ परे तु वाघाषपूर्वसूत्रन्यास एव न्याय्यः । रुशब्दानुवृत्तिपरत्वेन व्याख्यानन्तु हेयमेव; अनुवृत्तिबोधकचकारादेः सूत्रकारेण अकरणात्, फलाभावाच्च । न च अननुवृत्तौ आघाशब्दयोः पृथग्विशेषणत्वशङ्का स्यादिति तन्निवृत्तिरेव अनुवृत्तौ फलमिति वाच्यम्; तथा सति असन्देहार्थं 'आषघापूर्वस्तष्टम्' इत्येव सूत्रन्यासस्य करणीयत्वापत्त्या तादृशन्यासमकृत्वा 'आघाष' इति न्याय [स] करणेनैव तादृशशङ्काया निवारणात् । स्पष्टा चेयं रीतिः 'दीधीवेवीटाम्' इति सूत्रे व्याकरणशास्त्रे । किञ्च पूर्वोत्तरसूत्रयोः संगतिर्न स्यादिति कथनमपि न चारुतरम्; रुशब्दानुवृत्त्यभावेऽपि मूर्धन्यादेशविधायकत्वेन अस्य सूत्रस्य उपस्थित्या प्रकरणसंगतेरुपपन्नत्वात् । त्वयापि 'तथयोरपि मूर्धन्यादेशो विधीयते' इति पूर्वोत्तरसूत्रयोर्मूर्धन्यादेशविधायकत्वेन सङ्गतेरुक्तत्वात् । रुशब्दानुवृत्त्यभ्युपगमे तस्य आघाशब्दमात्रे विशेषणत्वं न तु षकारे इत्यत्र तव किं विनिगमकम्? मम तु अनुवृत्तेरेव अभावात्

नास्याः शङ्काया अवकाशः । किञ्च पूर्वपदे निमित्ते षकारात्परस्य इत्यादिना षकारात्परस्य टत्वविधावपि पूर्वपदस्य निमित्तत्वं यदुक्तं तत्र पृच्छामः --- पूर्वपदत्वेन षकारवत्पदाव्यवहितपूर्ववृत्तिपदस्य ग्रहणमभिमतम्? उत टत्वोद्देश्यभूततकारवत्पदाव्यवहितपूर्ववृत्तिपदं (दस्य) वा? नाद्यः; 'विदुष्टरम्' इत्यत्र षकारवद्विदुःपदाव्यवहितपूर्वपदस्य निमित्तत्वाभात् । तत्त्वाभ्युपगमे तु पूर्वपदस्य पृथक्करणे टत्वानापत्तिः । नापि द्वितीयः; षकारमात्रस्य निमित्तत्वेनोपपत्तौ काकदन्तसमानकालिकत्वादिविशेषणस्यै[स्ये]व पूर्वपदस्य निमित्तत्वकथने प्रयोजनलेशस्याप्यभावात् । किञ्च अनुवृत्तावपि 'अवर्णव्यवेतोऽपि' इति सूत्रोक्तरीत्या संहितायां कृतायामेव कार्यप्रवृत्तेर्वक्तव्यतया तदानीञ्च तत्र उकारस्य वकारे कृते रुशब्दस्यैवाभावेन तस्य निमित्तत्वोक्तिरेवासंगता स्यात् । न च अपि विकृतपरिभाषया वकारविशिष्टस्यापि रुशब्दत्वमिति वाच्यम्; तस्याः पदग्रहणमात्रविषयत्वेन अपदे रुग्रहणे प्रवृत्त्यभावात् । रुशब्दस्य तद्घटितपदे कथञ्चिल्लक्षणाभ्युपगमेऽपि फलाभवस्य स्पष्टत्वाच्च । तस्मात् 'वाघाषपूर्वः' इति सूत्रन्यास एव ज्यायान् इति दिक् इत्याहुः ॥

सूत्रव्याकोपः स्यादिति । न च विधानसामर्थ्यात् 'पर्यणयत्' इत्यादौ णत्वं प्रवर्तिष्यते इति वाच्यम्; 'प्रान्याभिः' इत्यादावपि प्रवृत्त्यापत्त्या विपरीतप्रसङ्गात् । **अलमतिप्रपञ्चेनेति** । इदं 'अपि विकृतम्' इत्यत्रैवावोचाम ॥

इति श्रीवैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ अथाष्टमोऽध्यायः ॥

ककुच्च मकारपर इति । अत्र 'उत्तमपरः' इत्यस्मात्परं 'न ककुत्' इति उत्तमनिषेधे कृते 'तृतीयं स्वर' इति सूत्रेण तृतीयादेशे सिद्धे 'ककुच्च मकारपरः' इत्येवं गुरुभूतसूत्रप्रणयनं किमर्थमिति विद्वद्भिर्विचारणीयम् ॥

ननु अत्र 'अनवर्णपूर्वः' इति निषेधात् विसर्गस्य लोपाभावः । अकारभिन्नात्परस्य विसर्गस्य रेफे परे 'अनवर्णपूर्वः' इति लोपविधानम् अपवादतया रेफादेशं बाधिष्यत इति न तत्रास्य निषेधस्य प्रयोजनम् । अकारपूर्वे च विसर्गे 'घोषवत्परश्च' इति विहितौकारस्य अपवादत्वात् तत्रापि न फलम् । 'अश्वा रथेभिस्सह' इत्यादौ आकारात्परस्यापि विसर्गस्य 'अवर्णपूर्वस्तु लुप्यते' इत्यनेन लोप एव प्रवर्तिष्यते, अपवादत्वात् । तस्मादसौ निषेधः किमर्थ इति चेत् – नात्र निषेधविधेः किमपि फलमुपलभामहे । किन्तु अस्य उत्तरत्र अनुवृत्त्या 'ह्वारभाः' इत्यादिविधेरोत्वाद्यपवादत्वेन 'सुवो रोहाव' 'अहोरात्रे' इत्यादौ रेफादेशे प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थोऽसौ प्रतिषेध आदावेव क्रियते । तदेतदभिप्रेत्य उदाहरति — **'सुवो रोहाव' इति** ॥

तस्मिन् पक्षे इदमुदाहरणमिति — वस्तुतस्तु 'इतिपरोऽपि' इत्यस्य रेफादेशविधायकत्वमेवेति 'अबिभः' इत्यादिग्रहणस्य जटायामेव प्रयोजनमिति 'इतिपरोऽपि' इति सूत्र एव वक्ष्यामः ॥

करावरनुदात्ते ॥ रेफव्यतिरिक्तघोषवत्सु चेति । अत्र रेफव्यतिरिक्तेति विशेषणस्य प्रयोजनं ग्रन्थकृदेव वेद ॥

पदे इति किमिति ॥ पदग्रहणपरिभाषया सिद्धे किमर्थं पदग्रहणमिति प्रश्नः । समाधत्ते — **'आ वोऽर्वाची' इति** । अत्र 'आ' इति 'वः' इति च पृथक्पदत्वात् अत्रापि पदग्रहणाभावे रेफः स्यात् । एकपदात्मकावश्शब्द इत्यर्थेन सिद्धमिष्टं भवतीति भावः । एतदेव विवृणोति — **पदग्रहणपरिभाषया सिद्धे इत्यादिना ।** परे तु पदं तत्त्वार्थ(र्था) प्रतिभानमूलम्; पदकाले अनुदात्त इति त्रिभाष्यरत्नोक्तार्थस्यैव न्याय्यत्वात् । अन्यथा प्रग्रहाध्यायस्थे 'ऋगिति किम्? सा मे सत्याशीः' इति प्रत्युदाहरणस्थले अस्मदुक्तरीत्या पदग्रहणपरिभाषया पदैकदेशस्येव पदसमुदायस्यापि व्यावृत्तेरवश्यंभावेन 'आवः' इति समुदायस्य यत्न पदत्वं तत्रैव रेफादेशप्रसक्त्या 'आ वोऽर्वाची' इत्यत्र समुदायस्य पदत्वाभावादेव रेफाप्राप्त्या त्वदुक्तफलस्य असङ्गतत्वापत्तेः । किञ्च पदग्रहणाभावेऽपि अनुदात्त आवश्शब्दो रेफमापद्यते इत्येवार्थस्य

वक्तव्यतया अत्र च आकारस्य उदात्तत्वेन समुदायस्य अनुदात्तत्वाभावादेव रेफस्य अप्रसक्तेः द्व्यङ्गविकलमेतत् । तस्मात् पदकाले अनुदात्तकरावश्शब्दविसर्गः रेफमापद्यते इत्यर्थ एव ज्यायान् । प्रत्युदाहरणञ्च 'आवो वाजेषु' इत्यादिकं बोध्यमित्याहुः ॥

वक्ष्यमाणम् 'इतिपरोऽपि' इति सूत्रं स्वाभिमतार्थसिद्ध्यनुकूलमवतारयति— **तदेवमवर्णपूर्वस्येत्यादिना । तदयुक्तमिति ।** अयुक्तत्वे हेतुमाह— **परनिमित्तान्तरवतीत्यादिना ।** अयं भावः—अस्य ग्रन्थान्तरोक्तरेफविधायकत्वस्वीकारे अस्य विध्यन्तरत्वात् एतद्रेफविधिं प्रति इतिशब्दस्य परनिमित्तत्वं वक्तव्यम् । कार्यभाक्तु विसर्ग एव । स च विसर्गः पूर्वसूत्रविधौ आवृत्परत्वेन विशेषितः । तादृशविशेषणविशिष्टस्यैव विसर्गस्य अत्र उद्देश्यत्वकथनन्तु अयुक्तम् । तथा सति 'घोषवत्परश्च' इत्यत्रापि अकारपरत्वविशिष्टअःकारस्यैव उद्देश्यत्वापत्त्या दोषापत्तेरिति ॥

परे तु 'परनिमित्तान्तरवति' इत्यादिना यदुक्तम्, तत्र पृच्छामः —किमिदं न्यायसिद्धार्थकथनं? [न तु] (उत) प्रमाणाभावमूलकं वा? नाद्यः; तादृशन्यायस्य अनुपलम्भात् । न द्वितीयः; 'इतिपरोऽपि' इत्यपिशब्दस्यैव प्रमाणत्वात् । तथाहि —इह खलु शास्त्रे यान्यधिकृतपदानि, न तदन्वादेशार्थं चकारादि प्रयुज्यते । यस्य तु पदस्य अधिकारो नास्ति, तस्यैवानुवृत्त्यर्थं चकारादि प्रयुज्यते इति इयं भगवतः सूत्रकारस्य शैली । एवञ्च इह 'अथ विसर्जनीयः' इति विसर्जनीयपदस्य अधिकृतत्वेन तदनुवृत्तेरधिकारसिद्धत्वेन नं तदनुवृत्तिः अत्र अपिशब्दस्य प्रयोजनम् । किन्तु 'आवृत्परः' इत्यस्य अनुवृत्तिरेव तत्फलमिति वक्तव्यम् । अन्यथा 'आवृत्परः' इतिवत् 'इतिपरः' इत्येव सूत्रस्य कर्तव्यत्वापत्त्या अपिग्रहणस्य व्यर्थत्वापत्तेः । तथेत्यादिना 'घोषवत्परश्च' इत्यत्र दोषोद्भावनन्तु अयुक्ततरम्; तत्र पूर्वसूत्रस्थस्य अनधिकृतस्य 'अः' इति पदस्य अन्वादेशसिद्ध्यर्थं चकारस्य आवश्यकत्वेन 'अकारपरः' इत्यस्य अनुवृत्तौ अत्र अपि शब्दस्येव तत्र प्रमाणस्याभावात् । किञ्च 'घोषवत्परश्च' इत्यत्र 'अकारपरः' इत्यनुवृत्तिमसङ्गतामापाद्यापि दूषणं कथयितुं प्रवृत्तो भवान् 'पर इत्युत्तरः' इति परिभाषया यत्र देशे अकारपरत्वं तत्रैव देशे घोषवत्परत्वे ओत्वं स्यादिति वक्तव्ये अकारपरतया क्वचित् 'आवोऽर्वाची' इत्यादौ दृष्टस्य स्थलान्तरे 'आ वो देवासः' इत्यादावेव ओत्वं स्यादिति कथं नाम प्रत्यपीपदत्? अहो महती म[ह]तान्तरदूषणाभिनिवेश[क]

परवशता भवतः! ननु एवमर्थाभ्युपगमे 'इति श्रुतश्श्रुतरितीतिश्रुतः' इति जटायामेवोदाहरणस्य वक्तव्यतया सापि शास्त्रतः सिध्येदिति चेत् — बाढं सिध्यतुतमाम्, किं ते पित्र्यं रिक्थं अपेयात्? तस्या अपि 'स जटां वक्तुमर्हति' इत्युक्त्या प्रामाणिकत्वात्। उचितार्थाप्रतिभानमूलमिति निन्दा तु स्वप्रौढिमप्रकटनार्थेन दुरभिमानेनैव। अव्यक्तरेफाणां इतिकरणस्य पदाध्याये बह्वृचप्रसिद्धत्वेऽपि नास्य सूत्रस्य तद्विषयकत्वकल्पनमुचितम्; रेफविधायकत्वेन अस्मच्छाखायामेव जटायामेव उदाहरणसंभवात्, अस्मच्छाखाविषयत्वसंभवे शाखान्तरविषयत्वकल्पनस्यात्यन्तायुक्तत्वात्, वेदान्तरविषयत्वस्य दूरोत्सारितत्वात्। अन्यथा बहूनामस्माच्छाखास्थकार्याणां शाखान्तरेषूपलम्भेन तत्र तत्र तद्विषयकत्वकल्पने बहूपप्लवापत्तेः। किञ्च संहिताम्नायस्यैव अनादिसिद्धत्वेन तस्यैव वेदत्वात् तथैव भवतापि तृतीयाध्याये उक्तत्वात् तस्यैव प्रातिशाख्यविषयत्वमुचितम्। पदक्रमयोस्तु कल्पितत्वात् न तत्र प्रवृत्तिरुचिता। तयोरपि प्रवृत्तिमभ्युपगच्छतस्तव जटायामपि प्रवृत्तेर्दुर्निवारत्वात् सापि शास्त्रस्य विषय एव; कल्पितत्वाविशेषात्। प्रग्रहाध्यायस्थस्य 'इतिपरोऽपि' इत्यस्य स्वोक्तार्थे दृष्टान्तत्वेन आश्रयणन्तु अतिविषमम्; सर्वेभ्यः प्रग्रहविधिभ्यः प्रागेव तस्याधिकृतत्वात्। अस्य च रेफविधायककतिपयसूत्रोत्तरमुक्तत्वात्। अस्यापि तादृश[स]त्वे तद्वत् सर्वरेफिभ्यः प्रागेव वक्तव्यत्वात्। उत्तरसूत्रे 'स तेषां पुरस्तात् विधातुं न शक्यते, '(न)रेफपरः' इत्यस्यानन्वयापत्तेः' इत्युक्तिस्तु न संगता; इतिपरत्वस्य पदकालिकत्वेन रेफपरत्वस्य संहिताकालिकत्वेन उभयोः परस्परविरुद्धत्वादेव अन्वय(ा)प्रसक्तेः। 'न रेफपरः' इत्यस्येव 'इतिपरोऽपि' इत्यस्यापि उत्तरार्थत्वेन 'रेफमेतेषु' इत्यादेः प्रतिबन्धायोगाच्च। तस्मात्पूर्वत्रैव कर्तव्ये परत्र ग्रहणं प्रग्रहाध्यायविलक्षणार्थकत्वाभिप्रायेणैव। किञ्च प्रग्रहविषये संहितायां निमित्तसंयोगात् प्रग्रहत्वाभिव्यक्तिसत्त्वेऽपि 'इन्द्राग्नी अव्यथमानाम्' इत्यादौ पदकाले इतिकरणो निर्विवादः। रेफिणान्तु पुनः निमित्तसंयोगादनभिव्यक्तरेफणामेव इतिकरण इति महदेवं वैषम्यम्। किञ्च रेफविधायकपूर्वोत्तरसूत्रसाहचर्यात् अस्यापि रेफविधायकत्वमेवोचितम्। 'आवृत्परः' इत्यन्ते ग्रन्थे सर्वेषां रेफिणां गृहीतत्वात् तदनन्तरं युक्तं इतिकरणविधानं इति त्वदुक्तिस्तु

अतिस्थवीयसी; अहश्शब्दस्य 'अहारहस्सुवः' इत्युत्तरसूत्रेणैव रेफस्य विधायिष्यमाणत्वेन तदसंग्रहापत्तेः। किञ्च इतिकरणः अभिव्यक्तरेफाणाम्? उत अनभिव्यक्तरेफाणां वा? नाद्यः; यस्य निमित्तसंयोगात् रेफित्वं नाभिव्यज्यते, तस्यैव इतिपरत्वस्य बह्वृचप्रसिद्धेः, त्वयापि तथैवाभिहितत्वाच्च। न द्वितीयः; अजीगः, पितः, एष्टः नेष्टः इति चतुर्णामेव भवद्रीत्या नाभिव्यक्तरेफत्वेन चतुर्ष्वितिकरणविधानार्थं तद्वि(दवि)षयैः भूयोभिः सह साधारण्येन विधानस्य असंगतत्वापत्तेः। 'अहारहः' इति सूत्रोक्तस्य सुवश्शब्दस्य 'ह्वारभाः' इति सूत्रे ग्रहणं इतिकरणसन्धानार्थमेवेति उत्तरसूत्रस्थत्वदुक्तेः अत्यन्तासंगतत्वापत्तेः। किञ्च रेफविधिमध्ये इतिपरत्वविधिः इति कथनस्य प्रकरणविरुद्धत्वात् अस्यापि रेफविधायकत्वमेव न्याय्यमिति दिक् इत्याहुः॥

'अहारहः सुवः' इति सूत्रमवतारयति — **ननु 'ह्वारभाः' इत्यादिसूत्रमयुक्तमिति**। वस्तुतस्तु इदमसंगतम्; सुवःशब्दस्य सामान्येन विधानात् अतिव्याप्तेस्संभवेऽपि अहःशब्दे अव्याप्तेरभावात् तस्य लक्षणान्तरत्वेन तद्विषये अस्य अव्याप्तिकथनस्य अयुक्तत्वात्। किञ्च उत्तरसूत्रे अनिङ्ग्यान्ताहःशब्दस्यैव रेफविधानेन 'अहरहः' इत्यत्र इङ्ग्यान्ते तस्य अप्राप्त्या तदर्थमेव पूर्वत्र 'अहारहः' इति ग्रहणात्। तस्मादनेन ग्रहणेन 'अहर्माँसेन' इत्यादावप्राप्तिमात्रेण अव्याप्तिरिति कथनमिति बोध्यम्॥

ननु इह सूत्रे सुवश्शब्दस्य ग्रहणादेव सिद्धे पूर्वसूत्रे सुवर्ग्रहणवैयर्थ्यं प्रसजतीत्याशङ्कते—**नन्वेवमित्यादिना**। वस्तुतस्तु इदमसंगतमिति पूर्वसूत्रोक्तं न विस्मर्तव्यम्॥

अँहश्च सर्वेषाम्॥ नन्वहारहस्सुवरिति। ननु अनुस्वारस्य एतच्छास्त्रीयविधित्वेन तेन विकृतस्य अँहश्शब्दस्यापि 'अपि विकृतम्' इति परिभाषया ग्रहणप्राप्त्या निषेधसार्थक्यमिति चेत्—न; आदेशात्मकविकारविशिष्टस्यैव तत्रत्यविकृतपदेन ग्रहणेन अनुस्वारस्य आगमत्वेन तद्विशिष्टस्य परिभाषया ग्रहणायोगात्। अतः प्रकारान्तरेण परिहरति—**तत्र पूर्वं पूर्वमिति**॥

साङ्कृत्यस्योकारमिति ॥ तत्र (त) आद्‍गुण इति । 'उवर्णपर ओकारम्' इत्यस्य 'प्रउगम्' इत्यत्र अप्रवृत्तये पदान्तपदाद्योः अकारोकारयोरेव प्रवृत्त्या तत्र तदप्रवृत्तिरिति भावः ॥

ननिर्नेनिः ॥ निष्पुरीषादिशब्द उदाहरणमिति । परे तु 'प्राञ्चौ निर्णिष्प्राञ्चौ' इति जटैवास्य उदाहरणम्; शाखान्तरीयोदाहरणस्य अस्मच्छाखायामसंभवस्थलमात्रविषयत्वात् । किञ्च शाखान्तरीयत्वकल्पने सूत्रस्य अप्रसक्तप्रतिषेधकत्वापत्तिः; 'धषवति' इति निषेधस्य 'बहिःपरिधि' इत्यादिस्वशाखास्थोदाहरणमात्रविषयकत्वेन शाखान्तरे तन्निषेधाप्रवृत्तेः । निखिलशाखासाधारणा(ण्या)भ्युपगमे तु शाखाविशेषवृत्तिकार्यविशेषविधायकत्वरूपस्य भवताप्युक्तस्य प्रातिशाख्यत्वस्य सुतरां हानिः । तस्मात् 'धषवति' इति निषेधस्य अस्मच्छाखामात्रविषयकत्वेन तन्निषेधभूतस्य अस्यापि निषेधस्य अस्मच्छाखामात्रविषयकत्वाङ्गीकारस्यावश्यकत्वेन सर्वथापि जटैवोदाहरणमित्यवश्यमङ्गीकरणीयम् । एवं सिद्धे 'आत्मना परा निष्प्र शुक्रशोचिषा' इति कल्पितवाक्ये 'निष्प्र' इति षत्वकरणमप्येतल्लक्षणमूलकमेवेत्याहुः ॥

इति श्रीवैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने श्रीगणपतिशास्त्रिकृतौ
अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ अथ नवमोऽध्यायः ॥

हकारस्याघोषत्वाभावात् तदर्थमूष्मग्रहणमिति चेत्— तर्हि हकार इत्येव सिद्धे सामान्येन तद्ग्रहणं व्यर्थमित्यभिप्रायेण ब्रूते — **हकाराघोषेति ॥**

सर्वग्रहणादिति । अन्यथा 'वर्ण(स्य)विकारलोपौ' इति परिभाषया विसर्गस्यैव लोपः स्यादिति भावः ॥

किन्तु घोषवत्पर इत्येवेति । ननु अन्वादेशकचकाराद्यभावात् कथं तस्यानुवृत्तिः? बाढम् । अत एव ब्रूते — **तस्य पृथक्करणसामर्थ्यादिति । तस्मादपृक्तसंज्ञया भाव्यमिति** । वस्तुतस्तु अपृक्तसंज्ञा स्पष्टार्थैवेति तत्रैव सूत्रे अवादिष्म ॥

ह्रस्वपूर्वो ङकारो द्विवर्णम् ॥ अत्र द्वयोर्वर्णयोः समाहारो द्विवर्णमिति विग्रहः । पात्रादित्वान्न स्त्रीत्वम् । यद्वा द्वौ वर्णौ यत्र इति बहुव्रीहिः । समुदायोऽन्यपदार्थः । सचान्तरतम्यात् 'ङ्ङ्' इत्यादिरूप एवेति बोध्यम् ॥

अनितिपरो ग्रहोख्य.... ॥ अदितिः श्रपयानिति (इति) । वस्तुतो नेदं प्रत्युदाहरणम्; वैदिकेतिशब्दपरत्वात् । 'अनितिपरः' इति निषेधस्य प्रक्षिप्तेतिशब्दमात्रविषयत्वादिकं 'न रश्मीन्' इत्यादिसूत्र एव वदिष्यामः ॥

मर्त्यानुदयान्... महाँश्च ॥ 'हि पयस्वान्' इत्यत्र 'हि' इत्युपबन्धस्य व्यावर्त्ये 'ऊर्जस्वान् पयस्वानित्याह' इति त्रिभाष्यरत्नग्रन्थे उक्तं खण्डयितुं स्वाभिमतं प्रत्युदाहरणमभिधीयते— **व्यावर्त्यं शाखान्तरे इति ।**

'अनितिपरः' इति निषेधस्य प्रक्षिप्तेतिशब्दमात्रविषयकत्वमिति परोक्तिं निरस्यति—(न च ऊर्जस्वान् इत्यादिना) आर्षग्रहणवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्चेत्यन्तेन । परे तु— ग्रन्थान्तरोक्तप्रत्युदाहरणमेव न्याय्यम्, न तु शाखान्तरीयम्; अत्रार्षेतिशब्दपरत्वेन 'देवहूतमाँ इत्युखायाम्' इत्यत्रै(त्रे)व यत्वप्राप्तेदुर्निवारत्वात् । न च 'अनितिपरः' इति सामान्यनिर्देशेनार्षानार्षसाधारण्येन सर्वत्र इतौ निषेधः स्यादिति वाच्यम्; एवं सति 'देवहूतमाँ (इति)' इत्यत्रापि निषेधप्राप्त्या यत्वानापत्तौ आर्षग्रहणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । 'अनितिपरः' इत्यनेन इतिशब्दसामान्ये परतो बोधितस्य आ (अना)र्षे इतिशब्दे परतोऽप्रवृत्तिर्हि आर्षग्रहणेन क्रियते । एवमार्षग्रहणे कृतेऽपि 'अनितिपरः' इत्यनेन आर्षे इतिशब्देऽपि निषधस्वीकारे तस्य हूतमान् ग्रहणस्य च वैयर्थ्यं स्यात् । तत्र विहितयत्वस्य वैदिके इतिशब्दे परत एव प्रवृत्तेर्वक्तव्यत्वात् । एतेन 'अविशेषनिर्देशात् आर्षग्रहणवैयर्थ्याच्च' इति मूलोक्तं प्रत्युक्तम् । न च इतिशब्द-

मात्रपरविषयकहूतमानुग्रहणसामर्थ्येनैव आर्षे इतिशब्दे निषेधो न प्रवर्तिष्यत इति शङ्क्यम्; एवं तर्हि तत्सामर्थ्यात् 'अनितिपरः' इत्यस्यैव अत्र संबन्धो न इति कल्पनाया अप्यापत्त्या पदकालप्रक्षिप्तेतिशब्दपरत्वेऽपि प्रवृत्त्यापत्तेः । किञ्च 'अनितिपरः' इत्यनेन वैदिके इतिशब्देऽपि निषेधस्वीकारे न किमपि फलमुपलभामहे ऋते लक्ष्यासिद्धेः, आर्षग्रहणवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्च । किञ्च पृच्छामस्तावत्— 'अनितिपरः' इत्यस्य तव अत्रानुवृत्तिरभिप्रेता? उत नाभिमता? नाद्यः; आर्षग्रहणेन वैदिकशब्दमात्रे विहितयत्वस्य पदकालप्रक्षिप्तेतावप्राप्त्या अनुवृत्तेरेव वैयर्थ्यापत्तेः । अस्माकन्तु न वैयर्थ्यशङ्का : आर्षग्रहणेन अनार्षेषु सर्वत्र प्राप्ताया: अप्राप्तेः इतिशब्दमात्रविषयकत्वबोधनद्वारा 'अमर्त्यो मर्त्यान्मर्त्या(ऽ अ) मर्त्योऽमर्त्यो मर्त्यान्' इत्यादौ जटायां प्रवृत्तिबोधनार्थत्वेन 'अनितिपरः' इत्यस्य चरितार्थत्वात् । किञ्च पूर्वसूत्र एव आर्षग्रहणेन प्रक्षिप्तेतावप्राप्त्या अत्र च तदनुवृत्त्यैव सिद्ध्या पूर्वत्रैव आर्षग्रहणस्य कर्तव्यत्वापत्तिः, तत्र गुरुतरानितिपरपदोपादाननिरर्थकता च तव दुष्परिहरा । नापि द्वितीयः; अत्र 'अनितिपरः' इत्यनुवर्तते इति भवदुक्तेरसंगतत्वापत्तेः । अपि च जटाया एतच्छास्त्रविषयत्वमेव नास्तीत्याम्रेडयतः तव अन्येषामिव अस्यापि कार्यस्य वैदिकशब्दमात्रविषयकत्वेन अवैदिकेषु अप्राप्त्या अत्र आर्षग्रहणं पूर्वत्र अनितिपरपदञ्च व्यर्थमेव स्यात् । न ह्यल्पज्ञोऽपि पदकालप्राक्षिप्तस्य इतेः अवैदिकत्वम्[1] 'अप्लुतवदुपस्थितवदुपास्थिते' (?) इत्यादौ मूलशास्त्रे (?) । तस्मात् अत्र आर्षग्रहणं पूर्वत्र अनितिपरग्रहणञ्च अन्येषां पौरुषेयेऽपि प्रवृत्तिज्ञापनार्थमेव । यत्र तु पौरुषेये प्रातिशाख्येन कार्यं न निर्वहति तत्र शिक्षाव्याकरणोक्तकार्यविशेषैर्निर्वोढव्यम् । तस्मात् आर्षग्रहणेन 'अनितिपरः' इत्यस्य पौरुषेयेतिशब्दमात्राविषयकत्वात्, प्रकृते हीत्युपबन्धस्य व्यावर्त्यम् 'ऊर्जस्वान् पयस्वानिति' इत्येव, न तु शाखान्तरीयमित्याहुः ॥

१. 'अवैदिकत्वं न जानाति । प्रसिद्धश्च अवैदिक इतिशब्दः 'अप्लुतवदुपास्थिते' इत्यादौ मूलशास्त्रे' इति पाठः स्यादिति भाति ॥

इन्द्रो मेऽकरूद्वम् ... परश्च ॥ **इहा इत्येतस्य उदाहरणं शाखान्तर इति** । वस्तुतस्तु प्रथमकाण्डीयतृतीयपञ्चमप्रश्नस्थे 'अग्ने देवाꣳइहावह' इत्यत्र त्रिभाष्यरत्नोक्ते स्वशाखायामेव उदाहरणे संभवति किमर्थं शाखान्तरे इत्युक्तमित्यालोचनीयमभिज्ञैः ॥

न रश्मीन् श्रपयान् ... ॥ 'श्रपयानिति' इत्यत्र इतिशब्दपरत्वात् अप्राप्तावपि 'अदितिः श्रपयाञ्छ्रपयानदितिरदितिः श्रपयान्' इत्यत्र जटायां विषयसद्भावात् कथं श्रपयान्ग्रहणस्य शाखान्तरविषयत्वमित्याशङ्कां परिहरति— नचेत्यादिना ।

परे तु 'अदितिः श्रपयानिति' इत्येवोदाहरणम् । तत्र वैदिकेतिशब्दपरत्वेन अनितिपर इतिनिषेधस्य प्राक्षिप्तेतिशब्दमात्रविषयकत्वेन यत्वप्राप्तेर्दुर्निवारत्वात् । किञ्च जटायामदितिशब्दपरत्वेन प्राप्तयत्वस्य निवृत्त्यर्थमपि निषेधस्यावश्यकत्वाच्च । शाखन्तरविषयकत्वस्वीकारे 'ननिर्ननिः' इति सूत्रोक्तरीत्या श्रपयान्ग्रहणस्यैव व्यर्थतापत्तेः । तस्मादस्मच्छाखायामेव उदाहरणमित्याहुः ॥

इति वैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने नवमोऽध्यायः ॥

॥ अथ दशमोऽध्यायः प्रारभ्यते ॥

सामान्यविवक्षयेति । 'सामान्ये नपुंसकम्' इति पाणिनिस्मरणादिति भावः । **परिभाषणादिति** । 'अं विकारस्य' इति परिभाषया 'एकम्' इत्यस्य अमन्तत्वेन आदेशत्वानिश्चयात् 'वर्णस्य विकारलोपौ' इति वर्णाना[मेवा]देशोद्देश्यत्वकथनात् वर्णावेव उभशब्देन ग्राह्यौ इति भावः । **स्वरपराधिकारश्च वर्तत इति** । 'इवर्णोकारौ यवकारौ' इत्याद्यर्थमिति भावः । ननु 'दीर्घꣳसमानाक्षरे' इति सामान्येन विधानात् विजातीयोऽपि दीर्घः स्यात्, अत आह— **यं प्रति सावर्ण्यमस्तीति** । **अन्तरिक्षमिवाग्नीध्रमिति** । तत्र तत्र तत्तज्जातीयदीर्घस्यैवोपस्थितत्वात् स एव प्रवर्तत इति भावः ।

समानाक्षर इति किम्? 'एत एतान्' इति । वस्तुतस्तु सवर्णसंज्ञायाः समानाक्षर एव कृतत्वेन असमानाक्षरेष्वेकारादिषु सवर्णपदेनैव दीर्घव्यावृत्त्या पुनः समानाक्षरग्रहणं सवर्णपदस्य केवलयौगिकत्वबोधनद्वारा सवर्णसंज्ञासूत्रस्यैव अनावश्यकतां द्योतयतीत्यादि तत्रैव सूत्रेऽवोचाम ॥

'प्रउगंचितश्चिन्वीत' इत्यादाविति । वस्तुतस्तु पदान्तपदाद्योरक्षरयोः संहिता इत्युक्त्या न कोऽपि दोषलेश इति चिन्त्यमिदमिति 'यथायुक्ताद् विधिः' इति सूत्रे निरूपितं न विस्मर्तव्यम् ॥

अरमृकार इति । अत्र 'अर्' इति रेफान्तमेव आदेशस्वरूपम्, न तु 'अर' इत्यकारान्तम् । एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् । **'ऋतव्या उपोपा(प)र्तव्या ऋतव्या उप' इति** । जटापाठिनतु—जटायामप्यस्य शास्त्रस्य प्रवृत्त्या 'उपार्तव्याः' इत्येव रूपम् । अत एव 'ऋतुना प्रप्रार्तुना' इति 'आर्' घटितप्रयोगः संगच्छते । धात्वृकार एव वृद्धिरिति मूलशास्त्रोक्तिस्वीकारे तु स न सिध्येत् । किञ्च 'विच्छन्दाः' इत्यत्र छन्दःशब्दयोगे अपी(वी)त्यस्य उपसर्गत्वानापत्त्या पूर्वागमो न स्यात् । 'ऋध्यतेऽपापर्ध्यते' इत्यत्र तु 'अप' इत्यस्य एतच्छास्त्ररीत्या उपसर्गत्वस्यैवाभावाददोषः । मूलशास्त्रोक्तमुपसर्गत्वमिति स्वीकारे तु 'तदनु छन्दाऽस्यपाक्रामन्' इत्यत्रापि पूर्वागमापत्तिरिति महाननर्थ आपद्येत । तस्मादिदमसंगतमित्याहुः ॥

ऋद्धिक्रियां प्रतीति । 'यत्क्रियायुक्ताः प्रादयः तं प्रत्येव गत्युपसर्गसंज्ञाः' इति न्यायादिति भावः ॥

उदात्तमुदात्तवति इति । 'एवावरुन्धे' इत्यादौ दीर्घरूपैकादेशस्थानिनोरुभयोरकारयोः उदात्तत्वेन तत्स्थाने प्रवर्तमानस्य दीर्घस्य विनापि शास्त्रं न्यायत एव उदात्तत्वं यद्यपि सिद्धं भवति तथापि 'सैतं मन्त्रमपश्यत्' इत्यादौ स्थानिनोरुदात्तत्वानुदात्तत्वोभयगुणविशिष्टत्वेन तादृशः स्वरित एवादेशः स्यात्, स मा भूत् इत्यसौ विधिरारभ्यते ॥

ऊभावे च । गुणप्रधानोऽयं विधिरिति । वस्तुतस्तु 'उदात्तमुदात्तवति' इत्यादिसूत्रमपि तथैवेति बोध्यम् । गुणिस्वरूपस्य शास्त्रान्तरसिद्धत्वेऽपि गुणमात्रस्य विधातुमशक्यत्वात् विशिष्टस्यैव विधानम् । विधेयता तु प्राप्ताप्राप्तविवेकन्यायेन गुणमात्रे पर्यवस्यतीति भावः ॥ **तुशब्देनेत्यादि** । वस्तुतस्तु **'परश्च'** इति सूत्रमपि एतद्विषये सन्ध्यभावबोधकमिति तत्रैव सूत्रे वक्ष्यामः । **'अत्यन्यानगाम्' इति** । अत्र अतिशब्दान्तेकारस्य 'इवर्णोकारौ' इति सूत्रेण यकारे कृते तस्यापि यकारस्य लोपः स्यात् । स मा भूत् इति 'अवर्णपूर्वौ' इत्युच्यते । वस्तुतस्तु अत्रापि लोपप्रवृत्तौ यत्वविधानस्य वैयर्थ्यापत्तिः । तत्सामर्थ्यादेव न लोपप्रवृत्तिः इति चिन्त्यमिदम् ॥

'उदयनं य एवं वेद' इति । 'अन्तस्थापरश्च' इति विहितस्य अनुनासिकस्य लोपप्राप्तिरिति भावः ॥

परश्च ॥ दोषवच्च तस्यावधित्वाश्रयणमिति । परे तु परः सन्धिकार्यं न प्राप्नोति इत्युक्ते केन सह इत्याकाङ्क्षायां परशब्देन पूर्वस्यैव आक्षेपात् पूर्वेण सह सन्धिर्नास्ति इत्यर्थ एव न्याय्यः । एवञ्च 'एतत्ते अग्ने राध ऐति' इत्यादौ न दोष इत्यसंगतमेवेदम् । किञ्च 'राध ऐति' इत्यादौ यलोपात्पूर्वमेव 'तत्र पूर्वम्' इति परिभाषया आकारस्य परेण सह ऐकाराद्यादेशेन इष्टसिद्ध्या नैष दोषः प्रादुःष्यात् । व्यवहितयोर्यवलोपयोरवधित्वेनाश्रयणमयुक्तमिति तु न, तयोः पूर्वतरसूत्रपर्यन्तमनुवृत्तत्वेन अव्यवहितत्वात् । न च 'न प्लुतप्रग्रहौ' इत्यनेन तु व्यवधानमिति वाच्यम्, अव्यवहितपूर्वत्वेन प्रग्रह एवानुवर्तनीये चकारेण प्लुतमनुवर्त्य विपरीतमर्थं विवृण्वतस्तवापि व्यवहितानुवृत्तेस्तुल्यत्वात् । न च अव्यवहितप्रग्रहपदस्यानुवृत्तौ ततः परत्वेन स्थितस्य अचः सन्धिकार्याप्रसक्त्या संभवाभावात् तत्पदं परित्यज्य व्यवहितस्यापि प्लुतपदस्यानुवृत्तिरिति वाच्यम्, उक्तयुक्तेर्ममापि तुल्यत्वात् । तथाहि—प्लुतपूर्वस्याचः सन्धिकार्यनिषेधे यद्यप्यस्ति संभवः, तथापि नासावनुगुणः समाम्नायसिद्धरूपस्य इति नायमवधित्वेनाश्रयितुमर्हः । किन्तु यवलोपावेव । किञ्च न हि प्लुतस्यावधित्वेनाश्रयणे किमपि फलमस्ति ऋते सूत्रप्रत्याख्यानात् । तुशब्देनैव इष्टसिद्धिरिति तु न, अस्फुटत्वात्, सन्धिभाव एव व्यावर्त्य इत्यत्र विनिगमनाविरहाच्च । शब्दाधिक्यादर्थाधि-

कस्य अपहसनीयत्या(त्वा)पत्तेः । मूलशास्त्रोक्तस्य 'लोपः शाकल्यस्य' इति पाक्षिकस्य व्यावृत्तिरूपार्थस्यापि संभवात् । न च एतादृशार्थाङ्गीकारे पूर्वत्रैव कर्तव्यत्वेन अत्र करणमसङ्गतमिति वाच्यम्; पूर्वत्र सन्धिकार्यस्य निषेधारम्भेण तत्र करणे अभिमतार्थासिद्धेः अन्वयानुपपत्तेश्च 'न प्लुतप्रग्रहौ' इत्यत्रैव तदारम्भेण अत्र करणस्यैव न्याय्यत्वात् । त्वदुक्तार्थस्य बोधकत्वस्वीकारे सूत्रस्यैव वैयर्थ्यापत्तेश्च । तस्मात् ग्रन्थान्तरोक्तसूत्रार्थ एव साधीयान् इत्याहुः ॥

इति वैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने दशमोऽध्यायः ॥

अथ एकादशोऽध्यायः प्रारभ्यते ॥

मूलशास्त्रे कथित इति । यद्यप्येवं तत्र तत्र तुशब्दस्य शास्त्रान्तरोक्तार्थव्यावर्तकत्वकथनं नातीव चारुतरम्, तथापि 'स्थितस्य गतिः' इति न्यायमनुसृत्य इति कथञ्चिद्बोध्यम् ।

पुरस्तु (स्ताद्) दर्शितमिति । 'अꣳहश्च सर्वेषाम्' इति सूत्रे इति भावः ॥

रायेस इन्द्रःपूर्वश्चाकारपरे (अत्र सूत्रे त्रिभाष्य (रत्न)ग्रन्थमवलोक्य तदनन्तरं विषयो विलेखनीयः । ... ...

सपूर्वस्यार्धसदृशमेकेषाम् ॥ छन्दोगावान्तरचरणानामिति । छन्दोगावान्तरशाखाध्येतृणामित्यर्थः, चरणशब्दस्य शाखाध्येतृवाचित्वात् । **अस्मच्छाखादौ न विद्यत इति ।** तद्व्यतिरिक्ते क्वापि नास्ति इत्यर्थः । तदुक्तम् महाभाष्ये 'नैव हि लोके न च वेदे अर्धैकरोऽर्धौकारो वा अस्ति' इति ॥) *

इति वैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने एकादशोऽध्यायः ॥

(*) चिह्नितः ग्रन्थः मदीयादर्श पुस्तके न दृश्यते । 'रायेसइन्द्रः' इति सूत्रमात्रं लिखितम् । अनन्तरम् अध्यायसमाप्तिपर्यन्तः ग्रन्थः नोपलभ्यते । उक्तसूत्रादनन्तरम् 'अथ द्वादशोऽध्यायः' इत्येव वर्तते । उपरिमुद्रितपाठस्तु कुम्भघोणस्थानां ब्रह्मश्रीयुतानां अग्निहोत्रं ताताचार्याणां सकाशात् लब्धायां मातृकायां उपलब्धः ॥

॥ अथ द्वादशः प्रारभ्यते ॥

यवनहस्वरपरेषु । अत्र 'यवनह' इति लुप्तसप्तम्यन्तं बोध्यम् । अथवा स्वरः परो येभ्यस्ते स्वरपराः । यवनहाश्च ते स्वरपराश्चेति चूतवृक्षादिवत् विशेषणसमासो वा ॥

ग्र इत्यकारान्तग्रहणमिति । 'ग्रहणस्य च' इति विहिताकारान्तग्रहणमिति भावः ।

उत्तरखण्डसन्धानात् परमेवेति । 'तत्र पूर्वम्' इति परिभाषया 'इवर्णोकारौ' इति वत्वस्यैव प्रथमतः प्रवृत्तेरित्यपि बोध्यम् ॥

आयोऽध्वर्यो । निषेध(ध्य)स्य सन्धिकार्यस्याभावादिति । 'न प्लुतप्रग्रहौ' इत्यनेन सन्धिकार्यस्यैव निषेधेन लोपस्य सन्धिकार्यत्वाभावादिति भावः ।

ननु किमिदं सन्धिकार्यत्वं नाय (नाम) म (य)स्यैव 'न प्लुतप्रग्रहौ' इति निषेधविषयत्वमुच्यते? न तावद्वर्णद्वयसमभिव्याहारप्रयोज्यकार्यत्वरूपं तत्, लोपस्यापि एकाराकाररूपवर्णद्वयसमभिव्याहारप्रयोज्यत्वेन सन्धिकार्यत्वापत्तौ 'न प्लुतप्रग्रहौ' इति निषेधविषयतायाः दुर्निवारतापत्तेः । नापि वर्णद्वयस्थानिककार्यत्वं तत्, 'इवर्णोकारौ' इति यवकारविधेः वर्णद्वयस्थानिकत्वाभावेन सन्धिकार्यत्वाभावात् निषेधविषयतानापत्तौ 'इन्द्रवायू इमे' इत्यादौ प्रग्रहसंज्ञकोकारस्य वत्वापत्तेः । तस्मात् प्रग्रहेषु वकारादेशाप्रवृत्त्यर्थं वर्णद्वयसमभिव्याहारप्रयोज्यकार्यत्वमेव सन्धिकार्यत्वम् इत्यवश्यमुररीकरणीयम् । एवञ्च लोपस्यापि सन्धिकार्यतायाः अभ्युपगन्तव्यत्वापत्त्या 'न प्लुतप्रग्रहौ' इति निषेधविषयतायाः गले पतितत्वात् । तस्मात् कथमिह गतिरिति चेत्— अत्रोच्यते । अस्तु लोपस्यापि सन्धिकार्यता । तथापि 'न प्लुतप्रग्रहौ' इत्यनेन प्रतिषेधो न भवत्येव, न हि 'न प्लुतप्रग्रहौ' इति शास्त्रं सन्धिकार्यत्वावच्छिन्नस्य प्रतिषेधं गमयितुमीष्टे । किन्तु स्वस्मात् पूर्वं यानि सन्धिकार्याण्यनुक्रान्तानि तेषामेवानेन निषेधः शक्यो विज्ञातुम् । तानि च 'दीर्घꣳ समानाक्षरे'

इत्यादिसूत्रविहितान्येव । अस्य तु लोपविधेः निषेधानन्तरभावित्वात् नासौ तद्विषयी-भवितुमर्हतीति न दोष इति बोध्यम् । सन्धिकार्यस्याभावात् इत्यस्य 'न प्लुतप्रग्रहौ' इत्येतत्पूर्ववृत्तिशास्त्रविहितसन्धिकार्यत्वाभावादित्यर्थः । एतदेव स्पष्टीकरोति उत्तरवाक्येन 'न ह्यस्मिन् शास्त्रे एकादेशो विधीयते' इति । यदि लोपस्यापि मूलशास्त्रोक्तवदेकादेश-त्वमभिमतं स्यात्, तदा 'अथैकमुभे' इत्यध्याय एव, ब्रूत, तादृशमेकादेशं विदध्यात् । तादृशविध्यभावात् नास्य निषेधविषयत्वमिति ज्ञेयम् । न च सत्यपि निषेधविषयत्वे आयोऽध्वर्योग्रहणस्य अप्राप्तलोपप्रापणार्थत्वेन सार्थक्यान्न फलवैलक्षण्यमिति वाच्यम्, अमूलकं निषेधमङ्गीकृत्य विध्यर्थत्वकथनापेक्षया न्याय्यस्य नियमार्थत्वस्यैव ज्यायस्त्वा-दित्याशयात् ॥

स्वरितश्च सर्वत्र ॥ अत्र सर्वत्रग्रहणस्य फलं ग्रन्थकारेण नित्यस्वरितेऽपि प्रवृत्तिरित्युक्तं भवति । वस्तुतस्तु 'स्वरितश्च' इत्यारम्भसामर्थ्येनैव नित्यस्वरितस्यापि विकारोऽभ्युपेयः । अन्यथा 'अग्नयेऽन्नवते' इत्यादौ अन्यथैव उदात्तत्वस्य सिद्ध्या सूत्रस्यैव वैयर्थ्यापत्तिरिति सर्वत्रग्रहणं स्पष्टार्थमिति ग्रन्थकृतैव स्पष्टीकृतम् । परे तु सूत्रमेवेदं स्पष्टार्थम्, 'उदात्ते चानुदात्त उदात्तम्' इति पूर्वसूत्रे अनुदात्तग्रहणं परित्यज्य पदादावुदात्ते अकारे पूर्वः स्वर उदात्तमुपगच्छतीत्यर्थेन 'उक्थ्योऽथ' इत्यादावपि उदात्तत्वसिद्धेः । अत एव मूलशास्त्रे 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इति सूत्रेणैव सर्वत्रापि उदात्तत्वं साधितम् । तच्च उदात्तत्वं नित्यस्वरितविषयेऽपि प्रवर्तत एव । स्पष्टश्चायमर्थः स्वरित(स्वर)सिद्धान्तचन्द्रिकायाम् । नित्यत्वमविनाशित्वमित्यादि-निरुक्तिस्तु असंगतैव । ध्वनितश्चेदं 'ततश्च लुप्तादुदात्ताकारात्' इत्यादिना 'विहितमित्यनु-सन्धेयम्' इत्यन्तेन ग्रन्थेन ग्रन्थकृतैव । तस्मात् स्पष्टार्थोऽयं योग इति सर्वेष्टसिद्धि-रित्याहुः ॥

उदारगुणमुज्ज्वलन्निखिलवर्णरत्नैः कृतं
विधाय ननु वैदिकाभरणमात्मकण्ठे स्फुटम् ।
गुणागुणविवेचनं कलयितुं तदीयं जनाः
करेण सुदृशो मुदा मुकुरमेनमाबिभ्रतु ॥

शास्त्रे पाणिनिनिर्मिते परिचयो नास्तीह येषां पुन-
स्तेषामेव कृते मया विरचितो ग्रन्थो लघीयानसौ ।
ये तु श्रोत्रियशाब्दिकाग्र्यसरणीमारूढवन्तो बुधाः
तत्तादृग्गुणशालिनस्तनुमहे तेभ्यो महद्भ्यो नमः ॥

ये वा भवन्ति जगतीह कुदृष्टयस्ते
पश्येयुरेव मुकुरं न कदापि मोदात् ।
सर्वैः सुदृग्भिरपि सादरमीक्ष्यमाणः
सर्वत्र चैष मुकुरः सततं समिन्धाम् ॥

इति श्रीमत्त्यागराजमखिराजानुगृहीतस्य श्रीगणपतिशास्त्रिणः कृतौ वैदिकाभरणव्याख्याने मुकुराख्याने द्वादशोऽध्यायः ।

शुभमस्तु । सर्वं शिवम् ॥

ஸ்ரீ:

"தொனிவிளக்கு"—ஆராய்ச்சி

R. RAMANUJACHARI

தமிழாசிரியர்கள் "தொனி" என்ற கருத்தைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அறிவாராயினும் அதனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின். தமிழ்நாட்டில் அரிதாகிவிட்டது. தொனியைத் தொல்காப்பியனார் இறைச்சி என வழங்குகின்றார். உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் இதன் உண்மைவடிவம் தெளிவாக விளங்காமல் மழுங்கத் தொடங்கியது. தொல்காப்பிய மரபு இடைக்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாது பல ஆண்டுகள் மறைந்திருந்தமையாலேயே இந்த இடர்ப்பாடு எழுந்தது. ஆனால் இந்தக் கருத்தினை வடமொழியில் ஆனந்தவர்த்தனர் என்ற பெரியார் "த்வந்யாலோகம்" என்ற நூலில் விளக்கமாக நிலைநாட்டியுள்ளார். இக்கருத்தினை அதன் உரையாசிரியர் அபிநவகுப்தர் பரக்கப்பேசி விரித்துரைத்துள்ளார். அணிகளின்தொகையைப் பெருக்கிக்கொண்டே போதலில் முனைந்த தமிழ்நாடு தொல்காப்பியர் வெட்டிய இறைச்சி வாய்க்கால் இவ்வாறு வெள்ளமெடுத்தோடுவதனை அறியாமல் இருந்தது. த்வந்யாலோகத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் பலர் மனத்திலும் எழுந்தது.

அந்த எண்ணம் ஒருவகையாக நிறைவேறும் நாள் வந்தது. "தொனி விளக்கு" என அதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று வெளியாகி உளது. மொழிபெயர்ப்பதென்றால், இருமொழிப் புலமையோடு, சாஸ்திர மரியாதை அல்லது நூன்மரபினை உணர்தலும் வேண்டும். இதனை இயற்றியவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வடமொழிப் பேராசிரியர் திரு. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் ஆவர். இவர் தமிழிலும் தமக்குப் பேராராய்ச்சி உண்டெனத் தம்மைப் பண்டைத் தமிழுரையாசிரியர்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணுபவர். ஆதலின் இந்த மொழிபெயர்ப்பினை அனைவரும் வரவேற்பர். இந்த நூலின் இன்றியமையாமையைக் கருதி இந்த மொழிபெயர்ப்பை ஆராய்ந்து, குற்றங்கள் இருப்பின் அவற்றை விளக்கிக்காட்டி உண்மையை உணர்த்துவது, சிறந்த தமிழ்த்தொண்டெனத் தோன்றியது.

"த்வந்யாலோகம்" என்ற நூலை நூற்பா (மூலகாரிகை) ஆகவும், கருத்துரையாகவும் (விருத்தி), ஆசிரியர் ஆனந்தவர்த்தனர் இயற்றி அமைத்துள்ளார். தமிழிலே சிவஞானபோதம் இயற்றி யருளிய மெய்கண்டார் இவ்வாறு நூற்பாவும், கருத்துரையுமாகத் தம் நூலை இயற்றியிருப்பது இங்கு நினைவிற்கு வரும். இந்த நூலின் நான்கு இயல்களையும் விளக்கிலிருந்து வரும் கதிர்களாக ஆசிரியர் பேசுகின்றார். உரைமுகப்பிலே கடவுள்வாழ்த்து ஒன்று இடையூறெல்லாம் தீரப்பாடியுள்ளார்.

தன் விருப்பின் மதுப்பகைஞன் மடங்கலென வருங்காலை
தூய்மைகொடும் வடிவுகொடும் பிறையதனைத் துயரூட்டும்
புகலடைந்தார் இடர்பிளக்கும் மன்னுகிர்கள் உமைக்காக்க.

என்ற கருத்துப்பட அச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது. அபிநவகுப்தரும் இதற்கே முதலில் உரை எழுதுகிறார். நூலின் உட்பொருளினை வாழ்த்துப்பா சுட்டுதல் வேண்டும் என்ற மரபினை யொட்டி உரையாசிரியர், பொருள், அணி, சுவை என மூவகை இறைச்சியாம் தொனியும் இங்குள்ளதனைத் தமது குரு உரைத்ததாக விரித்தெழுதுகின்றார். நூலின் இன்றியமையா உயிர்நிலையாக இதனை முன்னோர் கருதிவந்தனரென்பது பின்னைய உரைகளைக் காணும்பொழுதும் தெளிவாகிறது.

(1)

இந்த வாழ்த்துப்பாவினைத் திரு. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் அறவே விட்டுவிட்டுத் தமது மொழிபெயர்ப்பைத் தொடங்குகின்றார். இது திருமாலின் வாழ்த்தை முதலில் வைக்க விரும்பாத இவருடைய மனப்பான்மையைக் காண்பிக்கின்றது என்று பலர்பேச இடம் கொடுத்திருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதொன்றாகும். நூலை மொழிபெயர்க்கப் புகுவாருக்குப் பொதுமைநோக்கம் வேண்டும். தம்முடைய கடவுள் வாழ்த்தில் அறுமாமுகனுக்கும், ஆனந்தவர்த்தனருக்கு மிடையில் அடல்நரஹரியைக் குறித்திருப்பதே அச்செய்யுளை மொழிபெயர்த்ததாகுமா? அல்லது அச்செய்யுளின் கருத்தைத்தான் பூர்ணமாக வெளியிட்டதாகுமா? இடையூறுதீரஎன்றே ஆனந்தவர்த்தனர் எழுதிய வாழ்த்தை மொழிபெயர்த்திருந்தால் இந்த இடையூற்றிற்கே இடமிராது.

(2)

(தொ. வி. பக். 1) 'அஃதில்லென்று சிலர் கூறுபவே[3]' என்று காரிகையிட்டு அதன்கீழ்........

3: "'கூறுப' என்பதற்குக் கூறவுங் கூடும் என்பது பொருள். அஃது ஆனந்தவர்த்தனாச்சாரியர் நேரில் பிறர்கூறக் கேளாது தாமே தம் மனப்பான்மையால் எழக்கூடிய தடைகளை எழுப்புகின்றமையைத் தெரிவிக்கும். பின்னர் மற்றொருவர் கூறக்கூடும் என நினைத்து மறுத்தல் தகுமோவெனின், அவரது மனத்துள் அவை முன்னரே தோன்றியமையான் மறுத்தல் தக்கதே யென்க"

என்று குறிப்பு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

கூறுப என்பதற்குக் கூறுவார்கள் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்வது பொருளே யன்றி கூறவும் கூடும் எனப் பொருள் கூறுவது எந்தத் தமிழ் நூலாருக்கும் வழக்கமன்று.

மேலும் தம் மனப்பான்மையால் எழக்கூடிய ஆக்ஷேபங்களை ஆனந்தவர்த்தனர் தாமே எழுப்புகின்றார் என்று சொல்லி, அதன்மேல் அப்படியாயின் மற்றொருவர் கூறக்கூடும் என்றது எப்படிப் பொருந்தும் என்ற ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டி, அதற்குச் சமாதானம் 'அவரது மனத்துள் அவை (தடைகள்—ஆக்ஷேபங்கள்) முன்னரே தோன்றியமையான் மறுத்தல் தக்கதே என்று சொல்லப்படுகின்றது. தாமே ஆக்ஷேபங்களை எழுப்பியிருக்க

மற்றொருவர் கூறக்கூடும் என்பது எப்படி என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு, முன்னரே இவர் மனதில் தோன்றின என்பது எப்படிச் சமாதானமாகும்? கேள்விக்கும் சமாதானத்திற்கும் சம்பந்தமேதாவது இருக்கிறதா? இவை இவர் மனதில் முன்னர்த் தோன்றினாலென்ன? பின்னர்த் தோன்றினாலென்ன? ஆக்ஷேபங்கள் இவருடையனவே யாதலின் மற்றொருவர் கூறக்கூடும் என்பது சேராது என்ற கேள்வி அப்படியேயன்றோ நிற்கின்றது. மூலம், உரை இவைகளின் கருத்துக்களை உள்ளபடி மொழிபெயர்ப்பாளர் உணராமையால் இப் பெருங் குழப்பம் இங்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

மூலத்தில் 'ஜகது:' என்று 'லிட்' எனப்படும் இறந்தகால வினைமுற்று இருக்கின்றது. இவ் வினைமுற்று இறந்தகாலத்தோடு பரோக்ஷத்வம் என்கிற நேரில் கேட்டறியப்படாத் தன்மையையும் காட்டுகின்றது. பிறர் சொல்லக் கேட்டறியாத நூலாசிரியர் எப்படி அவர்கள் கூறுவதாக ஒருபக்ஷத்தைச் சொல்லித் தூஷிப்பது என்று ஐயமெழ, அதற்கு உரையாசியர் 'ஆம் உண்மையில் பிறர் சொல்லக் கேட்டதில்லைதான். ஆனாலும் தாமே பிறர் சொன்னதாகக் கற்பித்து ஆக்ஷேபங்களைக்காட்டித் தூஷிக்கின்றார்' என்று சமாதானங் கூறியுள்ளார். பரோக்ஷத்வம் என்ற அர்த்தம் மூலத்தில் जगदुः என்றவிடத்தில் 'லிட்' டால் தோன்றுவதால், அதைப் பொருந்தவைக்க உரையாசிரியர் இப்படிச் சொல்லவேண்டியது அவசியமாயிற்று. இங்கு மொழிபெயர்ப்பில் 'சில்லோர் கூறுப' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்க அங்கு உரைகாரர் சொன்னதை இவர் இங்கு சொல்லவேண்டிய அவசியம் சிறிதளவுமில்லை. அப்படியே சொல்வதானாலும்,

"இஃது ஆனந்தவர்த்தனாச்சாரியர் நேரில் பிறர் கூறக் கேளாது தாமே தம் மனப்பான்மையால் எழக்கூடிய ஆக்ஷேபங்களைப் பிறர் கூறியனவாக வைத்து எழுப்புகின்றமையைத் தெரிவிக்கும்" என்று இப்படியன்றோ சொல்லியிருத்தல் வேண்டும்.

ஆகவே பின்னர் மற்றொருவர் கூறக்கூடும் என நினைத்து மறுத்தல் தகுமோ என்ற ஐயத்திற்கு இடமேயில்லை. ஆயினும் மற்றோர் ஐயம் இங்கு எழக்கூடும். சிலர் கூறக்கூடும் என்று நூலாசிரியர் தாமே கற்பித்துச் சொல்வதாயின் 'ஜகது:' அதாவது சொன்னார்கள் என்ற இறந்தகாலம் சேர்வது எங்ஙனம்? என்று. இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்புகுந்த உரையாசிரியர் இதற்கு முன்பே நூலாசிரியர் புத்தியில் இவ்வாறு சிலர் சொல்லலாம் என்று தோன்றிவிட்டபடியால், தோற்றத்தின் இறந்தகாலத்தை வைத்தே தோன்றினதற்கும் இக்காலத்தைச் சொல்வது பொருத்தமற்றதன்றென்று ஒரு வகையாகப் பதில் கூறினார்.

இவ்விஷயத்தை மொழிபெயர்ப்பாளர் கூறவேண்டியதற்குச் சிறிதளவும் அவசியமில்லை. கூறியிருத்தலும் எவ்விதத்திலும் பொருத்தமில்லாமலிருக்கிறது.

(3)

தொ. வி. முதல் பக்கத்திலேயே

"'பாக்தம்' என்பதற்கு மூவகையாகப்பொருள்கூறினர்"

என்று குறிப்பொன்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மூவகைப்பொருள் கூறினவர் உரையாசிரியரான அபிநவகுப்தர் என்று இவர் கருதியிருக்கவேண்டும். உண்மையில் அபிநவகுப்தர் கூறியிருப்பது நான்கு வகைப்பொருள். இதை மொழிபெயர்ப்பாளர் உற்றுநோக்காதது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது. இந் நான்குவகைப்பொருளும் 'பாக்தம்' என்ற சொல்லின் பகுதியான 'பக்தி' என்ற சொல்லுக்கே கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் முதல் வகையைக் கூறுமிடத்து 'भज्यते सेव्यते पदार्थेन प्रसिद्धतया उत्प्रेक्ष्यते इति भक्तिः धर्मः अभिधेयेन सामीप्यादिः' என்றுர் உரையாசிரியர். भक्तिः பஜிக்கப்படுவது—பிரசித்தமாகையால் உடனே தோற்றுவிக்கப்படுவது; எதனுல் பஜிக்கப்படுவது என்றால் पदार्थेन சொல்லின் பொருளால் எனப்பட்டது. இப்படி உரையாசிரியர் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறுநிற்க, சாத்திரியார்,

"அறிஞர்களாற் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் (பஜிக்கப்படும்) குணங்கள் பக்தி எனப்படும்; அக்குணம் பற்றிவருவது பாக்தம் என்பது ஒருவகை."

என்று எழுதுகிறுர்.

பதார்த்தத்தினுல் பஜிக்கப்படும் - தோற்றுவிக்கப்படும் என்று உரையிலிருக்க, 'அறிஞர்களால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்' என்ற பொருளை இவர் எங்ஙனம் கண்டுபிடித்தனரோ! இது நிற்க, 'பாக்தம்' என்ற சொல்லின் பகுதியான 'பக்தி' என்ற சொல்லுக்கு இப்படிப் பலவிதமாகப் பொருள்கூறி, அதிலிருந்து வந்தது என்ற பொருளில் விகுதி வந்ததாகக் கருதி 'பாக்தம்' என்ற சொல்லை அமைத்து, அதிலிருந்து வந்த பொருள் எது என்பதை

तत आगतो भाक्तः लाक्षणिकोऽर्थः
तत आगतो गौणोऽर्थो भाक्तः
तत आगतो भाक्त इति गौणो लाक्षणिकश्च ॥

என்றிப்படி அபிநவகுப்தர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இவ்விதம் லக்ஷணையினுலும், கௌணியினுலும் பெறப்படும் பொருள் 'பாக்தம்' எனக் கூறுநிற்க, மொழிபெயர்ப்பாளர் 2வது பக்கம் கீழ்க்குறிப்பில்,

'பாக்தம் என்பதும் இலக்கணை என்பதும் ஒருபொருட்கிளவியாகும்' என்கிறுர். இது 'சோறு' என்பதும், 'சமைத்தல்' என்பதும் ஒருபொருட் கிளவி என்று கூறுவதுபோலாகும்.

'த்வந்யாலோகத்தை எனக்குக் கற்பித்தவர் மஹாமஹோபாத்யாய, வித்யாவாசஸ்பதி, தர்சநகலாநிதி, குலபதி குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார் ஆவர். அவர் கற்பித்ததோடு நில்லாது இத் தொனிவிளக்கில் முக்காற்பகுதியை எழுத்தெழுத்தாய் ஆய்ந்தும், பலவிடங்களில் திருத்தியும் உதவிபுரிந்தனர்' என்று முகவுரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு அப்பெரியார் உதவிபுரிந்திருப்பின் இம்மொழிபெயர்ப்பின் அமைப்பே வேறுபட்டிருக்குமென்பது திண்ணம்.

(4)

सहस्रशो हि महात्मभिरन्यैः अलङ्कारप्रकाराः प्रकाशिताः प्रकाश्यन्ते च । न च तेषामेषा दशा श्रूयते ॥

என்று பூர்வபக்ஷத்தில் ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுகின்றுர். இதற்குத் தொனிவிளக்கு 4-ஆம் பக்கத்தில்

'ஆயிரக்கணக்கான வேறு பெரும் புலவர்களால் அணிவகைகள் உணர்த்தவும்பட்டன. இனி உணர்த்தவும்படும். அவற்றிற்கு இந்நிலையைக் காணேம்.'

என்று மொழிபெயர்ப்புக் காணப்படுகின்றது. सहस्रशः என்ற சொல்லுக்கு 'ஆயிரக்கணக்கான' என்று அர்த்தமில்லை. 'ஆயிரக்கணக்காக' என்பதே அர்த்தம். 'सङ्ख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्' என்ற வ்யாகரண ஸூத்ரார்த்தமறிந்தவர்கள் இதை நன்குணர்வர். ஆகவே வினையில் அந்வயிக்கும் இப்பதத்தைப் பெயர்ச்சொல்லொடு அந்வயிப்பதாகக் கருதி ஆயிரக்கணக்கான பெரும்புலவர் என்று மொழிபெயர்த்திருப்பது விந்தையே. 'மஹாத்மாக்களான மற்றோர் பலரால் அணிவகைகள் ஆயிரக்கணக்காகவன்றோ விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்றிங்கே பொருள் கூறவேண்டும்.

प्रकाश्यन्ते என்று நிகழ்காலமிருக்க, 'இனி உணர்த்தவும் படும்' என்று பொருள் கூறியிருப்பது மிகத்தவறு. 'உணர்த்தவும்படுகின்றன' என்றிருக்க வேண்டும். இவற்றிற்குமேல் பெருந்தவறு ஒன்று காணப்படுகின்றது. 'न च तेषामेषा दशा' என்றவிடத்தில் तेषां என்ற ஸர்வநாமசப்தம் எதைக் குறிக்கின்றது என்பதை மொழிபெயர்த்தவர் உள்ளபடி உணர்ந்தாரில்லை. 'அவற்றிற்கு இந்நிலையைக் காணேம்' என்கிறுர். 'இந்நிலை' என்[illegible]நிலை என்பதை இவர் ஆலோசிக்கவில்லை. பதங்களுக்கு [illegible] கூறினர். அதோடு மொழிபெயர்ப்பவரின் பணி [illegible] விட்டது [illegible] கருதி நின்றுவிட்டார். ரஸிகர்கள் இங்கே [illegible] பார்க்கவேண்[illegible]

JL
T4m 211,N32
N44·13
94983

'एषा दशेति—स्वयं दर्पः परैश्च स्तूयमानतेत्यर्थः' என்று உரை ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றதே. தான் இறுமாப்புக்கொண்டிருப்பதும், பிறரால் புகழப்படுவதுமாகிய இது இங்கே 'இந்நிலை' என்ற பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது என்று விளக்கிக் காட்டுகிறார் உரையாசிரியர். இதிலிருந்து तेषां என்ற சுட்டு மனிதரைக் குறிப்பிடுகிறதேயன்றி அணிகளைக் குறிக்கவில்லை என்பது தெளிவாய்த் தோன்றவில்லையா? 'அவர்களுக்கு இந்நிலையைக் காணோம்' என்றன்றோ மொழிபெயர்ப்பு இருக்கவேண்டும். ஆயிரக்கணக்காக அலங்காரங்களை மற்றப் பெரியோர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். வெளியிட்டும் வருகின்றனர். அவர்களுக்கு இப்படிக் கர்வமும், பிறரைக்கொண்டு புகழப்பெறுவதும் காணோமே. த்வனி என்ற மிகச்சிறியதான விஷயத்தைப்பற்றி நின்று, அபூர்வமான மிகப் பெரிய விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதாய்க் கருதித் தலைகால் தெரியாமல் ஆடுகின்றனரே இவர்கள்' என்று இங்கு கூறப்படுகின்றது. இதனால் மூலத்திலுள்ள 'महात्मभिः' என்ற பதத்தைப் பெரும் புலவர்களால் என்று மொழிபெயர்த்ததும் தவறென்பது தெளிவாகும். கர்வமும், பிறர் தம்மைப் புகழ்வதில் விருப்பமுமில்லாத கம்பீரமனோநிலையுடையோரைக் கருதி 'महात्म' பதம் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது; புலமையைக் கருதியன்று. இவ்விதம் பாஷையின் நிலையைக் கவனியாது மொழிபெயர்ப்பது இரு மொழிகளின் வரம்பையும் சிதைப்பதாகும்.

(5)

'व्युत्पन्न' என்ற பதம் இப்பொழுது சாதாரணமாக व्युत्पत्ति அதாவது சொற்பொருளறிவு பெற்றவர்களைக் குறிக்கும். ஆனால் இப்பதம் சொல்லணி இலக்கணவிதிகளைக் கொண்டமைக்கப்பட்ட சிறப்புடைமை கருதிச் சொற்கள் விஷயமாயும் முன்னோர்களால் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

व्युत्पन्नै रचितं च नैव वचनैः என்ற மூலத்தில் பிற்கூறிய பொருளிலேயே व्युत्पन्न பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'சொல்லணி பூர்த்தியாலுண்டான சிறப்புடைய சொற்றொடரால் அமைக்கப்பெறாததும்' என்று மேல் எடுக்கப்பட்ட மூலத்திற்குப் பொருள் கூறவேண்டும். சாத்திரியாரோ தொ. வி. 4-ஆம் பக்கத்தில் 'அறிஞர் வழங்கும் சொற்றொடரையும்' என மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். '**व्युत्पन्नैः**' என்பது '**वचनैः**' என்பதற்கு அடைமொழியாகும். 'அறிஞர் வழங்கும்' என்ற பொருள் தோன்றும்படியான சொல் இங்கு ஒன்றுமில்லை. **व्युत्पन्नै रचितं च नैव वचनैः इति शब्दालङ्काराणां (अभाव उक्तः)** என்கிற உரையில் இஃதனைத்தும் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கவனியாது சாத்திரியார் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

(6)

தொ. வி. 5-ஆம் பக்கத்தில்,

"மற்றொருசாரார் அதனைப் 'பாக்தம்' என்கின்றனர்"

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுளது.

இதற்கு மூலம் '**भाक्तमाहुस्तमन्ये**' என்பதாம். ஆனால் இது விருத்திகாரர் இங்கு தாமாகச் சொன்ன சொற்றொடரன்று. முன் கூறப்பட்ட பெரிய காரிகையின் இரண்டாவது பாதத்தின் கடைசியிலுள்ள பகுதியாகும். அப்பகுதியே இவ்விடத்தில் விளக்குவதற்காக எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை நினைப்பில் வைத்து மொழிபெயர்த்திருந்தால் 'பாக்தமேயஃதெனப் பகர்வர் சில்லோர்' என்று முதற்காரிகையின் மொழிபெயர்ப்பிலுள்ளதை அப்படியே எடுத்துக் கூறியிருப்பர். அதுவே சரியான மொழிபெயர்ப்பாகும். ஆகவே முன்பின் சொன்னதொன்றையும் மனதில் கொள்ளாமல், பிரகரணங்களையும் நூலாசிரியரின் கருத்தையும் கவனியாது இம் மொழிபெயர்ப்பு அமைந்திருக்கின்றது.

(7)

தொ. வி. 5-ஆம் பக்கத்திலேயே,

> "**अन्ये तं ध्वनिसंज्ञितं काव्यात्मानं गुणवृत्तिरित्याहुः** என்ற மூலம் 'த்வனி' என்ற பெயரைக்கொண்ட காவியத்தைக் குணவிருத்தி என்கின்றனர்."

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति என்று முதற்காரிகையின் முதல்பாதத்தில் கூறியுள்ளதை இரண்டாம்பாதக் கடைசியிலுள்ள **तं** என்ற சுட்டு, குறிக்கின்றது. இதை இவ்விடத்தில் '**ध्वनिसंज्ञितं काव्यात्मानं**' என்ற விதனால் விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றார்.' இதை நோக்காது மொழிபெயர்ப்பாளர் 'த்வனி என்ற பெயரைக் கொண்ட காவியத்தைக் குணவிருத்தி என்கின்றனர்.' எனக் கூறுகின்றார். 'த்வனி என்ற பெயருள்ள காவ்யாத்மாவைக் குணவிருத்தி என்கின்றனர்.' எனக் கூறியிருத்தல் வேண்டும். த்வனி என்ற பெயருள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது காவ்யத்தின் ஆத்மாவேயன்றிக் காவியமல்ல.

(8)

இதற்குமேல் அதே 5-ஆம் பக்கத்தில்,

> "தொனியின் வழி சிறிது அவர்களால் அணுகப்படுகின்றது என்றாலும், அத்தொனியை இலக்கணங்கூறி அவர் விளக்காமையால் அவர் தொனியைக் குணவிருத்தியாகக் கருதினர் எனக்கொண்டு மற்றொரு சாரார் அதனைப் பாக்தம் என்கின்றனர்"

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

'மற்றொரு சாரார் என்பது உத்படர் முதலியோரைக் குறிக்கும்' என்று குறிப்பு எழுதியிருக்கும் மொழிபெயர்ப்பாளர் இவ்விடத்தில் உத்படர் முதலியோரைப் பூர்வபக்ஷிகளாகக் கருதியிருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகிறது. த்வனி என்று ஒன்று இல்லை என்று கருதும் பூர்வபக்ஷிகளின் பக்ஷத்தை நிரூபிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 'தொனியின் வழி சிறிது அவர்களால் அணுகப்படுகின்றது' என்பது பொருந்தாது. அவ்வழியைச் சிறிது காண்பித்தாலும் அவர்கள் த்வனியை அங்கீகரித்தவர்களாகவே ஆகின்றனர். மூலக்ரந்தத்திற்கு இப்படிப் பொருள் கூறுவது கூடாதென உரையாசிரியரும் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார்.

दर्शयतेति । भट्टोद्भटवामनादिना । . . . . . . । मनाक् स्पृष्ट इति । तैस्तावत् ध्वनिदिगुन्मीलिता । यथालिखितपाठकैस्तु स्वरूपविवेकं कर्तुमशक्नुवद्भिः तत्स्वरूपविवेकोद्यतः प्रत्युतोपालभ्यते अभग्ननारिकेलकल्पयथाश्रुतग्रन्थोद्ग्रहणमात्रेणेति भावः ॥

என்ற இவ்வுரையில் உத்படர் வாமனர் முதலியோரால் சிறிது காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும் த்வனியை உள்ளபடி யறியமாட்டாது, அறிந்து நிரூபிக்கப் புகும் புலவர்களை விபரீதமாகத் திட்டும் அறிவிலிகள் இங்கே பூர்வபக்ஷிகள் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

'............**दर्शयता ध्वनिमार्गः मनाक् स्पृष्टोऽपि न लक्षितः**' என்ற மூலத்திற்கு 'குணவிருத்தியாலே காவியங்களில் சொற்பொருள் உபயோகமுள்ளதெனக் காட்டிய உத்படர் முதலியோரால் த்வனியின் வழி சிறிது தொடப்பட்டிருந்தும் உடைக்காத முழுத்தேங்காயை அப்படியே எடுத்து வைப்பதுபோல் அவர்களின் கருத்தை உணராது அவர்கள் எழுதியிருப்பதை அப்படியே படிக்கும் பின்னோர் சிலரால் அது உணரப்படவில்லை' என்ற கருத்தே நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. **तत्स्वरूपविवेको न कृतः** என்ற பாடத்திலும் உத்படர் முதலியோரைப் பூர்வபக்ஷிகளாகக் கருத இடமில்லை.

(9)

தொ. வி. 6-ஆம் பக்கத்தில்,

> "இவ்வாறு தொனியைப்பற்றி வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருப்பதனால், அதன் தன்மையைச் சுவையறிந்தோர் மகிழக் கூறுவோம்.
>
> சிறந்த கவிகள் யாவரும் இயற்றிய காவியங்களெல்லாவற்றிலும் ஸாரமாய் நிற்பதும், மிக்க அழகு பொருந்தியதும், பழைய சிறந்த இலக்கணக் கர்த்தர்களால் நுண்ணிய அறிவுகொண்டு விளக்கப்படாததுமாகவுள்ளது அதன் தன்மை.

> இனி இராமாயணம் மாபாரதம் முதலிய இலக்கியங்களில் எங்கும் பிரசித்தமாக வழங்கப்பெற்றதாகி, இலக்கணமூலமாகக் காண்கின்ற சுவையுணர்ந்தோரின் மனத்தில் ஆனந்தம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டுமென்று அத்தொனியின் தன்மை விளக்கப்படுகின்றது."

என மொழிபெயர்ப்புக் காணப்படுகின்றது.

இது அவ்விடத்தில் ஒரே பாராவாக இருப்பினும் நமது நிரூபணத்திற்கேற்றவாறு மூன்றாகப் பிரித்து எழுதியிருக்கின்றோம்.

இம் மொழிபெயர்ப்பின் சீர்கேட்டை அறிஞர் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இங்கு மூலம் அடியில் வருமாறு:—

तेन एवंविधासु विमतिषु स्थितासु सहृदयमनःप्रीतये तत्स्वरूपं ब्रूमः । तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं सकलसत्कविकाव्योपनिषद्भूतं अतिरमणीयं अणीयसीभिश्चिरन्तनकाव्यलक्षणविधायिनां बुद्धिभिरनुन्मीलितपूर्वमथ च रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये सर्वत्र प्रसिद्धव्यवहारं लक्षयतां सहृदयानामानन्दो मनसि लभतां प्रतिष्ठामिति प्रकाश्यते ॥

இதில் முதல் வாக்கியத்தில், ஏழாம் வேற்றுமையுடைய மூன்று பதங்கள் தவிர மற்றவை எல்லாம் முதல் காரிகையின் கடைசிப் பாதத்திலுள்ளவைகளே என்பது நோக்கத்தக்கது. அங்கு நாலாம்பாதத்தில் இரண்டாவதாக நின்ற **ब्रूमः** என்ற பதம் இங்கு முடிவில் இருக்கின்றது என்ற இவ்வளவே பேதம். முதல் மூன்று பாதங்களையும் விவரித்த பிறகு நான்காவது பாதத்தையும் விவரிக்கவேண்டிய ஸந்தர்ப்பம் நேர அச் சொற்களை அப்படியே எடுக்கிறார். இப்படி வரிசையாக காரிகாபதங்கள் விளக்கப்படப் போகின்றன வென்பதை அறிந்திலராதலின் மொழிபெயர்ப்பாளர் காரிகையின் நான்காவது பாதத்திலுள்ள **ब्रूमः** என்ற தன்மைவினையைக் கவனியாது,

> அதனால் விளக்கின ரதனை யுணர்வோர்
> மகிழப் புலவரா நந்தவர்த் தனரே. (தொ. வி. பக். 2)

என்று படர்க்கையைப் புகுத்தினர். நிகழ்காலம்போய் இறந்தகாலமும் வந்து சேர்ந்தது. முதல் வாக்கியத்தின் கருத்தை விளக்கிக் காட்டவே அதற்கடுத்த வாக்கியம் கூறப்படுகிறதென்ற உண்மை யுணராது சாத்திரியார் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். **तत्स्वरूपं** என்பது **तस्य स्वरूपं** என விரியும். **तस्य हि ध्वनेः स्वरूपम्** என்று மூலகாரர் ஸ்பஷ்டமாக இதைக் காண்பித்துள்ளார். நிற்க **तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं** என்று தொடங்கும் வாக்யம் எங்கு முடிகின்றது? **स्वरूपम्** என்ற பதத்திலுள்ள வேற்றுமை யாது?

பம்பாய் நிர்ணயஸாகர அச்சுக்கூடப் பதிப்பில் மூன்றாவது அடைமொழியாகிய **अनुन्मीलितपूर्वम्** என்றவிதற்குப்பிறகு முற்றுப்புள்ளி போடப்பட்டிருக்கிறது. அதைக்கண்டு சாத்திரியார், இந்த வாக்யம் அதோடு முடிந்துவிட்டதாகப் பிரமித்து **स्वरूपम्** என்பதை முதல் வேற்றுமையுடையதாகக் கருதி மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். மொழிபெயர்ப்பில் 'சிறந்த கவிகள்' என்றும் 'இனி இராமாயணம்' என்றும் தொடங்கும் வாக்யங்களிரண்டும் ஒரே வாக்யமாயிருக்கவேண்டும். பண்டிதராஜ ஸ்ரீராமபிஷாரொடி இயற்றிய உரையுடன் காசியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட புஸ்தகத்தில் சரியான பாடம் இவ்விடத்தில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிர்ணயஸாகரப் பதிப்பில் **अनुन्मीलितपूर्वम्** என்பதற்குப்பிறகு முற்றுப்புள்ளி அடையாளமாய் கோடு போடப்பட்டிருப்பது தவறு.

இங்கு அந்வயத்தில் சிலர் தவறக்கூடும் என்று நினைத்தே உரையாசிரியரான அபிநவகுப்தர்,

ध्वनेः स्वरूपं लक्षयतां सम्बन्धिनि मनसि आनन्दः . . . . प्रतिष्ठां लभतामिति प्रयोजनं सम्पादयितुं तत्स्वरूपं प्रकाश्यत इति सङ्गतिः ॥

என்ற அந்வயத்தை விசதமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு **सङ्गतिः** என்று அந்வயமே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதெல்லாம் மொழிபெயர்ப்பாளர் விஷயத்தில் பயன்படாதொழிந்தது. பிறகு 'இனி இராமாயணம்' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தைச் சிறிது ஆராய்வோம். 'இனி இராமாயணம் மாபாரதம் முதலிய இலக்கியங்களில் எங்கும் ப்ரசித்தமாக வழங்கப்பெற்றதாகி' என்றதற்கு எங்கே அந்வயம்? **लक्षयतां सहृदयानाम्** என்ற மூலத்துக்கேற்ப 'இலக்கணமூலமாகக் காண்கின்ற' என்ற அடைமொழி சுவையுணர்ந்தோர்க்கேயல்லாது சுவைக்கல்லவென்பது காணத்தக்கது. **सहृदयानाम्** என்ற பதத்தை 'சுவையறிந்தோர்' என சாத்திரியார் மொழிபெயர்த்திருப்பினும் 'சுவை' என்ற பொருள் உணர்த்தும் சொல் மூலத்தில் இல்லையாகையால் இங்கு சுவையென்ற பொருள் கூறப்படுவதாகக்கொண்டு அதற்கு அடைமொழி யொன்றும் அமைக்கவியலாது. இங்கு இலக்கணமூலமாகக் காணப்படுவது எது என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது? அதற்குப் பதில் இல்லை. இனி இவர் மொழிபெயர்ப்பின்படி

எங்கும் பிரசித்தமாக வழங்கப்பெற்றதாகி இலக்கணமூலமாகக் காணப்பெறுகின்ற சுவை யாது, அதை உணர்ந்தோரின் மனத்தில் என்று பொருள் கோடல் தகும், ஆனால் இது இவரது சொந்தப்பேச்சேயன்றி மொழிபெயர்ப்பாகாது. இதற்கும் மூலத்துக்கும் ஸம்பந்தமேயில்லை. இங்கு சரியான மொழிபெயர்ப்பு யாதெனில் கூறுவோம்.

'சிறந்த கவிகளியற்றிய காவியங்களெல்லாவற்றிலும் ஸாரமாய் நிற்பதென்றும், மிக்க வழகுபொருந்தியதென்றும், பழைய இலக்கணக்காரர்களுடைய அதிஸூக்ஷ்மபுத்திகளால் காண்பிக்கப்படாதாயினும் இராமாயணம்,

மாபாரதம் முதலிய இலக்கியங்களில் எங்கும் ப்ரசித்தமாக வழங்கப்படுவதென்றும் அத்தொனியின் ஸ்வபரூத்தை நன்குணரும் ரஸிகர்களின் மனத்தில் ஆநந்தம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டுமென்று அதன் ஸ்வரூபம் விளக்கப்படுகின்றது.

(10)

तत्र ध्वनेरेव लक्षयितुमारब्धस्य भूमिकां रचयितुमिदमुच्यते என்ற அவதாரிகையில் காணப்படும் **तत्र** என்ற முதல் பதத்தை எடுத்து அபிநவகுப்தர்,

तत्रेति । एवंविधे अभिधेये प्रयोजने च स्थित इत्यर्थः என்று பொருள் விளக்கிக் காண்பித்திருக்கின்றார்.

இங்கு தொ. வி. ஆறாவது பக்கத்தில்,

> " ஈண்டுக் கூறவேண்டிய பொருளும் அதன் பயனும் இவ்வாறிருத்தலால், தொனியின் இலக்கணம் கூறுவதற்குத் தோற்றுவாயாகப் பின்வரும் செய்யுள் கூறப்படுகின்றது "

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

எதன் பயன்? யாது பயன்? என்பதைச் சாத்திரியார் கூறவேண்டும். தொனி இங்குக் கூறவேண்டிய பொருள். யாது பயன் அதற்கு முன்பு கூறப்பட்டுளது? முன்பு கூறியிருந்தாலன்றோ **तत्र** என்னும் சுட்டு அதைக் குறிக்கும். கீழே காட்டியிருக்கும் பயனெல்லாம் நூலிற்கேயாம். 'இவ்வாறிருத்தலால்' என்ற ஹேதுவுக்கு எங்கே அந்வயம்? கால்புள்ளியிட்டு 'இலக்கணம் கூறுவதற்கு' என்றவிடத்தில் அந்வயமில்லை யென்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 'பின்வரும் செய்யுள் கூறப்படுவதற்கு' அது ஹேதுவாகாமையால் அங்கும் அந்வயம் சொல்ல வழியில்லை. இங்கு முடிவில் ஹேதுவாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது உண்மை. ஆனால் அதற்கேற்றவாறு முதலில் தோன்றுமர்த்தத்தை விளக்கிக் காட்டவேண்டும். மூலத்திலுள்ள '**आरब्धस्य**' என்ற பதம் மொழிபெயர்ப்பில் விடப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு நூலுக்கு விஷயம் இது வென்றும் பயன் இதுவென்றும் கூறியாயிற்று. அதன் பிறகு எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நிரூபிக்கவேண்டும். அதற்காக அதன் அடிப்படையாக இது சொல்லப்படுகிறதென்பது கருத்து. மொழிபெயர்த்தவர் உள்ளத்தில் இவ்வர்த்தம் தோன்றியிருக்குமா?

'இவ்விதமான விஷயமும் ப்ரயோஜனமுமிருக்க விளக்கிக்காட்டுவதற்காகத் தொடங்கப்பட்ட தொனிக்கே அஸ்திவாரம் கோலக் கருதி இது கூறப்படுகின்றது' என்று மொழிபெயர்த்திருக்கவேண்டும்.

(11)

தொ. வி. 6-ம் பக்கத்தில்,

अर्थस्सहृदयश्लाघ्यः काव्यात्मा यो व्यवस्थितः । என்ற காரிகை,
சுவைஞர் சுவைப்பதாற் காவியவான்மா
ஆகும் பொருள் தான் யாது

என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுவைஞர் சுவைப்பதால் என்று ஹேதுவாகச் சொல்லும் சொல் மூலத்தில் இலது. ஹேதுவாதலும் விபரீதமாகவேயுளது. பொருள் காவ்யத்தின் ஆன்மாவாக இருத்தலால் அதை ரஸிகர் ரஸிக்கின்றனர். இஃதன்றி ரஸிகர் ரஸிப்பதால் பொருள் ஆன்மாவாகின்றதென்பதில்லை.

(12)

காரிகையில் **सहृदयश्लाघ्यः काव्यात्मा** என்றிருக்கும் அமைப்பை மாற்றி விருத்தியில்,

काव्यस्य हि ललितोचितसन्निवेशचारुणः शरीरस्येवात्मा साररूपतया स्थितः सहृदयश्लाघ्यः ॥ என்று விளக்கப்பட்டிருப்பதின் கருத்தை மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆழ்ந்து நோக்கவில்லை. இந்த விருத்தியைச் சாத்திரியார்,

"எப்பொருள் குணம், அணி, சுவைத்தகுதி இவற்றால் அழகுபெற்று
உடலுக்கு உயிர்போல் சிறப்புற்றுச் சுவையறிஞர் கொண்டாடுமாறு
காவியவான்மா ஆகுமோ"

என மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

இங்கு '**काव्यात्मा** என்று ஒரே பதமாகக் காரிகையில் இருந்தும் **काव्यस्य साररूपतया स्थितः** என்று பிரித்துக்காட்டியிருப்பதின் கருத்தையுணராது 'காவியவான்மா வாகுமோ, எனக் கூறப்படுகிறது. சரீரஸ்தானத்திலுள்ள காவ்யத்துக்கு அடைமொழியாகச் சொல்லியிருப்பதைப் பொருளுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு 'எப்பொருள் இவற்றால் அழகுபெற்று' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பது தவறு.

காரிகையின் மொழிபெயர்ப்பில் 'அறிஞர் சுவைப்பதால் காவியவான்மா ஆகும்' என்று முன்பு தாமே அங்கு ஹேதுவாகச் சொன்னதை விட்டு இங்கு, 'சுவையறிஞர் கொண்டாடுமாறு காவிய வான்மா வாகுமோ' என மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கு வடமொழியில் தக்க பயிற்சி பெற்றவர்கள் அடியில் வருமாறு மொழிபெயர்ப்பார்கள்:

'குணம், அணி இவற்றாலுண்டான சிறப்பையும் (சுவைத்) தகுதியையுமுடைய அமைப்பினால் அழகுபெற்ற காவியத்திற்கு உடலுக்குயிர்போல் ஸாரமாய் நின்று ஸஹ்ருதயர்கள் கொண்டாடத் தகுந்ததான பொருள் ஒன்று உண்டல்லவா! என்று.

இங்கு '**ज्ञः**' என்ற வடமொழிப் பதத்தை 'சுவை' என்ற தென்மொழியோடு கூட்டி சுவைஞர் என்ற பதத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதைவிட சுவையுணர்வோர் எனச் சொல்லியிருத்தல் தகுமெனத் தமிழ்ப்புலவர்கள் கருதுகின்றனர்.

(13)

**प्रतीयमानं पुनरन्यदेव वस्त्वस्ति वाणीषु महाकवीनाम् ।
यत्तत्प्रसिद्धावयवातिरिक्तं विभाति लावण्यमिवाङ्गनासु ॥**

மாபெரும் புலவர்கள் தவிர மற்றையோர்க்கு இங்குள்ள சொற்சுவையும் கருத்தும் புலப்படா. உரையாசிரியர் அவை எல்லாவற்றையும் விண்டே காட்டியிருக்கின்றனர். மொழிபெயர்ப்பாளர் விஷயத்தில் அவை சிறிதும் பயன்படவில்லை.

தொனி என்பதாய் ஒன்று இல்லை என்ற பக்ஷத்தை மறுக்கப்புகுந்த நூலாசிரியர் இங்கே முதலில் 'அது உண்டு' **अस्ति** என்கிறார். அதற்கு ப்ரமாணம் யாதெனில், 'அப்படித் தோன்றுகிறதன்றோ' **विभाति** என்று உத்தரார்த்தத்தில் விடையளிக்கிறார். பரீக்ஷித்துப் பார்த்தபொழுதும் ஒரு வஸ்து ஒரேவிதமாய்த் தோன்றினால் உண்மையிலே அவ்வஸ்து அவ்வாறு உளதென்று கொள்ள வேண்டும். வாச்யத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக மஹாகவிகளின் நூற்களில் வியங்கியம் தோன்றுகின்றது. ஆகையால் அது உளதே. இப்படி ஹேதுவையும் ஸாத்யத்தையும் வைத்து அவாந்தர வாக்கியங்களிரண்டு கொண்டு இக்காரிகை இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வழகைக் கொஞ்சமும் கவனியாது,

'வியங்கியமென்னும் வேறோர் சீர்ப்பொருள்
விளங்குமாக்கவிஞர் விளம்புமவற்றில்
பெண்ணுடல் வேறாமி லாவண்யம் போன்று.'—(தொ. வி பக். 7)

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

உயர்பெரும் புலவர் உரைகளில் உளது
வியங்கியம் எனும்வே றாம்பொருள் யாதது
அரிவைய ரிடத்தில் அழகினைப் போன்று
பிரசித்த வுறுப்பின் வேறாய்த் தோன்றும்,

என்று இப்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தால் நூலாசிரியரின் கருத்தைச் சற்றே காணலாம்.

(14)

காரிகையிலுள்ள பதங்களையே உபயோகப்படுத்தி விருத்தியில் முதல் வாக்யம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றிரண்டு பதங்களுக்குப் பொருளும் கூறப் பட்டிருக்கிறது. அப்பதங்களில் ‘**प्रसिद्धावयवातिरिक्तम्**’ என்பதும் ஒன்று. **प्रसिद्ध** என்ற பதத்தின் அர்த்தம் அறவே மொழிபெயர்ப்பில் விடப்பட்டிருக்கிறது. **अवयव** என்பதை உடல் என்றாக்கிப் ‘பெண்ணுடல்’ என்கிறார் சாத்திரியார். இவ்வாறு காரிகையை மொழிபெயர்த்து, காரிகையின் விரிவே விருத்தி என்பதை மறந்து இதன் மொழிபெயர்ப்பை வேறுவிதமாய்ச் செய்கின்றார். இங்கு **प्रसिद्धावयवातिरिक्तम्** என்ற பதத்தை **प्रसिद्धेभ्यः अलङ्कृतेभ्यः प्रतीतेभ्यो वा अवयवेभ्यो व्यतिरिक्तत्वेन** என விருத்திகாரர் விவரித்திருக்கிறார். வடமொழியில் நல்ல பரிசயமுள்ளவர்கள் இங்கு, விக்ரஹம் காட்டி **प्रसिद्धेभ्यः** என்ற சொல்லுக்கு **अलङ्कृतेभ्यः प्रतीतेभ्यो वा** என்று இரண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதை எளிதில் உணர்வார்கள். **प्रसिद्धशब्दस्य सर्वप्रतीतत्वमलङ्कृतत्वं चार्थः** என்று உரையாசிரியரும் வெளிப்படையாகக் காட்டியுள்ளார். இங்கு நம் விளக்கு விளக்கியிருப்பதைச் சற்று ஆராய்வோம்.

> ‘அணிகளினின்றும் ஏனைய காவியப்பகுதிகளினின்றும் வேறுபட்டு விளங்கும்.’

என்று தொ. வி. ஏழாம் பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. **प्रसिद्धेभ्यः** என்ற பதம் நோக்கப்படவேயில்லை. **अलङ्कृतेभ्यः** என்ற பதம் ‘அணிகளால் சிறப்புற்ற’ எனப் பொருள் உணர்த்தும். இதற்கு **अवयवेभ्यः** என்றதோடு அந்வயம். இதையறியாது **अलङ्कृत** பதத்திற்கு அணியென்றும், **अवयवेभ्यः** என்ற பதத்திற்கு ஏனைய காவ்யப்பகுதிகள் என்றும் பொருள் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(15)

यत् तत् என்று காரிகையில் உள்ளதை எடுத்து விருத்தியில் **सहृदयसुप्रसिद्धम्** என்று அதன் கருத்து விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இஃது இக்காரிகையில் ப்ரதானமாய்க் கூறப்படும் வியங்கியப்பொருளுக்கு அடைமொழியென்பது மிக வெளிப்படை. இதில் ஐயமோ திரிபோ ஸாதாரணமாய் ஒருவருக்கும் உண்டாக நியாயமில்லை. ஆனாலும் விளக்குக்காரர் இங்கே விபரீதமாய் க்ரஹித்து மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

தொ. வி. ஏழாம் பக்கத்தில்,

> “அது மகளிருடலில் இலாவணியம்போன்று காவியத்தில் இரசிகரான் நன்கு அறியப்படும் அணிகளினின்றும் ஏனைய காவியப்பகுதிகளினின்றும் வேறுபட்டு விளங்கும்.”

என்ற மொழிபெயர்ப்பில் **सहृदयसुप्रसिद्धम्** என்பது அணி முதலியவற்றுக்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அணியைத் தனியே குறிக்கும் சொல்லே இங்கு இலதென முன்பே சொன்னோம். அதற்கு அடைமொழி வேறு கூறுவது மலடிமகனுக்கு ஆகாயத்தாமரைப்பூச் சூட்டுவதோடொக்கும்.

(16)

இதற்குமேல் அதே ஏழாம் பக்கத்தில்,

> “மகளிருடலிலுள்ள இலாவணியம் எவ்வாறு உடற்பகுதிகள் எல்லாவற்றினின்றும் வேறுபட்டு இரசிகர் காணக்காண அவர் கண்ணைப் பறித்து மனத்தினைக்கவர்ந்து மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றதோ அவ்வாறே அவ் வியங்கியப்பொருளும் ஆம்.”

என்று தாமாக ஏதோ ரஸாநுபவம் செய்கின்றார் விளக்குக்காரர்.

இங்கு நிர்ணயஸாகரப் பதிப்பிலும் காசி சௌகாம்பாப் பதிப்பிலும்,

यथा ह्यङ्गनासु लावण्यं पृथङ् निर्वर्ण्यमानं निखिलावयवव्यतिरेकि,

என்ற பாடம் உளது. **पृथङ् निर्वर्ण्यमानं** என்பதற்கு “வேறுபட்டதாகச் செவ்வனே காணப்பெறுகின்றதாய்’ என்றிவ்வளவே பொருள். இது நிற்க, காலஞ்சென்ற மஹாமஹோபாத்யாய வித்யாவாசஸ்பதி, குலபதி குப்புஸ்வாமி சாத்திரியாரவர்கள் கடாக்ஷம் பெற்று முறைப்படி அப்பெரியாரிடம் பாடம் கேட்டவர்கள் மேற்கூறிய பாடத்தைக்கொள்ள மறுப்பர். லோசநமென்ற உரையையும் அதன் உரையான கௌமுதியையும் அநுஸரித்து **पृथङ्निर्वर्ण्यमाननिखिलावयवव्यतिरेकि** என்று தான் பாடமிருக்கவேண்டுமென அப்பெரியார் கூறுவர். ‘தனியே ஸ்பஷ்டமாய் காணப்படும் ஸர்வாவயவங்களைக் காட்டிலும் வேறான’ என்பது இதன் பொருள்.

सहृदयलोचनामृतम् என்றவிடத்தில் ‘ரஸிகர் காணக் காண’ என்றிவ்வாறு ரஸாநுபவம் செய்வது யுக்தமே. ஆனாலும் **यथा लावण्यं**. . . . . **किमप्यन्यदेव** . . . . . . **तत्त्वान्तरं तद्वदेव सोऽर्थः** என்ற விருத்தி ‘எப்படி லாவண்யம் வேறுபட்ட உண்மைப்பொருளோ அப்படி அவ்வியங்கியப் பொருளும்’ என்றிப்படிக் கூறாநிற்க, ப்ரகரணம் சொற்றொடர் ஒன்றையும் கவனியாது, ‘எவ்வாறு . . . . . மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றதோ அவ்வாறே அவ்வியங்கியப் பொருளும் ஆம்’ என்று மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிப்

பது இங்கு ப்ரதானமாகப் பேசப்படுவதாய்க் கருதி மொழிபெயர்த்திருப்பது விந்தையே. இப்படி மொழிபெயர்த்திருப்பவர் 'த்வந்யாலோகம் படிக்கும் வடமொழி மாணவர் இதனை அந்நூலிற்குத் தமிழுரையாகக் கொள்ளவேண்டும்' என்று முகவுரையில் கூறுவது மிகப் பெரும் விந்தையாகும்.

(17)

இப்படி நான்காவது காரிகையில் வாச்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது வ்யங்கியம் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. அது எப்படி என்பதை மேல்விரிவாக விருத்திகாரர் விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

இவ்விஷயத்தைச் சாஸ்திரக்கிரந்தம் எழுதும் முறையில் **सर्वेषु च तेषु प्रकारेषु तस्य वाच्यादन्यत्वम्। तथाहि—आद्यस्तावत्प्रभेदो वाच्याद्दूरं विभेदवान्** என்று விருத்திகாரர் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார். இம்முறையை உள்ளபடி அறியாத சாத்திரியார் "அவ்வகையெல்லாவற்றுள்ளும் வியங்கியம் வாச்சியத்தினின்றும் வேறுபட்டது என்பது வெளிப்படை" என்று தொ. வி. 7-ம் பக்கத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். மூலத்தில் இராதிருந்தும் 'என்பது வெளிப்படை' என்பதைத் தாமாகச் சேர்த்திருக்கிறார். வெளிப்படையாகில் மேல் அவ்வளவு விரிவு எதற்காக? அவ்வளவு விரிவாக நிரூபிக்கப்புகும் நூலாசிரியர் முதலில் அது வெளிப்படை என்று கூறக்கருதியிருப்பரா? **तथाहि** என்பது எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சாஸ்திரக்கிரந்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதென்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தால் இத்தவறு ஏற்பட்டிருக்க வழியில்லை.

(18)

தொ. வி. பதின்மூன்றாம் பக்கக்குறிப்பில்,

"அடித்துக் கொல்லப்பட்ட ஆண்பறவை ஆலம்பனவிபாவம்;
பெண்பறவையின் கதறுகை உத்தீபன விபாவம்"

என விளக்கில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

லோகத்தில் காரணமாயிருப்பது காவியத்தில் விபாவமெனப்படுமென்றும் காரியமாயிருப்பது அநுபாவமெனப்படுமென்றும் ஸாஹித்யத்தில் அற்பபரிசயமுள்ளவருமறிவர். பெண்பறவையின் கதறுதல் சோகத்தின் காரியமாதலால் அநுபாவமேயன்றி உத்தீபநவிபாவமன்று. **आक्रन्दितशब्देनानुभावः** என்று உரையாசிரியர் இதை அநுபாவமென்று வாய்விட்டுச் சொல்லியுமிருக்கிறார்.

(19)

सरस्वती स्वादु तदर्थवस्तु என்ற ஆறாங் காரிகையில் **तद् अर्थवस्तु** என்ற பதம் "அப்பொருளாகிய உண்மையை அதாவது அவ்வுண்மைப் பொருளை" என்ற அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றது. இது உரைகளில் ஸ்பஷ்டம்.

இங்கு தொ. வி. பதினான்காம் பக்கத்தில்,

"இனியவப்பொருளுடை வஸ்துவைச் சுரக்கும்" என்று இக்காரிகை மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பொருள் என்பது எது? அதையுடைய வஸ்து யாது? என்று சிறிதேனும் சிந்திக்கப்படவில்லை. இனிய என்ற பொருள் உணர்த்தும் பதம் மூலத்தில் இல்லை.

(20)

தொ. வி. பதினான்காம் பக்கத்திலேயே

येनास्मिन्नतिविचित्रकविपरंपरावाहिनि संसारे என்று தொடங்கும்விருத்தி

'ஆகவினன்றே பல்வகைச் சிறப்புடன் கூடிய'

என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

विचित्र பதத்துக்கு 'பல்வேறு வகைப்பட்ட' என்பது பொருள். பல்வகைச் சிறப்புடன் கூடிய என்ற அர்த்தம் எங்கிருந்து கிடைத்ததோ? 'அப்பிரதிபா விசேஷத்தாலேயே பல்வேறுவகைப்பட்ட' என்று மொழிபெயர்த்திருக்கவேண்டும்.

(21)

வெளிப்படையாகத் தோன்றும் பொருளும் அதை உணர்த்தும் சொல்லும் முறையே வாச்ய வாசகங்களெனப்படும். அப்படியே வ்யங்கியப்பொருளும் அதை உணர்த்தும் சொல்லும் முறையே வ்யங்க்ய வ்யஞ்ஜகங்களெனக் கூறப்படும். இவற்றுள் மஹாகவிகள் ஆதரிப்பது வ்யங்க்ய வ்யஞ்ஜகங்களையே என்று எட்டாவது காரிகையில் கூறப்படுகிறது. ஆகில் வாச்யவாசகங்களை முதலில் எடுப்பதேன்? முதலில் எடுக்கப்படுவதால் இவையே ப்ரதாநங்களாக வேண்டாவோ வென ஓர் ஐயமெழ, வ்யங்கிய வ்யஞ்ஜகங்களைத் தோற்றுவிக்க உபாயமாக வாச்யவாசகங்களை முதலில் எடுக்கின்றனர். ஆகையால் முதலில் எடுப்பதைக்கொண்டே இவை ப்ரதானமெனச் சொல்லவொண்ணாது. இதற்கு மாறாக இவை அப்ரதானமென்பதற்கே இது ஹேதுவாகுமென்று த்ருஷ்டாந்தத்துடன் ஒன்பதாவது காரிகையில் பரிஹாரம் கூறினார். பிறகு

अनेन प्रतिपादकस्य कवेर्व्यङ्ग्यमर्थं प्रति व्यापारो दर्शितः।

என்று அக்காரிகையின் பொருளைச் சொல்லி முடித்து,

प्रतिपाद्यस्यापि तं दर्शयितुमाह—

என்று பத்தாவது காரிகைக்கு அவதாரிகை வைத்திருக்கின்றார்.

இங்கு தொ. வி. பதினைந்தாவது பக்கத்தில் அடியில் வருமாறு மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

"இதனால் கவிக்குச் சிறந்த நோக்கம் வியங்கியத்திலென உணர்த் தப்பட்டது காண்க. வ்யங்கியமே கவியின் நோக்கமாயினும் அதனை யுணர்த்தத் துணையாவது வாச்சியமெனப் பின்னரும் உணர்த்து கின்றார்' என்று.

மூலத்துக்கும் மொழிபெயர்ப்புக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்கின்றதா வென்று அறிஞர்கள் பார்க்கவேண்டும். அவதாரிகையின் கருத்து மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு விளங்கவேயில்லை. இங்கு அவதாரிகையிலிருக்கும் **प्रति-पाद्यस्य** என்ற பதத்துக்கும் முதல் வாக்கியத்திலுள்ள **प्रतिपादकस्य** என்ற பதத் துக்கும் பொருள் யாதென்பதை ப்ராசீந சாஸ்திர நூல்களில் பரிசயமில்லாதார் அறியமுடியாது. இப்பொழுது, குறிக்கும் சொல்லை **प्रतिपादकम्** என்றும், குறிக் கப்படும் பொருளை **प्रतिपाद्यम्** என்றும் வழங்குகிறோம். ஆனால் பண்டைக் காலவழக்குப்படி உரைப்போன் ப்ரதிபாதகனும் கேட்போன் ப்ரதிபாத்யனு மாவர். இப்பொருளையே இங்கு மூலகாரர் கருதியிருக்கின்றனர். ஆகவே,

'இதனால் உரைப்போனாகிய கவிக்கு வ்யங்கியார்த்தத்தைப் பற்றியுள்ள வ்யாபாரம் கூறப்பட்டது. கேட்போனுக்கும் அதைப்பற்றியுள்ள வ்யாபாரத் தைத் தெரியப்படுத்தக் கூறுகின்றார்.' என்றே இங்கு மொழிபெயர்த்திருக்க வேண்டும்.

வ்யங்கியப்பொருள் ப்ரதானமாயினும் கவி வாச்யப்பொருளை முதலில் எடுத்தே வ்யங்கியத்தை உணர்த்தவேண்டும். கேட்போனாகிய ஸஹ்ருதயனும் வாச்யத்தை அறிந்தே வ்யங்கியத்தை உணரவேண்டும். ப்ரதானமான வ்யங்கியத்தை உணர்த்துவதற்காக வாச்யத்தை முதலில் கூறுவது என்ற வ்யாபாரம் கவிக்குளது. அதை உணர்வதற்காக வாச்சியத்தை முதலில் உணர்வது என்ற வ்யாபாரம் ஸஹ்ருதயனுக்குளது. இதனால் வ்யங்கியமே ப்ரதானமென்பதற்கு ஒரு தடையுமில்லை என்பதே இப்பிரகாணத்தின் கருத் தாகும். இம்மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து இக்கருத்து சிறிதேனும் புலப்படுகிறதா ?

(22)

தொ. வி. 16ம் பக்கத்தில்

"இவ்வாறு வாச்சியத்தினின்று வேறுபட்ட வியங்கியப் பொருளின் உண்மையையும் சிறப்பையுங் கூறி அதற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றார்."

என்று அவதாரிகை யிடப்பட்டிருக்கிறது.

"பொருளோ சொல்லோ யாண்டப்பொருட்குத்
தன்னையோ பொருளையோ யுட்படுத்துநின்றே
அதனை யுணர்த்து மக்காவிய விசேடமே
தொனியெனக் கூறுப தொல்பெரும் புலவர்."

என்ற பதின்மூன்றுவது காரிகை மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து காவியவிசேடத் திற்கே இக்காரிகையில் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றதென்பது வெளிப்படை. ஆகவே அவதாரிகையில் 'வியங்கியப்பொருளின் உண்மையையும் சிறப்பையும் கூறி அதற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றாரென்பது எப்படிப் பொருந்துமென்பதை அறிஞர் நோக்குக. இதுவரை கூறப்பட்டது வியங்கியப்பொருள். இப்பொழுது கூறப்படுவது காவியவிசேடத்திற்கு இலக்கணம். வியங்கியப்பொருளுக் கல்லவே காரிகையில் கூறும் இலக்கணம்.

இந்நூற்பாவில் "பொருளையோ யுட்படுத்து" என்னுமிடத்தில் ஓகார வீற்றின் முன் உயிர்முதல்மொழி வந்து யகரவுடம்படுமெய்பெற்றிருப்பதற்கு இவ்விளக்குக்காரர் கண்ட ஆதாரம் என்னையோ ?

'இவ்வாறு வாச்யத்தின் வேறான வியங்கியப்பொருளின் உண்மையையும் சிறப்பையும் கூறி பிரகிருதத்தில் (அதை) உபயோகப்படுத்திக் கூறுகிறார்' என்பதே இங்கு சரியான மொழிபெயர்ப்பாகும். **प्रकृते उपयोजयन्** என்ற விருத்தியின் கருத்தை மொழிபெயர்ப்பாளர் உணரவில்லை.

(23)

தொ. வி 18வது பக்கத்தில்,

'............இரவு அதனை இராகத்தாற் பார்த்திலது'

என்று ஸமாஸோக்தியின் உதாஹரணம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

'பார்த்தல்' என்னும் வினை இரவுக்கு ஏலாதாதலின் இரவை நாயகியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது சொல்லாற்றலினாலேயே பெறப்படுவதால் நாயிகா பாவம் வியங்கியமென்று சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது' என்றிவ்வாறு பிறர் கூறியுள்ளதை உரையாசிரியர் தூஷித்திருக்கிறார். அதே தூஷணத்துக்கு இலக் காகுமாறு இம்மொழிபெயர்ப்பு அமைந்திருக்கின்றது.

न लक्षितं—रात्रिप्रारम्भोऽसाविति न ज्ञातं, तिमिरशबलितांशुदर्शने हि रात्रिमुखमिति लोकेन लक्ष्यते; न तु स्फुटे आलोके என்ற லோசனத்தையும், **न ज्ञातं जनैरिति शेषः** என்ற கௌமுதி உரையையும் மொழிபெயர்ப்பாளர் நோக்கினாரில்லை.

(24)

தொனிவிளக்கு 19ஆம் பக்கத்தில்,

"அநுராகமுடையள் சந்தி; பகலோ அதன் முன்னருளது; அவ்வா றிருந்தும் சேர்க்கையில்லை; அந்தோ இஃதென்ன தெய்வச்செயல்"

என்று மொழிபெயர்ப்புளது.

இங்கு **तथापि न समागमः** என்ற மூலத்திற்கு 'அவ்வாறிருந்தும்' என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து அவ்வாறு இருப்பதால் சேர்க்கையிருக்கவேண்டும். ஆயினும் சேர்க்கையில்லை; தெய்வச் செயல் ஆச்சரியமானது. காரணமிருந்தும் காரியமுண்டாகவில்லை என்றிப்படிக் கூறவமையும்.

இங்கு மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பில்

> "தலைவனாகிய சந்திரன் கூறப்படவில்லை. அவ்விருவர்க்கும் புணர்ச்சி நிகழாமைக்குக் காரணம் பெரியோர் போன்ற பகல் எதிரில் நிற்பது"

என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இங்குத் தலைவனை இல்லையென்று செய்து பெரியோரொருவரை முன்னால் கொண்டு நிறுத்துவது விந்தையிலும் விந்தை. இத்துடன் நிற்காமல்

> "பூர்ணிமையன்று மதி அந்திக்காலத்தில் தோன்றாது பின்னர்த் தோன்றுவதை இவ்வாறு வருணித்தனர் புலவர்"

என விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இங்குச் சற்று ஆராய்வோம்.

சந்திக்கு அநுராகமென்ற ஒரு காரணமிருந்தாலும் தலைவனை அப்போது பெறமுடியாமையாலும், பெரியோர் ஒருவர் முன் நிற்கிறபடியாலும் புணர்ச்சிக்குப் பிரஸக்தி இல்லை. இப்படிக் காரணமின்மையும் ப்ரதிபந்தகமும் இருக்க 'அவ்வாறு இருந்தும்' என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும். 'அவ்வாறு இருந்தும்' என்பதற்கு 'மிக்க அன்போடுகூட இருந்தும்' என்பது பொருளாகும் என்று குறிப்பு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டைச் சொல்லிப் பிறகு 'அவ்வாறு இருந்தும்' என்று கூறும்போது ஒன்றை விட்டு ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்வதும், ப்ரதிபந்தகமும் மற்றொருகாரணமின்மையுமுள்ள விடத்தில் ஒரு காரணத்தால் மாத்திரம் காரியமுண்டாகுமென நினைத்துப் பொருள் கொள்வதும் வாக்ய ந்யாயங்களுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டது.

सन्ध्या என்றது பெண்பாலென்பதைக்கொண்டு இதைத் தலைவியாகக் கொண்ட விளக்குக்காரர், **दिवसः** என்றது ஆண்பாலென்பதைக் கவனித்து இதைத் தலைவனாகக்கொண்டு, ஏன் பொருள் உரைக்கலாகாது? இதற்கு முன்னுள்ள உதாஹரணத்தில் சந்திரன் தலைவனாக இருந்ததால் இங்கும் அவனே தலைவனாகவேணுமெனக் கருதினார் போலும். அங்கு ராத்திரி தலைவி, இங்கு சந்தி என்ற பேதமிருப்பதையாவது கவனித்து வேறொரு தலைவன் இருக்கலாமென உணரக்கூடாதா? **दिवसः** என்ற இதை ஒரு பெரியோராக்க வேண்டிய அவசியம் யாதோ? இங்கு **गुरुपारतन्त्र्यादिनिमित्तोऽसमागम इत्यर्थः**

அதாவது பெரியோர்களுக்கு அடங்கியிருக்கவேண்டிய நிலை முதலியன காரணமாகச் சேர்க்கை ஏற்படவில்லை என்று உரையாசிரியர் கூறியிருப்பதின் கருத்தை உணராது எங்கேயோ ஏறிடுகிறார்.

'அநுராகமுடையள் சந்தி' என்று உயர்திணையாக்கி ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியது ஸமாஸோக்தி என்ற பக்ஷத்திற்குச் சேராது என்பதையும் அறிஞர் அறிவர்.

(25)

தொ. வி. 27ஆம் பக்கத்தில்,

> "இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், இனிக் கூறப்போகும் பிரிவு, உட்பிரிவு இவற்றின் பெருவிடயத்தைக்கொண்டதுமான தொனியின் விளக்கம் பிரசித்தமான அணிவிசேடங்களின் விளக்கத்தோடு ஒத்ததேயன்றித் தனித்தனியே பாராட்டத்தக்கதன்று எனத் தொனியைப்பற்றித் துணிவுகொண்டாரின் பரபரப்பு தக்கதன்று. இருப்பினும் அவர்களிடத்துச் சிறிதும் எக்காரணம்பற்றியும் வெகுளியால் அவமதிப்புக் காட்டுதல் வேண்டா. இவ்வாறு தொனியை மறுத்துப்பேசியோர்க்கு விடை அளிக்கப்பட்டது"

என மொழிபெயர்ப்பிருக்கின்றது.

இதற்கு மூலம் பின்வருமாறு:—

न चैवंविधस्य ध्वनेर्वक्ष्यमाणप्रभेदतद्भेदसङ्कलनया महाविषयस्य यत्प्रकाशनं तद(त्र?) प्रसिद्धालङ्कारविशेषमात्रप्रतिपादनेन तुल्यमिति तद्भावितचेतसां युक्त एव संरम्भः । न च तेषु कथञ्चिदीर्ष्यया कलुषितशेमुषीकत्वमाविष्करणीयम् । तदेवं ध्वनेस्तावदभाववादिनः प्रत्युक्ताः ॥

இங்கு முதல் வாக்யத்தின் ஆரம்பத்திலிருக்கும் **न च** என்பதைக் கடைசியில் இருக்கும் **युक्त एव संरम्भः** என்பதோடு சாத்திரியார் அந்வயித்துவிட்டாராதலால் விபரீதமாய் மொழிபெயர்க்கின்றார்.

'பரபரப்பு தக்கதன்று' என்ற இப்பொருளைக் கருத்தில்கொண்டு **न च युक्त एव संरम्भः** என்றிப்படி வடமொழியில் தேர்ச்சியுடையவர்கள் கூறமாட்டார்கள். **एव** என்ற பதத்தை மொழிபெயர்த்தவர் நோக்கவேயில்லை.

'எனத் தொனியைப்பற்றித் துணிவுகொண்டாரின்' என்றிப்படிக் கூறுகின்ற விளக்கு, இதற்குக்கீழ் கூறியிருப்பதெல்லாம் தொனியை மறுப்பவரின் துணிவு என்றே கருதியிருப்பதாய்த் தோன்றுகின்றது.

“ இவ்வாறு கூறப்பட்டதும் இனிக் கூறப்போகும் பிரிவு உட்பிரிவு இவற்றின் பெருவிடயத்தைக் கொண்டதுமான தொனியின் விளக்கம் பிரசித்தமான அணி விசேடங்களின் விளக்கத்தோடு ஒத்ததே ” என்றிவ்விதமா தொனியை மறுத்தவர்களின் துணிவு? இவ்வாறு கூறப்பட்டது யாராலே? மறுத்தவர்களாலேயா? இனி கூறப்போவது யார்? மறுப்பவர்களா? பிரிவு உட்பிரிவு இவற்றின் மஹாவிடயத்தைக்கொண்டதென்றது யார்? பூர்வபக்ஷியா? ஸித்தாந்தியா? ஸித்தாந்தி சொல்வதையே ஒப்புக்கொண்டு பூர்வபக்ஷி இவ்விடத்தில் பேசுகிறான் என்றால் மஹாவிடயத்தைக்கொண்டதென்பதை ஒப்புக்கொண்டா பூர்வபக்ஷி அது அலங்காரமென்கிறான்? ஏதாவது பொருந்துகின்றதா என்பதை புத்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

உண்மை யாதெனில் கூறுவோம் :—

தொ. வி 4ஆ-ம் பக்கத்தில் “ அன்றியும் கவிக்கூற்றுக்கள் பலவகைப்பட்டவாதலின், புகழுடைக் காவிய விலக்கணக்காரர்களால் முன்னரே கூறப்படாத ஒரு சிறுவகையிருப்பினும் அதனைத் தொனி தொனி எனக் கூக்குரலிட்டுக் கண்ணைமூடித் தாமே சுவையறிஞர் எனச் செருக்கினைக் கொண்டு சிலர் ஆடுகின்றனர்; அங்ஙனம் செய்தற்குக் காரணம் யாதோ ” எனக் கூறுமிடத்தில், ஸித்தாந்திகள் ஒரு சிறு விஷயத்தில் பெரும் ஆரவாரம் செய்வதாகவும் பொய்யே சுவையறிஞர் என வெண்ணிக் கண்ணைமூடிக் கூத்தாடுவதாகவும் பேசி பூர்வபக்ஷிகள் அவர்களிடம் அவமதிப்பும் அசூயையும் காட்டியிருந்தனர். இவர்களுக்கு இங்கே நூலாசிரியர் பதிலுரைக்கின்றார் என்பதை அந்தோ அறிகின்றிலது விளக்கு. **न च** என்பது **तुल्यम्** என்றவிடத்தில் அந்வயிக்கின்றதென்பதை அறிய இயலாது போகவே **तद्भावितचेतसाम्** என்றது பூர்வபக்ஷிகளைக் குறித்ததாகக் கொண்டது.

न च तेषु என்ற இரண்டாவது வாக்யம் பூர்வபக்ஷிகளிடத்தில் ஸித்தாந்திகள் கோபமும் அவமதிப்பும் காட்டக்கூடாதென ஓர் ஸதுபதேசம் செய்வதாகக் கொள்கின்றது. ‘இருப்பினும்’ என்று தாமாக ஓர் பதத்தைச் சேர்க்கின்றது. இவ்விபரீதமொன்றுமில்லாது மூலத்திற்குச் சரியான மொழிபெயர்ப்பு யாதெனில், கேண்மின்.

‘ இவ்விதமாய், மேலே கூறப்படும் பிரிவு உட்பிரிவுகளின் தொகையால் பெரும் விஷயத்தைக்கொண்ட தொனியின் யாதொரு விளக்கமுண்டோ, அது பிரஸித்தமான அணியொன்றின் ஒரு சிறுவகையை விளக்குவதோடு ஒத்ததாக ஆகவே ஆகாது. ஆதலின் தொனியில் ஊற்றமுள்ள நெஞ்சினையுடையோர்க்கு அதில் ஆரவாரம் மிகமிகத் தகும் அவர்கள் விஷயத்தில் அசூயையினாலே புத்திக்கலக்கத்தைக் (பூர்வபக்ஷிகள்) காட்டவே கூடாது.’

இப்படியிருக்க மஹாமஹோபாத்யாய, வித்யாவாசஸ்பதி, குலபதி குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியாரவர்கள் பலவிடங்களில் திருத்தியும் உதவிபுரிந்தனர் என்று முகவுரையில் அப்பெரியாரின் பெயரைப் புகுத்தியிருப்பதைக் காண அவரது அடியார்கள் மிக வருந்துகின்றனர்.

இப்படி விபரீதமாகப் பொருளுரைத்திருக்குமிடங்களில் சிலவற்றைக் காட்டினோம். இன்னும் சில்லரை விஷயங்களில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

(26)

தொ. வி. 7ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு 2-ல்,

‘ இது தோழி வழியிடைச் செல்வோனை நோக்கிக் கூறிய கூற்று ’

என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இது எங்ஙனம் கிடைக்கப்பெற்றது? தலைவியின் கூற்றாகவே உரையாசிரியர் கூறுகின்றார். காவ்யப்ரகாசத்துக்கு பட்டவாமனர் இயற்றிய பாலபோதினீ என்ற உரையிலும் தலைவியின் கூற்றாகவே பொருள் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறு நூலில் தோழி கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருந்தால் அதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கவேண்டும்.

(27)

தொ. வி. 8ஆம் பக்கத்தில்

‘ போமின் என்பதற்கு வியங்கியப் பொருள் போகன்மின் என்பதாகும் ’

என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது.

அது இப்பதத்துக்கு மாத்திரம் வியங்கியமன்று. கோதாவரிக் கரையில் வாழும் சிங்கத்தினால்’ என்றிவையும் சேர்ந்து அப்பொருளுக்கு வியஞ்ஜகமென்றறிக.

(28)

தொ. வி. பக்கம் 8ல்

‘ வீழுன்மின் என்ற எதிர்மறை வாச்சியமாயிருக்க விதியாகிய வீழ்மின் என்பது வியங்கியமாகின்றது ”

என்று குறிப்பு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கு ....**निषेधाभावोऽत्र विधिः; न तु निमन्त्रणरूपोऽप्रवृत्तप्रवर्तनास्वभावः; सौभाग्याभिमानखण्डनाप्रसङ्गात्** அதாவது,

நீவிர் வந்தால் ஏற்பேன்; வரக்கூடாதெனவில்லை என்றிவ்வளவே இங்கு வியங்கியம். அவச்யம் வரவேணுமென்பது வியங்கியமாகாதென உரையாசிரியர் கூறியிருப்பதை மொழிபெயர்த்தவர் நோக்கவில்லை.

(29)

தொ. வி. 9ஆம் பக்கத்தில்

'பாழும் பெண்ணே'

என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூலம் हते என்றிவ்வளவே இருக்குமாகில் இம்மொழிபெயர்ப்புப் பொருந்தும். हताशे என்றே மூலமுளது. 'உனது விருப்பம் பாழாய்ப்போக' உனது ஆசையில் இடிவிழ' என்றிப்படி மொழிபெயர்த்திருக்க வேண்டும். இக் கருத்தை வைத்தே வியங்கிய விசேஷம் உரையில் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(30)

தொ. வி. பக்கம் 9, குறிப்பு 4ல்

'................ காமக்கிழவனைத் தாமிருக்குமிடம் வருமாறு செய்யும் பெண்டிர்க்கும் அபிசாரியர் என்று பெயர்'

எனக் காணப்படுகிறது.

இதற்கு பிரமாணம் காட்டியிருக்கவேண்டும். அமரம் முதலியவற்றில் காதலனிருக்குமிடம் தேடித் தாமே போகும் பெண்டிர்க்கே இப்பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(31)

தொ. வி. 15ஆம் பக்கத்தில்,

"நன்கு ஆய முயலுகின்றனர்"

என ஒன்பதாவது காரிகையின் அவதாரிகையில் மொழிபெயர்ப்பு இருக்கின்றது.

இங்கு उपाददते என்பது மூலம். 'எடுக்கின்றார்கள்' என்பது இதன் பொருள். இல்லாத பொருளை ஏன் உரைக்கவேண்டும்?

(32)

தொ. வி. 19-ஆம் பக்கம் குறிப்பு 1ல்,

"நான் உன்னை ஒரு கணமேனும் பாராவிடின் கவலையுற்றிருப்பேன்; இவ்வளவே போதும்; உனக்குப் பிரியமின்மையைக் கூறுவதால் என்?"

எனக் காணப்படுகிறது.

இங்கு 'கவலையுற்றிருப்பேன்' என்று வாக்யத்தை முடித்திருப்பது மிகவும் ரஸவிருத்தம். 'கவலையுற்றவளாய்' என்று வாக்யமுடிவு இல்லாமலேயே பேச்சை நிறுத்துகின்றாள் தலைவி. प्रिये என்று சேஷம் என்று உரையில் காட்டப்பட்டிருப்பதையும் மொழிபெயர்ப்பாளர் கவனிக்கவில்லை.

(33)

தொ. வி. 21ஆம் பக்கம் குறிப்பு 3ல்,

"பரியாயோக்தத்திற்குப் பாமஹர் கூறிய உதாஹரணமாவது வீட்டிலோ வழியிலோ வேதமோதும் பார்ப்பனர் உண்ணாத உணவை உண்ணமாட்டோம். அது நஞ்சுகலந்த உணவை நீக்குதற்கே." (இது கண்ணனால் சிசுபாலனுக்குக் கூறப்பட்டது.)

என வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கு "அது நஞ்சுகலந்த உணவை நீக்குதற்கே" என்பது உதாஹரணத்தில் சேர்ந்ததல்ல. குறிக்கப்படும் பொருள் இதுவென்று காட்டுவதற்காகப் பாமஹர் கூறியது. அஃது பாமஹருடைய வார்த்தை. கண்ணன் பேச்சில் அடங்கியதல்ல. இவ்விடம் உரையில் ஸ்பஷ்டம்.

(34)

தொ. வி. பக்கம் 8 குறிப்பில்,

"இவ்வாறே, பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை (குறள் 839) என்றவிடத்து இனிது என்ற விதி இன்னாது என்ற மறையான வியங்கியப்பொருளைக் கொண்டது காண்க"

என்று எழுதப்படுகிறது.

இங்கு பேதையார் என்ற சொல்லோடு சேர்ந்து நிற்றலினாலேயே அது ஒருகாலும் இனிதாகா தென்பது ஸ்பஷ்டமாய்த் தோற்றுகின்றதாதலின் இது தொனியாகா தென்றறிக.

முதற்கதிர் 34 பக்கங்களே கொண்டது. ஆதலின் யாமும் இதுடன் நிற்கின்றோம். இனி மற்றக் கதிர்களையும் இப்படியே ஆராயலாம்.

(தொடரும்)

நெய்தற்குரிய சிறு பொழுது

A. BHUVARAHAM PILLAI

I

ஓராண்டின் கூறுபாடுகளாகிய கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன பெரும் பொழுதுகளென்றும், ஒரு நாளின் கூறுபாடுகளாகிய வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு, மாலை, யாமம் என்பன சிறு பொழுதுகளெனவும் கூறப்படும். அகப்பொருட் பகுதியில் கூறப்படும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற திணைப்பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றற்கும் பெரும் பொழுது சிறு பொழுதுகளில் இவை இவை உரிய எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நெய்தலுக்குச் சிறு பொழுது கொள்ளுமிடத்துப் பழைய உரையாசிரியர்கள் யாவரும் ஞாயிறு வீழ் பொழுதாகிய பிற்பகலே கொள்வாராயினர். ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் தாம் எழுதிய தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியில் ஞாயிறு எழுபொழுதாகிய முற்பகற் பொழுதே நெய்தலுக்குரிய சிறுபொழுதெனக்கொண்டு, தம் கொள்கையைப் பல தடை விடைகளால் விளக்கியுள்ளார்.

நெய்தலுக்குச் சிறு பொழுது கூறும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை நச்சினார்க்கினியர்,

> "வைகுறு விடியல் மருதம் எற்பாடு
> நெய்த லாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்"

என்றும், இளம்பூரணர்,

> "வைகறை விடியல் மருதம்"
> "எற்பாடு நெய்தலாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்"

என்றும் கொள்வாராயினர். சூத்திர பாடத்தில் இருவருக்குள் வேறுபாடிருப்பினும் பொருள் கொள்வதில் வேறுபாடில்லை. இருவரும் ஞாயிறு தோன்றுதற்கு முன்னுள்ள வைகறையும் ஞாயிறு தோன்றும் பொழுதாகிய விடியற்காலமும் மருதத்திற்குரிய சிறு பொழுதுகளென்றும், ஞாயிறு வீழ் பொழுதாகிய பிற்பகல் நெய்தலுக்குரிய சிறு பொழுதென்றும் கொண்டனர். ஏனையாசிரியர் பலரும் இங்ஙனமே கொண்டனர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார், முல்லைக்குரிய மாலைப்பொழுதையே நெய்தலுக்கும் சிறு பொழுதாகக் கூறினர்.

சிவஞானமுனிவர், தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தை நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட முறைப்படியே கொண்டு பொருள் கொள்ளுமிடத்து அவர் கொள்கையை மறுத்து வேறு கூறுவாராயினர். நச்சினார்க்கினியர் "வைகுறு விடியல்" என்பதை வைகுறுவும் விடியலும் என (உம்மைத் தொகையாக) இரண்டாகக் கொண்டு, வைகுறு - இரவின் பிற்பகுதியாகிய நேரம் எனவும், விடியல்— பகலின் முற்பகுதியாகிய ஞாயிறு எழுபொழுதெனவும், எற்பாடு - பகலின் பிற்பகுதியாகிய ஞாயிறு வீழ்பொழுதெனவும், இது நெய்தலுக்குரியதென்றும் கூறினர்.

சிவஞானமுனிவர் "வைகுறு விடியல்" என்பதை வைகுறுகின்ற விடியல் என ஒன்றாகக் (வினைத்தொகையாக) கொண்டு, பொழுது புலர் நேரமே விடியல் என்றும், அது வைகறை எனவும் கூறப்படுமென்றும், அது மருதத்திற்குரிய சிறு பொழுதென்றும், எற்பாடு - ஞாயிறு எழுபொழுதாகிய முற்பகல் என்றும் அது நெய்தற்குரித்தென்றும் கூறினர். படுதல் என்பது உண்டாதல், அழிதல் என்னும் இரு பொருளும் தரும் சொல்லாக நிற்றலின் இங்ஙனம் வேறுபட்ட கொள்கைகள் தோன்றுவனவாயின.

ஆசிரியர் கொள்கைகள் இங்ஙனம் மாறுபடுதலின், எற்பாடு என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் கருத்து யாதாகலாம் என்பதைப் பிறவழிகளாற்றுணிதலே பொருத்தமாகும்.

II

ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய சிறுபொழுது அவ்வத் திணைக்குரிய உரிப்பொருளைச் சிறப்பிப்பதாக இருத்தலே பொருத்தமாகும். நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கல். தலைவன் பல காரணங்களால் தலைவியை விட்டுப் பிரிதல் உண்டு. அந்நிலையில் தலைவி, தலைவன் பிரிவிற்கு ஆற்றாது வருந்துதல் இரங்கலாகும். (தலைவன் வருந்துதலும் கூடுமேயெனின் அவன் உள்ளம் அவன் மேற்கொண்ட வினைமேற்சேறலின் தலைவியை நினைந்து இரங்குதல் சிறுபான்மையாதலின் தலைவியாற்றாது இரங்கலே நூல்களிற் பெரும்பாலும் கூறப்படும். (திருக்குறளில் "தனிப்படர்மிகுதி" என்ற அதிகாரப்பொருளை விளக்குமிடத்துப் படர்மிகுதி தலைவன்கணின்றித் தன் கண்ணேயாதல் கூறுதல்; அறமும் பொருளும் நோக்கிப் பிரிதலின் அவன்கண் இல்லையாயிற்று" எனப் பரிமேலழகர் கூறியிருத்தல் காண்க.) ஞாயிறு வீழ்பொழுதாகிய பிற்பகல் தலைவியின் ஆற்றாமையை மிகுவிக்குமேயன்றிக் காலைப்பொழுது மிகுவிக்கு மாறில்லை. காலைப்பொழுதில் இரைதேடச் சென்ற விலங்குகளும் பறவைகளும் ஞாயிறு வீழ்பொழுதில் தத்தம் இடம் நோக்கியும் துணையுள்ளியும் திரும்பிவருதலையும், அதன்பின் மாலைப் பொழுதில் உண்டாகும் திங்களின் தோற்றம் முதலியவைகளையும் கண்டு தலைவி தலைவனை நினைந்து ஆற்றாமை மீக்கூர்தலும், இரவில் ஊரெல்லாம் துயில் கொள்ளும் நிலையில் தான் துயில்கொள்ளாது, அன்றிற் குரல், கடலோசை

முதலியவற்றைக் கேட்டு அங்ஙனமே ஆற்றாமை மீக்கூர்தலும் இயல்பாகும். இங்ஙனம் பிற்பகல் தொடங்கி இரவு முழுவதும் தலைவிக்கு ஆற்றாமை பெருகி நிற்றலால், அவ்வாற்றாமை பெருகுதற்குரிய காலத்தின் முற்பகுதியாகிய பிற்பகலே நெய்தலுக்குரிய சிறுபொழுதெனக் கோடல் பொருத்தமாம்.

"வள்ளிதழ் நெய்தல் கூம்பப் புள்ளுடன்
கமழ்பூம் பொதும்பர்க் கட்சி சேரச்
செல்சுடர் மழுங்கச் சிவந்துவாங்கு மண்டிலம்
கல்சேர்பு நண்ணிப் படரடைபு நடுங்கப்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை." (நற்றிணை 117.)

"கானன் மாலைக் கழிநீர் மல்க
நீனிற நெய்தல் நிரையிதழ் பொருந்த
ஆனுதலைக்குங் கடன் மீனருந்திப்
புள்ளினங் குடம்பை யுடன்சேர்புள்ளார்."—(நற்றிணை 382.)

என்ற நற்றிணைப் பாக்களிற் பறவைகள் குடம்பை சேர்தலைக் கண்ட தலைவி தலைவனை நினைந்து வருந்துதலும் முற்பாட்டில் ஞாயிறு வீழ்தலும் மாலையும் ஒருங்கு வருதலும் காண்க.

"கார்த்தரங்கந்திரை தோணி சுருக்கடன் மீனெறிவோர்
போர்த்தரங்கந் துறை மானுந்துறைவர்தம்போக்கு மிக்க
தீர்த்தரங்கன் றில்லைப் பல்பூம் பொழிற்செப்பும் வஞ்சினமு
மார்த்தரங்கஞ் செய்யுமாலுய்யுமா றென்கொலாழ்சுடரே."
—(திருக்கோவையார் 187.)

என்ற திருக்கோவையார் செய்யுளில் தலைவி செல்சுடர்நோக்கி வருந்தினளாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. பிரிந்த தலைவி ஞாயிறு வீழ்பொழுது தொடங்கி இரவு முழுவதும் தலைவனை நினைந்து வருந்தினளாகக் காண்டலல்லது, காலைப்பொழுதில் தலைவனை நினைந்து வருந்தினளாக இலக்கியங்களிற் காண்டலரிது. இவற்றுள்ளும் தலைவியின் துன்பத்தை மிகுவிப்பதில் ஞாயிறு வீழ்பொழுதினும் மாலையும் இரவுமே நூல்களிற் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. திருக்குறளில் நாணுத்துறவுரைத்தல், படர்மெலிந்திரங்கல், நினைந்தவர் புலம்பல், கனவுநிலை யுரைத்தல், பொழுதுகண்டிரங்கல் முதலிய அதிகாரங்களில் மாலையும் இரவுமே கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இது கருதியே அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரையில் நெய்தலுக்கு மாலையைச் சிறுபொழுதெனக் கூறினர் போலும். ஞாயிறு வீழ்பொழுது துன்பமிகுதி தொடங்குங் காலமாக இருத்தலின் தொல்காப்பியர் அதனை நெய்தலுக்குக் கூறினர் எனக் கொள்க.

புறநானூறு 149ம் பாட்டில், நள்ளியின் கொடையைச் சிறப்பிக்குமிடத்து,

"மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவெமர் மறந்தனர்"

என்ற இப்பகுதியில், பாணர்கள் இன்ன நேரத்தில் இன்ன பண் பாடுதற் குரியது என்ற வரலாற்று முறைமையை மறந்து, மாலையில் மருதப்பண்ணையும் காலையில் செவ்வழிப் பண்ணையும் பாடுவாராயினர் என்றனர் வன்பரணர் என்னும் புலவர். எனவே வரலாற்று முறைப்படிப் பாடினால் காலையில் மருதப் பண்ணும் மாலையில் செவ்வழிப் பண்ணும் பாடுதல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும்.

"அருளா யாகலோ கொடிதே யிருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி."—(புறம்-144.)

என்றதனானும் மாலைக்குச் செவ்வழிப் பண் உரித்து என்பது பெறப்படும். செவ்வழிப்பண் இரக்கத்திற் குரியது. அது விளரிப்பண் என்றும் இரங்கற் பண் என்றும் கூறப்படும். காலைப்பொழுது இரக்கத்திற் குரித்தாயின் செவ்வழிப்பண் காலைக்குரித்தன்றென விலக்கப்படுதலாகாது. இதனானும் காலைக்கு இரக்கம் உரித்தன்று என்பது பெறப்படும். மருதப்பண் என்ற பெயரே அப்பண் மருதத்திற் குரித்து என்பதனை யுணர்த்துவதோடு, அப்பண்ணுக்குரிய காலைப்பொழுது மருதத்திற்குரித்து என்பதனையும் உணர்த்துவதாகும்.

III

காலைப்பொழுது துன்பமிகுதற் குரியதாகக் கூறப்படாமையே யன்றி, மற்றிதற்கு மாறாகத் துன்பம் தணிதற்குரிய பொழுதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலை இலக்கியங்களிற் காணலாம். திருக்குறளிற் பொழுதுகண்டிரங்கல் என்னும் அதிகாரத்தில்,

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்."

என்ற திருக்குறளால் பிரிந்த தலைவிக்குப் பிரிவாற்றாமையாகிய காமநோய் காலையில் அரும்பி, பகற்பொழுது முழுவதும் போதாகி, மாலையில் மலரும் என்று கூறப்பட்டது. "துயில் எழுந்த பொழுதாகலின் கனவின்கட் கூட்டம் நினைந்தாற்றுதல் பற்றிக் காலை அரும்பி என்றும், பின், பொழுது செல்லச் செல்ல அது மறந்து பிரிவுள்ளி யாற்றாளாதல் பற்றிப் பகலெல்லாம் போதாகி என்றும், தத்தம் துணையுள்ளி வந்துசேரும் விலங்குகளையும் மக்களையுங் கண்டு, தான் அக்காலத்தில் நுகர்ந்த இன்பம் நினைந்தாற்றாமை பற்றி மாலை மலருமென்றுங் கூறினாள்" எனப் பரிமேலழகர் விளக்கங் கூறியதும் இவ்வதிகாரத் தொடக்கத்தில் மேலதிகாரத்தோ டியைபு கூறுமிடத்துக் "கனா முந்துறுத வினையில்லை" என்பதுபற்றிப் "பகற்பொழுதாற்றி யிருந்தாட்கு உரியதாகலின் இது கனவுநிலை யுரைத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது" என்று கூறியதுங் காண்க. காலை யரும்பி என்றதனால் காலைப்பொழுதில் ஆற்றாமை மிகமிகக் குறைந்த நிலையில் இருக்கு மென்பதும், அதனால் அப்பொழுது, இரங்கலையுரிப்பொருளாக

உடைய நெய்தலுக்கு ஏலா தென்பதும், மாலை மலரும் என்றதனால் மாலையின் முற்பொழுதாகிய ஞாயிறு வீழ் பொழுதிலே ஆற்றாமை மலர்தற்கு முன்னிலை யாகிய அரும்பு மிக முதிர்ந்தநிலையில் இருக்கு மென்பதும் அக்காலமே நெய்தலுக்கேற்ற பொழுதென்பதும் பெறப்படுவனவாம்.

“காலைக்குச் செய்தநன் றென்கொல் எவன்கொல்
மாலைக்குச் செய்த பகை”

இதன்கண் தலைவி காலைப்பொழுதிற்குத் தான் ஒரு நன்மையும் செய்யாதிருக்கவும் அது தனக்குத் துன்பம் செய்யாமல் நன்மை செய்கின்றதென்றும், மாலைப் பொழுதிற்குத் தான் தீங்கொன்றும் செய்யாதிருக்கவும் அது தனக்கு இன்பஞ் செய்யாது துன்பஞ் செய்கிறதென்றும் கூறினாள். திருத்தக்கதேவர் சீவக சிந்தாமணியிற் பதுமையாரிலம்பகத்தில், சீவகனைப் பிரிந்து வருந்திய பதுமைக்கு,

“அலங்கலுங் குழலுந் தோழி யங்கையி னடைச்சியம்பூம்
பொலங்கலங் கொடியனாடன் கண்பொழி கலுழியொற்றிக்
கலந்தகில் நாறுமல்குற் கவான்மிசைக் கொண்டிருந்தாள்
புலர்ந்தது பொழுது நல்லாள் நெஞ்சமும் புலர்ந்ததன்றே”

எனப் பொழுது புலர்ந்ததும் நெஞ்சு தெளிந்ததாகக் கூறியதும், கம்பர் இராமாயணத்தில் சூர்ப்பனகைப் படலத்தில், இராமபிரானைக் கண்டு காத லுற்று அப் பெருமானை யடையப்பெறாமையால் இராமுழுவதும் வருந்திய சூர்ப்பனகை,

“விடியல் காண்டலி னீண்டுதன் னுயிர்கண்டவெய்யாள்” (சூர்ப்பனகை 90) என விடியற்காலத்தில் தன் துன்பந்தணியப் பெற்றனள் என்று கூறியதும், மிதிலைக்காட்சிப் படலத்தில், இராமபிரான் சீதையின் காட்சியால் இராமுழுதும் வருந்திய நிலையைக் கூறி, விடியற்காலத்தைக் கூறுமிடத்து,

“அல்லாழிக் கரைகண்டான் ஆயிரவாய் மணிவிளக்க மழலுஞ்சேக்கைத்
தொல்லாழி துயிலாதே துயாழி நெடுங்கடலுட் டுயில்கின்றானே”

என விடியற்காலத்தைத் துன்பம் விளைத்த கங்குற் கடலுக்குக் கரையாகக் கூறியதும் காண்க.

கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
குறும்பொறை நாடன் நல்வய லூரன்
தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையிற்
கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை
கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்பக்
காலை வரினுங் களைஞரோ விலரே. (ஐங்குறுநூறு 183)

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாட்டில், பிரிவாற்றாமையால் மிகப் பெருந் துன்ப முற்ற தலைவி துன்பத்திற் குரித்தல்லாத நண்பகற் பொழுதும் பெருந் துன்பம் விளைக்கும் மாலைப் பொழுதுபோற் றோற்றியதாற் “கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை” என்றனள். “பண்டையிற் கடும்பகல் வருதி” என்றது, பண்டு வருங் காலத்திலே வந்தாற்போலப் பிறர்க்குத் தோன்றக் கடும்பகற் கண்ணே வராநின்றாய் என்றவாறு” என்பது அதன் விளக்கவுரை.

“குடுமிக் கோழி நெடுநக ரியம்பும்
பெரும்புலர் விடியலும் மாலை
பகலும் மாலை துணையி லோர்க்கே”

என்ற குறுந்தொகைப் (234) பாடற் பகுதியில் காலை நண்பகல் இரண்டும் மாலையாகக் கூறப்பட்டதும் அளவிறந்த துன்பத்தால் நிகழ்ந்ததாம். இவ் விரு பாட்டுக்களிலும் காலையும் நண்பகலும் துன்பந் தந்தனவாகக் கூறாது மாலையாகக் கூறினமையால் அவை இரங்கலுக்குரியன அல்ல என்பதும் மாலையே இரங்கலுக் குரியது என்பதும் பெறப்பட்டன. இவ்வாறு வரும் இலக்கியப் பகுதிகளால் விடியற்காலம் துன்பந் தணிதற்குரியதென்று நன்கு தெளியலாம்.

“ஆங்கவை நலியவு நீங்கி யாங்கும்
இரவிறந் தெல்லை தோன்றல தலர்வாய்
அயலிற் பெண்டிர் பசலைபாட
ஈங்கா கின்றாற் றோழி” (நற்றிணை 378)

என்ற நற்றிணைப் பாடற் பகுதியால், இரவிற் பிரிவாற்றாது வருந்திய தலைவி, “ஞாயிறு இன்னும் தோன்றிற் றிலதே” என்று நினைந்தனள் எனக் கூறப் பட்டமையின், அது தோன்றின், அவ்வருத்தம் தணியும் என்பது பெறப்படுவ தாகும்.

“பெண்பிறந்தா ரெய்தும் பெருந்துயரங் காண்கிலே னென்
னொண்சுடரோன் வாரா தொளித்தான்”

“அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்”
(திருவாய்மொழி 5-4-4, 6)

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரப் பகுதிகளும் மேற்காட்டப்பட்ட நற்றிணைப் பாடற் பகுதி போன்ற கருத்துடையவாதல் காண்க.

“கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் காதலவன் செய்த
பண்புதா வந்தவென் னொடர்நோய் வேது
கொள்வது போலுங் கடும்பகல் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிரும் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது நின்றீயல் வெண்டுவல் நீசெல்லிற்
புல்லென் மருண்மாலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக்
கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
செல்லாது நிற்ற லிலேன்” (நெய்தற் கலி 28)

என்ற கலித்தொகைப் பாடற்பகுதியில் செல்சுடரை நோக்கி "நீ செல்லா திருத்தல் வேண்டும்" என்று வேண்டியதனால், ஞாயிறு வீழ்பொழுது தொடங்கித் துன்பம் பெருகு மென்பது பெறப்படும். அன்றியும், "நோய் வேது கொள்வது போலும் கடும்பகன் ஞாயிறே" என்றதனால் ஞாயிறு எழுபொழுது தொடங்கி நண்பகல் வரைத் துன்பம் பெருகுதலில்லை என்பதும் பெறப்படும். "மாலை மலரு மிந்நோய்" என்றதனால், மாலைக்கு முற்பொழுது பிற்பகல், அதற்கு முற்பொழுது நண்பகலாதலின் அந்நண்பகல் பெருகிய நிலைக்குரித்தன்றாதல் காண்க. இங்ஙனம் பிரிவாற்றாது துன்புறுந் தலைவி, ஞாயிறு தோன்றுதல் வேண்டு மென்றும், செல்சுடரை நோக்கி நீ மறையா தொழிதல் வேண்டுமென்றும் கூறுதல் போல, எழுசுடரை நோக்கி யான் துன்புறாதிருத்தற்பொருட்டு நீ எழாதிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறும் பாக்கள் காணப்படாமை நினைத்தற் குரித்தாகும்.

IV

காலைப்பொழுது பிரிந்திருப்பார்க்குத் துன்பந் தாராமையே யன்றி பிரியாது கூடியிருப்பார்க்கு ஓராற்றாற் றுன்பந் தருதற் குரியதுமாகும். "காலைக்குச் செய்த நன்றென் கொல்" என்ற திருக்குறளின் விளக்க உரையிற் பரிமேலழகர் "கூடிய ஞான்று பிரிவரென் றஞ்சப் பண்ணிய காலை, அஃதொழிந்து இஞ்ஞான்று கங்குல் வெள்ளத்திற்குக் கரையாய் வாராநின்ற தென்னுங் கருத்தால் நன்றென்கொல் என்றும்" எனக் கூறியது காண்க. இக்கருத்து,

"வாராக்காற் றுஞ்சா வரிற்றுஞ்சா வாயிடை
யாரஞ ருற்றன கண்"

"பெறாஅமை யஞ்சும் பெறிற் பிரிவஞ்சும்
அறாஅ விடும்பைத்தென் னெஞ்சு"

என்ற திருக்குறள்களிற் பெறப்படுவதாகும்.

"குக்கூ வென்றது கோழி யதனெதிர்
துட்கென் றன்றென் றூய நெஞ்சம்
தோடோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றா லெனவே. (குறுந்தொகை 157)

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுள், பூப்பெய்திய தலைமகள் உரைத்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆயினும் அச்செய்யுளை நோக்குமிடத்துமேற்காட்டப்பட்ட திருக்குறட்பாக்களில் "வரிற்றுஞ்சா" என்றும், "பெறிற் பிரிவஞ்சும்" என்றும் கூறப்பட்ட கருத்தோ டொத்துள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது.

V

காலைப்பொழுது நெய்தலுக் குரியதெனச் சிவஞான முனிவர் கொண்டதற் குரிய காரணங்களை யாராய்வோம்.

"முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணியது முதற்பொருள் முறைபற்றி யென்ற தென்னை? காடுறை யுலக முதல்வைத் தெண்ணுதலின் நில முதற் பொருள் கூறியதே. நிலமுறை பற்றியன்று. இனிக் கால முதற்பொருள் இரண்டனுள் பெரும்பொழுது ஞாயிற்றிற்குரிய சிங்கவோரை முதல்வைத் தெண்ணுதல் முறையாயினும் திணைகள் ஒன்றும் பலவும் பெரும்பொழுது பெறுதலின், அம்முறைபற்றி முறைகோடல் பொருத்தமன்று. சிறுபொழுது காமத்திற்குச் சிறந்த விராக்காலத்தின் முற்கூறு முதல்வைத் தெண்ணியது முறையாயினும் எற்பாடாகிய பின்பகலை யிறுதிக்கண் வையாமையின், அதுவு முறைபற்றிக் கூறியதன்று. இங்ஙனமாகலானும், வேறு காரண மின்மை யானும், தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவி யாற்றி இருத்தல் கற்பாகலின், இல்லறத் திற்குக் கற்புச் சிறந்தமை பற்றி முல்லை முதல்வைத் தெண்ணினாரெனவே கோடுமெனின் :—அது பொருந்தாது, ஏனைத்திணைகள் அவற்றான் முறை பெறாமையானும், கந்தருவ வழக்கிற் கற்பினுங் களவு சிறந்ததாகலானு மென்பது. இனி நிலம் பற்றியும் பெரும்பொழுது பற்றியும் முறைகோடல் சாலாதாயினும், சிறுபொழுது பற்றி முறைகோடல் சாலுமென்க. ஆண்டு எற்பாடென்றது நாள்வெயிற்காலையேயாம். படுதல் உண்டாதல் என்னும் பொருட்டு. இப்பொருள் காணாதார் எற்பாடு பின்பகலென மயங்கிக் கூறுப. "இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை" "இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை" என்னுஞ் சூத்திரங்களில் நச்சினார்க்கினியரும் படுதல் உண்டாத லென் றுரைத்தவாறு காண்க. எனவே, எற்பாடென்றது ஞாயிற்றினுதய மென்றவாறாயிற்று. தலைவன் பிரிந்துழித் தனித்திருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதுங் கொன்னே கழிந்தமைபற்றி இரங்குதற்குரிய கால மதுவா மென்பார் "எற்பாடு நெய்தலாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்" என்றார். இனி இவ்வாறன்றி, வைகுறு விடியல் என்னும் வினைத்தொகையை வைகுறு வும் விடியலுமென உம்மைத் தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறுவென வும் நாள்வெயிற்காலையை விடியலெனவுங் கொண்டு, இவ்விரண்டும் மருதத் திணைக்குரியன வென்றும், பின்பகலை எற்பாடெனக் கொண்டு அது நெய் தற்குரித் தென்றும், இங்ஙனஞ் சிறுபொழு தறுவகைப்படுமென்று முரைப் பாரு முளர்.

"காலையும் பகலுங் கையறு மாலையு
மூர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிப்
பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்"

என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டினுட் சிறுபொழுதைந்தே கொண்டமையா னும், பகலெனவே பின்பகலு மடங்குமெனின் அதுபற்றி முன்பகலுமடங்கு மென்றொழியாது காலையை வேறு கூறினமையின் அது கருத்தன்றாகலானும்,

ஆண்டும் வைகறையினையே விடியல் என்றமையிற் காலையை விடியல் என்றல் பொருந்தாமையானும், இதனானே "விடியல் வெங்கதிர் காயும்" என்புழி விடியற் பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிர் என்பதே பொருளாமாகலானும், விடிதல் இருள்புலர்தல் என்னும் பொருட்டாகலின், விடியல், புலரி, வைகறை என்பன ஒரு பொருட் கிளவியாகலானும்,

> "ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங்
> கூடி முயங்கப் பெறின்."

என்பவாகலின், ஊடலிறுதிக்கட் கூடலொருதலை யென்பது பெறப்படுதலின், கற்புக்காலத்து நாள் வெயிற் காலையிற் புணர்தல் முறையன்மையின் அக்காலத் தினூடல் செல்லாமையானும், அடிசில் கைதொட்டபின்னர்ப் பயமின்றிக் கழியும் பின்பகல் புராணக் கேள்வி முதலியவற்றானுதல் விளையாட்டு முதலியவற்றானுதல் பொழுதுபோக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப்படும் கருமமொன்றற்கு முரித்தன்மையின், அதனை யொன்றாக வைத்தெண்ணிச் சிறுபொழு தறுவகைத் தென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆசிரியர் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என முறைசெய்தற் கேது மாலை யாமம் வைகறை காலை நண்பகல் என்னுஞ் சிறுபொழுதின் கிடக்கை முறையேயன்றி வேறின்மையானும், ஏனைத் திணைகட்குச் சிறுபொழுதொரோ வொன்றேயாகலின், மருத மாத்திரைக் கிரண்டு கோடல் பொருந்தாமையானும், அஃதுரையன்றென மறுக்க. வைகுறு விடியல் இராப்பொழுது தன்னோடு கழிவுறுதற் கேதுவாகிய விடியலென்க. "விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூழ் குழிசி" என்னும் நற்றிணையுள் வைகுறு புலர் விடியல் என்றது மப்பொருட்டு. அற்றைநாட்பொழுது தன்னெல்லையோடறுதல் வைகறை யெனவும் படும். வைகுதல் கழிதல் என்னும் பொருட்டு. "ஆடலின்னரவமும்" என்னுஞ் செய்யுளின் நச்சினார்க்கினியரும் "வைகறுறும் வைகின்றே" என்பதற்கு நாடோறுங் கழியாநின்றதெனப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறன்றி மாலையு மிடையாமமுங் கழியுந் துணையும் அக்கங்குல் வைகுறுதலின் வைகுறுவாயிற் றென்பார்க்கு, ஏனைப்பொழுதுகளும் தமக்கு முன்னுளவாகிய பொழுதுகள் கழியுந்துணையுந் தாம் வைகுறுதலின் அவையும் அப்பெயர் பெறுவான் செல்லுமென்றொழிக. பெரும்பொழு தாறென்றார்க்குச் சிறுபொழுது மாறென்றலே பொருத்த முடைத்தெனின் :—அங்ஙனங் கூறுவார்க்கு மருதநெய்தல்கட்குப் பெரும்பொழுதெல்லா முரிய வென்றார்க்குச் சிறுபொழுதெல்லா முரிய வென்றல் பொருத்த முடைத்தெனல் வேண்டுதலின், அது கடாவன்றென விடுக்க" என்பது அவர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியிற் கூறியதாகும்.

இப்பகுதியில் அவர் மூன்று முக்கிய கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். 1 முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற முறை வைப்பிற்குக் காரணங் காட்டுதல்; 2. அதன்பொருட்டு நெய்தலுக்குப் பிற்பகலை விலக்கி முற்பகலைச் சிறு பொழுதாக அமைத்தல்; 3. அதனால் பிற்பகல் ஐந்திணைகளுள் எதற்கு முரித்தன்றென விலக்குதல் என்பவைகளே அம்மூன்று கருத்துக்களுமாகும்.

தொல்காப்பியர் "மாயோன் மேய" என்ற சூத்திரத்தில், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என முறையே கூறிப் பாலையைப் பின்னர்த் தனியே கூறினர். ஆயினும் அச்சூத்திரத்தில் அவரே,

> "முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
> சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே."

என்றதனால், இம்முறை வைப்பு ஒருதலையன்று; வேறுவகையாகவும் கூறலாம் என்னும் கருத்தையும் வெளியிட்டவராவர். அதற்கேற்பத் தாமே உரிப்பொருள் கூறுகின்ற "புணர்தல் பிரிதல்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்ற முறைவைப்பைக் கொண்டனர். அகப்பொருளுக்கு மறுதலையான புறப்பொருள் கூறுமிடத்தில், குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற முறையைக் கருதியுள்ளனர். பிற்கூறப்பட்ட ஈரிடத்தும் குறிஞ்சி முதற்கண் நிற்பினும் ஏனைய நான்கும் பிறழ்ந்து நிற்றல் காண்க. இவற்றால் முல்லை முதலிய ஐந்திணைகளுள் இக்காரணத்தால் இது முதலில் இருத்தல் வேண்டும்; இக்காரணத்தால் இஃது அதனை அடுத்து நிற்றல் வேண்டும் என்றிவ்வாறாகக் காரணத்தோடு கூடிய ஒருமுறைவைப்பை ஆசிரியர் கருதிற்றிலர் என்பது தெளிவாம்.

இலக்கியங்களிலும் கலித்தொகை, பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் என்ற முறைவைப்பையும், ஐங்குறு நூறு, மருதம் நெய்தல் குறிஞ்சி பாலை முல்லை என்ற முறைவைப்பையும் உடையனவாக உள்ளன. கீழ்க்கணக்கில் உள்ள அகப்பொருள் நூல்களும் இங்ஙனமே பலவகையாக உள்ளன. மதுரைக்காஞ்சியில் ஐந்திணைகளையும் மருதம் முல்லை குறிஞ்சி பாலை நெய்தல் என்ற வரிசையிற் கூறி "ஆங்கு ஐம்பாற்றிணையுங் கவினி" என முடித்துள்ளனர் மாங்குடி மருதனார். இவற்றால் இலக்கணம் இலக்கியம் இரண்டினும் ஐந்திணைகளும் ஒருமுறையில் அமைந்தில வென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

அங்ஙனமாகவும் உரையாசிரியர்கள் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற முறைவைப்பிற்குக் காரணங் கூறுவாராயினர். முறை வைப்பிற்குக்காரணங் கூறுமிடத்து வலிந்து பொருத்தாது எளிதின் அமையுமாறு கூறுதலே முறையாகும். நச்சினார்க்கினியர், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற முறைவைப்பிற்கு அவ்விடத்திற் கேற்ப ஒருவாறு காரணங் காட்டிச் சென்றனர். சிவஞானமுனிவர் அவர் கொள்கையை மறுத்து, சிறுபொழுதுகளின் வரிசைக் கேற்ப முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற முறை அமைந்தது எனக் கூறினர்.

2. மேற்கூறிய கொள்கைக்குக் காலைப் பொழுது மருதத்திற்கும் பிற்பகல் நெய்தலுக்கு முரியனவென முன்னுள்ளோர் கூறியாங்குக் கொண்டால் முறை பொருந்தவில்லை. நெய்தல் பாலைக்குமுன் னிருக்க அதற்குரிய சிறுபொழுதாகிய பிற்பகல், பாலைக்குரிய நண்பகலுக்குப் பின் இருக்கின்றது.

நெய்தலுக்கு உரிய சிறுபொழுது, பாலைக்குரிய நண்பகலுக்கு முன்னிருந்தால் அவர் கொண்ட வரிசைமுறை யமைவதாக உள்ளது. ஆதலால், வைகறை ஞாயிறு எழுபொழுது என்னும் இரண்டும் மருதத்திற்குரியன என்ற முன்னோர் கொள்கையை விடுத்து, வைகறை மருதத்திற் குரித்தென்றும், ஞாயிறு எழுபொழுதே எற்பாடென்று தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்டதென்றும், அது நெய்தற்குரிய சிறுபொழுதென்றும் கொண்டனர். அங்ஙனங் கொண்டு முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்ற ஐந்திணைகளும், மாலை யாமம் வைகறை எற்பாடு (முற்பகல்) நண்பகல் என்ற சிறுபொழுது ஐந்திற்கும் ஏற்ப வரிசைப்படுத்தப்பட்டன என்று கூறினர். இங்ஙனம் காலைப்பொழுதே எற்பாடென்றும் அது நெய்தற்குரித் தென்றும் கொண்டதற்கு முக்கிய காரணம் முல்லை முதலியவற்றின் முறைவைப்பைப் பொருத்துதலே யாகும். அம்முறைவைப்பிற்கு இங்ஙனம் வலிந்து காரணங் கூறுதல் முறையன்றென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

முல்லை முதலியவற்றின் முறைவைப்பிற்குக் காரணங் காட்டுதற் பொருட்டுக் காலைப் பொழுதை நெய்தலுக்காக்கினமையின் காலைப்பொழுது நெய்தல் உரிப்பொருளுக்கு ஏற்றதாகுமோ என்னும் வினாவை உளங்கொண்டு, அதற்கு விடையாகத் "தலைவன் பிரிந்துழித் தனித்திருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதும் கொன்னே கழிந்தமைபற்றி இரங்குதற்குரிய காலமதுவா மென்பார் "எற்பாடு—நெய்தலாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்" என்றார் எனக் கூறுவாராயினர்.

தனித்திருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதும் கொன்னே கழிந்தமைபற்றிக் காலைப்பொழுதில் இரங்கினளாக இலக்கியங்களிற் சான்றுகள் காணப்பட்டில. அதற்கு மாறாகப் பிற்பகலில் இரக்கமும், காலைப்பொழுதில் இரக்கந்தணிதலும், மேற்காட்டப்பட்டவாறு இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. தனித்திருந்த தலைவி, இரவிற் கனவின்கண் நிகழ்ந்த கூட்டத்தை நினைந்து, காலைப்பொழுதில் இரக்கந் தணியப் பெறுவாள் என இரக்கந் தணிதற்குக் காரணம் பரிமேலழகர் உரைகொண்டு மேற்காட்டப்பட்டது. பரிமேலழகர் கூறிய அக்கருத்தினைத் திருக்குறளிற் கனவுநிலை யுரைத்தல் என்னு மதிகாரத்திலுள்ள செய்யுட்களிற் காணலாம். அன்றியும் நெய்தற்கலி 11ம் செய்யுளிலும் தெளிவாகக் காணலாம். அச்செய்யுள் இறுதிக்கண்

"கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்பன்
நனவின் வருதலு முண்டென
வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே."

என வருதல் காண்க. இவற்றால் காலைப்பொழுது இரங்குதற் குரித்தன்று என்பது தெளியப்படும்.

3. காலைப்பொழுதை நெய்தலுக்குக் கொண்டதனால் பிற்பகல் எத்திணைக் குரித்தாவது என்னும் வினாவைக்கருதி, அப்பொழுது ஐந்திணைகளுள் ஒன்றற்கும் உரித்தன்றென்றும், புராணக்கேள்வி முதலியவற்றானுதல் விளையாட்டு முதலியவற்றானுதல் கழிக்கப்படுவதென்றும் கூறியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் ஓதற்பிரிவென ஒரு பிரிவு வகுத்தனரே யன்றி ஒரு நாளின் கூறுபாடுகளில் புராணக் கோள்விக்கென ஒரு பொழுது வகுத்திலர். இலக்கியங்களினும் அத்தகைய நிகழ்ச்சி காணப்பட்டிலது. தலைவன் தலைவியோடு கூடியிருக்குங் காலத்தில் ஒருவாறு புராணக் கேள்வி முதலியன நிகழுமாயினும், அவன் தான்கருதிய வினைமேற்கொண்டு பிரிந்துள்ள காலத்தில் புராணங் கேட்டல் முதலியன நிகழ்தல் இயலாது. தலைவிக்குத் துன்பம் பெருகுதலே நிகழ்வதாகும். அன்றியும் களவுக் காலத்திற்கு இந்நிகழ்ச்சி சிறிதும் இயையாது. ஆதலின் அக்கருத்து பொருத்தமில தென்பது தெளியப் படும்.

"நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுகக்
கல்சேர் மண்டிலஞ் சிவந்து நிலந்தணியப்
பல்பூங் கானலு மல்கின் றன்றே
யினமணி யொலிப்பப் பொழுதுபடப் பூட்டி
மெய்ம்மலி காமத் தியாந்தொழு தொழியத்
தேருஞ் செல்புற மறையும்" (நற்றிணை 187)

என நற்றிணைப் பாடலால் தலைவன் பிற்பகலில் வந்து தலைவியைக் கூடிச் சென்றான் என்பது பெறப்படுதலானும்,

"முன்பகற் றலைக்கூடி நண்பக லவணீத்துப்
பிற்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய்" (மருதக்கலி 9)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலால் பிற்பகலில் தலைவன் பரத்தையரை நாடிச் சேறல் உண்மை பெறப்படுதலானும், களவு கற்பென்னும் இருதிறத்தினும் பிற்பகல் உரிப்பொருளுக் குரியதாகக் காணப்படுதலின் அதனை யுரிப்பொருளுக் குரியதாகவே கோடல் வேண்டும்.

காலைப்பொழுது நெய்தற்குரித்தன்றெனின், முன்னோர் கொள்கைப்படி அது மருதத்திற் குரியதாகும். அது மருதத்திற் குரியது என்பதற்கு ஒரு குற்றம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மருதத்திற்கு உரிப்பொருள் ஊடல். அவ்வுரிப்பொருளுக்குக் காலைப்பொழுது பொருத்தமின்றென்பது அக்குற்றம்.

"ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்"

என்பவாகலின், ஊடல் இறுதிக்கட் கூடல் ஒருதலை என்பது பெறப்படுதலின், கற்புக்காலத்து நாள்வெயிற் காலையிற் புணர்தல் முறையன்மையின் அக்காலத்தினூடல் செல்லாமையானும்" என்றார்.

பூப்புக்காலத்து மூன்றுநாட்கண்ணும் கூட்டம் நிகழ்தல் ஆகாதென விலக்கினாற்போல, கற்புக்காலத்து நாள் வெயிற்காலையிற் கூடுதலாகாதென விலக்கிற்றிலர். ஒழுக்கமுறை கருதி விலக்கப்பட்டதெனின்,

"வைகறை யாமம் துயிலெழுந்து தான்செய்யு
நல்லறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக வென்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை"

என வைகறைக் காலத்துச் செய்தற்குரிய கருமங்கள் விதிக்கப்பட்டிருத்தலின் அக்காலத்தினும் ஊடலுங் கூடலும் ஆகாவாம். எனவே மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வேறு அமைத்தல் வேண்டுமாதலின், அக் குற்றம் பொருந்தாதென்க. அன்றியும்,

"முன்பகல் தலைக்கூடி நண்பகல் அவள்நீத்துப்
பின்பகல் பிறர்த்தேரும் நெஞ்சமு மேமுற்றாய்"

என்றதனால் கற்புக்காலத்து நாள்வெயிற்காலையில் தலைவனுக்குக் கூட்டம் நிகழ்தல் உண்டு என்பது பெறப்படுதலானும் அக்குற்றம் பொருந்தாதென்க.

VI

திரு S. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களால் அச்சிடப்பட்ட தொல்காப்பியம் பொருளதிகார உரையில் "வைகுறு விடியல்" என்ற 8ம் சூத்திரத்தின் கீழ்க் குறிப்பில் இரண்டு முக்கிய கருத்துக்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் (1) "அகத்திணையியலிலே எற்பாடு என்பது நெய்தற்றிணைக் குரித்தாக ஓதப்பட்டது. புறத்திணையியலிலே

"தும்பை தானே நெய்தலது புறனே"

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் நெய்தற்றிணைக்குரிய எற்பாடு என்னுஞ் சிறுபொழுது தும்பைத் திணைக்கும் எய்தியதாயிற்று. இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் தும்பைப்போர் முடியுங்காலம் எற்பாடு (பகலின் மூன்றாங் கூறு) ஆதலின் தும்பை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று என்றார். போர் தொடங்கும் பொழுதைக் குறியாமல் அது முடியும்பொழுதைக் குறித்த தென்றல் பொருந்தா உரையாம்" என்பது ஒன்று. போரின் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை தும்பையே சூடியிருப்பர். போரின் முடிவில் தோற்றவரொழிய வென்றவர் வாகை சூடுவர்.

எனவே போரின் தொடக்கநேரம் சிறப்பாகக் கொள்ளுதற்குரியதா? இறுதி நேரம் சிறப்பாகக் கொள்ளுதற்குரியதா? என்பது ஆராய்ந்து துணிதற் குரியதாகும். புறத்திணைகளுள் ஒவ்வொன்றை அகத்திணைகளுள் ஒவ்வொன்றிற்குப் புறமாக அமைத்தற்கு முக்கிய காரணம் புறத்திணை நிகழ்ச்சி ஓராற்றான் அகத்திணை நிகழ்ச்சியோடு ஒப்புடைமையே யாகும். போர் தொடங்கும் காலத்தைக் கொண்டால் தும்பை நெய்தலோடு ஒப்புடைத்தா மாறில்லை. போர் முடியுங் காலத்தைக் கொண்டால் நெய்தலுக்குரிய இரக்கம் தும்பைக்கு ஒத்துவருகின்றது. அதனால் உரையாசிரியர்கள் போர் முடியுங் காலத்தைக் கொள்வாராயினர்.

"எற்பாடு (பிற்பகல்) போர்த்தொழில் முடியுங்காலமாதலானும், இரக்கமும் தலைமகட்கே பெரும்பான்மை உளதாயவாறுபோலக் கணவனை இழந்தார்க் கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், அவ்வீரக் குறிப்பின் அருள்பற்றி ஒருவர் ஒருவரை நோக்கிப் போரின்கண் இரங்குபவாகலானும், ஒருவரு மொழியாமற் பட்டுழிக் கண்டோரிரங்குப வாகலானும் பிற காரணங்களானும் நெய்தற்குத் தும்பை புறனாயிற்று" என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரை பொருத்தமுடையதாகும். "வருதார் தாங்கி யமர் மிகல் யாவது" என்ற புறநானூற்றுப் பாட்டு இருவரும் வீழ்ந்தவிடத்துக் கண்டோர் இரங்கிக் கூறியதாகும்.

முலைபொலி யாகம் உருப்ப நூறி
மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
ஒண்ணுதன் மகளிர் கைம்மை கூர
அவிரறல் கடுக்கு மம்மென்
குவையிருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே (புறம் 25)

என்ற புறநானூற்றுப் பாட்டில் போரில் இறந்த வீரரைக் குறித்து அவர் மனைவியர் இரங்கியது காண்க. (இப்பாட்டில் வென்ற அரசன் பெருமை கூறுதல் முதன்மையாகக் கொள்ளப்பட்டமையின் இப்பாட்டு வாகைத்திணை யாயிற்று.) புறநானூறு 23ம் பாட்டில்,

"அருமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
ஆளில் அத்தம் ஆகிய நாடே"

என்ற பகுதி, இறந்த வீரரின் மனைவியரது நிலையைக் குறிப்பானுணர்த்தும் என அதன் உரையாசிரியர் கூறியுள்ளார். அதனால் இப்பகுதியும் இறந்த வீரர்களின் மனைவியரது இரக்கநிலை யுணர்த்துவதாகும். இவ்வாறு போரிலிறந்த வீரரைக் குறித்து அவர் மனைவியரும் கண்டோரும் இரங்குதல்

காணப்படுகின்றமையின், அவ்விரக்கம் போர் முடிவில் நிகழ்தற்குரியதே யாகலின் போர் முடியும் நேரத்தைத் தும்பைக்குக் கொண்ட உரையாசிரியர்கள் கொள்கையே பொருத்தமுடையதாதல் காண்க.

மேற்கூறப்பட்ட 8ம் சூத்திரக் கீழ்க்குறிப்பில் இராமாயணப் பாட்டுக்கள் மூன்று உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை தும்பை சூடிப் போர்க்குப் புறப்படுதலைக் குறிப்பனவே. அதனால் போர்க்குப் புறப்படும் காலை நேரம் நெய்தலுக் குரித்தாகாது. அப்பாக்களில் போர்க்குப் புறப்படுதல் கூறப்பட்டதே யன்றி இரக்கம் கூறப்படவில்லை. அந்நேரம் இரக்கத்திற் குரிய தன்மையின் கூறப்பட்டிலது. அதனால் இரக்கத்திற் குரியதாகிய போர் முடிவு நேரத்தைக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும்.

2. "இறையனார் களவியற் பொருள் கண்ட எல்லோருக்கும் முற்பட்டவராகிய நக்கீரனார் சிறுபொழு தைந்தென்றே கொண்டார். அவர் வைகறை வேறு விடியல் வேறு என்று கொள்ளாது வைகறை ஒன்றே கொண்டார். அவர் எற்பாடு என்பதற்கு விளக்கமான பொருள் கூறிற்றிலரேனும், திருமுருகாற்றுப்படையில்

"முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்த லூதி எற்படக்
கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மொலிக்கும்
குன்றமர்ந் துறைதலு முரியன்"

என்றதனால் எற்படு காலம் நாள்வெயிற்காலை யென்றே கருதினாராகும். அதனுரையிலே நச்சினார்க்கினியரும் 'எற்பட' என்பதற்கு ஞாயிறு தோன்றின காலத்தே என்று பொருள் கூறினர். இதனால் எற்பாடு என்பது வைகறை என்பதனை அடுத்த சிறுபொழுதே என்பது முடிந்தது" என்பது மற்றொன்று.

படுதல் என்பது தோன்றுதல் அழிதல் என்னு மிருபொருளுந் தருமாதலின், தோன்றுதல் என்னும் பொருளில் வந்த இதனைக்கொண்டு, தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கும் இதுவே கருத்தென முடிவு செய்தல் பொருந்தாதாம். அப்பொழுது, நெய்தற்றிணைக்குரிய இரக்கத்திற்கும், அத்திணைபற்றிய இலக்கிய ஆட்சிக்கும் பொருத்தமுடையதா என்பது கருதித் துணிதலே பொருத்தமாகும். அங்ஙனங் காணுமிடத்துக் காலைப்பொழுது பொருந்தாமையும் பிற்பகலே பொருத்தமாதலும் மேலே காட்டப்பட்டன.

"பல்பூங் கானற் பகற்குறி மரீஇச்
செல்வல் கொண்க செறித்தனள் யாயே
கதிர்கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுத்
திருவுடை வியனகர் வருவிருந் தயர்மார்
பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை யுகுத்த
கொக்குகிர் நிமிரன் மாந்தி எற்பட

அகலங் காடி யசைநிழற் குவித்த
பச்சிறாக் கவர்ந்த பசுங்கட் காக்கை
தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பிற் சேக்கும்
மருங்கூர்ப் பட்டினத் தன்ன விவள்
நெருங்கே ரெல்வளை யோடுவ கண்டே."

என்ற நற்றிணை 258ம் பாட்டும் நக்கீரனார் பாடியதே. இதன்கண் நண்பகற் பொழுதில் மகளிர் புறங்கடையிட்ட சோற்றையுண்ட காக்கை, அதன்பின் எற்பாட்டின்கண் அகலங்காடியில் குவிக்கப்பட்ட இறாமீனைக் கவர்ந்துண்டு, பின்னர் வங்கத்தின் பாய்மரத்திற் சென்று தங்கும் என்றார். இங்கு எற்பட என்றது ஞாயிறு வீழ்பொழுதையே குறித்து நிற்றல் காண்க. மேற் காட்டப்பட்ட திருமுருகாற்றுப் படையினும் நெய்தற்றிணைக் கென்றே பாடப்பட்ட இச்செய்யுள் சிறந்த சான்றாகுமென்க.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் ஞாயிறு எழுபொழுதாகிய காலைப்பொழுது நெய்தல் உரிப்பொருளாகிய இரங்கலுக்குப் பொருந்தாதென்பதும், ஞாயிறு வீழ்பொழுதாகிய பிற்பகலே இரங்கலுக்குப் பொருத்தமாவதென்பதும் அதனால் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலுள்ள 'எற்பாடு' என்பதற்கு ஞாயிறு வீழ் பொழுதே பொருளா மென்பதும் தெளிவாம்.

தொல்காப்பியர்க்குப் பின்னுள்ள உரையாசிரியர் நூலாசிரியர்களுள் ஒரு சாரார் சிறுபொழுது ஆறென்றும், மற்றொரு சாரார் சிறுபொழுது ஐந்தென்றும் கொண்ட அவற்றுள் எது பொருத்தமுடைத் தென்பது ஆராயத்தக்கது.

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலுள்ள "வைகுறு விடியல்" என்ற தொடர் உம்மைத் தொகையாகவும் வினைத்தொகையாகவும் கொள்ளுமாறிருத்தலானும், நூல்களில் சில இடங்களில் வைகறையும் விடியலும் வேறெனக் கொள்ளுமாறும், சில இடங்களில் ஒன்றெனக் கொள்ளுமாறும் கூறப்பட்டிருத்தலானும் இங்ஙனங் கொள்கை வேறுபாடு எழுந்ததெனக் கொள்க.

சிலப்பதிகாரம் கடலாடு காதையில்,

"பொய்கைத் தாமரைப் புள்வாய் புலம்ப
வைகறை யாமம் வாரணங் காட்ட
வெள்ளி விளக்கம் நள்ளிருள் கடிய."

என்ற பகுதியால் வைகறையாமம் இருளுடைய தென்பதும், அக்காலத்திருளை வெள்ளியாகிய மீன் ஒருவாறு கடியுமென்பதும் பெறப்பட்டன. அக்காலத்தில் கடற்கரையிலுள்ள பல்வகைக் கடைகளிலும் விளக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தமை அக்காதையினிறுதிக்கண் கூறப்பட்டிருத்தலும் வைகறை இருளுடைய தென்பதை உணர்த்தும். நாடுகாண் காதையில்,

"வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து
மீன்திகழ் விசும்பின் வெண்மதி நீங்க."

என்ற பகுதியில் வைகறையில் ஞாயிற்றெளி யின்றென்றும், வானத்தில் மீன்கள் விளங்குமென்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

விடிதல் இருள்புலர்தலை யுணர்த்துமாதலின், இருளையுடைய வைகறையும், இருள்நீங்கிய விடியலும் ஒன்றெனக் கொள்ளாது வேறெனக் கோடலே பொருத்தமாகும். புலரி, விடியல் என்பன ஒருபொருட் கிளவி. பரிபாடலில்,

“திற்பயம் பாடி விடிவுற் றேமாக்க.”—(7–85)

என்றவிடத்தில் விடிவுறுதல்—துன்பம் நீங்கி இன்பமாதல் என்றார் பரிமேலழகர். விடிதல்—இருள்நீங்க ஒளியுண்டாகும் பொழுதாதலின் அதுபோலத் துன்பம் நீங்கி இன்பமாதல் என்னும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையில்,

“வைகறை யாமத்து வாரணங் கழிந்து
வெய்யவன் குணதிசை விளங்கித் தோன்ற
வளநீர்ப் பண்ணையும் வாவியும் பொலிந்ததோர்
இளமரக் கானத் திருக்கை புக்குழி.”

என்ற பகுதியில், கோவலன் கண்ணகி கவுந்தியாகிய மூவரும் வைகறைக் காலத்திற் புறப்பட்டு உறையூரைக் கடந்து, ஞாயிறு தோன்றியபின் இளமரக் காவை யடைந்தனர் என்றார். இப்பகுதியில் வைகறையும் ஞாயிறு தோன்றியபொழுதும் வேறுவேறாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

“பெரும்புலர் விடியல் விரிந்து வெயிலெறிப்ப” (அகம் 63)

“விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேயம லகலறை” (கலித்தொகை)

என்ற அகநானூறு கலித்தொகைப் பகுதிகள் விடியற்காலம் ஞாயிற்றெளியை யுடையது எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

சீவகசிந்தாமணி நாமகளிலம்பகத்தில்,

“பஞ்சி யடிப்பவ ளத்துவர் வாயவள்
துஞ்சமி டைக்கன மூன்றவை தோன்றலின்
அஞ்சி நடுங்கின ளாயிழை யாயிடை
வெஞ்சுடர் தோன்றிவிடிந்ததை யன்றே” (சீவக. 219)

என்ற செய்யுளில் இறுதியடியில் விடியற்காலத்தில் ஞாயிற்றின் எழுச்சி கூறப்பட்டது காண்க. தோன்றி யென்னும் எச்சத்தைத் தோன்ற எனத் திரித்து வெஞ்சுடர் தோன்ற விடிந்தது எனக் கொள்க. தோன்ற என்பது காரண காரியப்பொருள்களில் வரவில்லை. பொழுதும் விடிந்தது வெஞ்சுடரும் தோன்றிற்று என இரண்டும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தன என்னும் பொருளில் வந்தது,

இவற்றால் வைகறை யிருளுடையபொழுது; விடியல் ஞாயிறு எழும் பொழுது; இவை இரண்டும் வேறுவேறு பொழுதுகள் என்பன தெளிவாயின. இவற்றிற்கு மாறாக இரண்டும் ஒன்றெனக் கொள்ளுமாறு நூல்களிற் காணப்படுமிடங்களுக்கு இவற்றிற்கு ஏற்றவாறு பொருளமைத்துக் கோடல் வேண்டும். அங்ஙனமே உரையாசிரியர்கள் அமைத்துக் கூறியுள்ளனர்.

சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண் காதையில்,

“புலரி வைகறைப் பொய்கைத் தாமரை
மலர்பொதி யவிழ்த்த உலகுதொழு மண்டிலம்
வேந்து தலைபனிப்ப வேந்துவாட் செழியன்
ஓங்குயர் கூட லூர்துயி லெடுப்ப”

என்ற பகுதியில் “புலரி வைகறை” என்பதற்கு அடியார்க்குநல்லார் ‘வைகறைக் காலக் கழிவும் புலருதன் முன்னுமாகிய அக்காலத்தே’ என்று உரை கூறினர். வைகறை இருளுடைய நேரம் என்று முன் சிலப்பதிகாரத் திலே கூறப்பட்டிருத்தலின், அதனைப் புலரி வைகறை என்றல் பொருந்தாமை யானும், “வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து” என்று முன் கூறப் பட்டமையின் அவ் வைகறைக் காலத்தே உலகு தொழு மண்டிலமாகிய ஞாயிறு தோன்றி ஊர்துயி லெடுத்தல் கூடாமையானும் அங்ஙனம் உரை கூறுவாராயினர்.

“பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே”

என்ற புறநானூற்றுப் (177) பாடற் பகுதிக்கு அதன் உரையாசிரியர் “பெரிய புலர்ச்சியை யுடைய விடியற்காலத்துச் சீருக்கு நிகரொவ்வாது” என்றுரை கூறினர். ஈண்டு வைகறைக்குப் “பெரும்புலர்” என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதனல், வைகறைக்காலமெனக் கூறுதல் பொருந்தாதெனக் கருதி விடியற்காலம் என உரைத்தனர். வைகறையும் விடியலும் ஒன்றெனப் பொருள் படுமாறு வரும் இடங்களுக்கு இவ்வுரையாசிரியர்களின் போக்கிற் கேற்பப் பொருளமைத்துக் கோடல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் வைகறையும் விடியலும் வேறு வேறு தன்மை யுடையனவாகக் காணப்படுதலின் மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு எனச் சிறுபொழுது ஆறெனக் கோடலே பொருத்தமாகும்.

EXCHANGE LIST

The Servant of India Society.
Hindustan Review.
Half Yearly Journal of the Mysore University.
Economica, London.
Philosophical Quarterly.
Journal of the Indian Chemical Society.
Reading University Gazette.
Mysore Economic Journal.
Chemical Abstracts, Easton P.A.
The Punjab University Gazette.
Journal of the Bombay University.
Quarterly Journal of the Mythic Society.
Publications by the Oriental Library, Baroda.
Publications by Kungl Universities Bibliotek, Uppasala, Sweden.
Publications by Tohoku Imperial University, Sendai, Japan.
Journal of the Madras University.
Bulletin de L'Ecole Francaise d'Extreme-Orient—Ecole Francaise d'Extreme-Orient, Hanoi (Indo-China).
Djwa—Java-institute, Kweekschoollaan, Jogajkarta, Java.
Varendra Research Society, Rajshahi, Bengal—Annual Report and Monographs.
Quarterly Journal of the Kannada Literary Academy,
Journal of the Andhra Historical Research Society.
Indian Culture.
Scripta Mathematica.
Indian Historical Quarterly, Calcutta.
Publications of the Bombay Royal Asiatic Society.
The Indian Library Journal.
Review of Philosophy and Religion.
U. S. S. R. Society for Cultural relations with foreign countries, Russia.
'**Drama**' *published by the British Drama League, London.*
Proceedings of the Durham Philosophical Society, Newcastle.
Collected papers from the Faculty of Science, Osaka.
Bulletin of the Calcutta Mathematical Society.

EXCHANGE LIST—(*Contd.*)

Science and Culture, Calcutta,
Indian Co-operative Review, Madras,
Epigraphica Indica.
Spolia Zeylanica.
Publications of the R. Swedish Academy of Sciences, Stockholm.
Bijendragen Tet De Taal, Land-En Volken Kunde Van Nederland Sch-Indie-s-Gravenhage.
Monthly Weather Report, Poona.
Scientific Reports of the Imperial Institute of Agricultural Research.
The Aryan Path.
The Mimamsa Prakash.
Indiana.
Vishwa Vani—A journal of Indian Renaissance.
Journal of the Madras Geographical Association.
Man in India.
The Poona Orientalist.
Publications by the Industrial Intelligence and Research Bureau, Simla.
The Mathematical Teacher, New York.
Duke Mathematical Journal.
Publications of the Brown University, U. S. A.
Transactions of Tbilissian Mathematical Institute, Russia.
Lingnan Science Journal.
London University Gazette.
The Adyar Library Bulletin.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

	Name of Publication		Author	Rs.	A.	P.
	History					
1	Bhoja Raja	..	Prof. P.T. Srinivasa Ayyangar ..	1	8	0
2	The Nayaks of Tanjore	..	Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar and Mr. Vridhagirisan ..	4	8	0
3	History of Gingee	..	Rao Bahadur C.S. Srinivasachariar	4	0	0
4	Indian History in Tamil	..	Rao Bahadur C S. Srinivasachariar and S. K. Govindaswami ..	2	8	0
	Economics					
5	Factory Labour in India	..	Prof. A. Mukhtar ..	3	0	0
6	The Distributive Co-operation in India	..	Mr. V. G. Ramakrishna Ayyar ..	1	0	0
7	The Madras Agriculturists' Relief Act—A study	..	Dr. B. V. Narayanaswami Nayudu and P. Vaidyanathan, M.A. ..	..		
8	Report on the Working of Prohibition in Salem	..	C. Jaganathachari, M.A., M. Litt. ..	..		
9	Madras Sales Tax Act	..	Dr. B. V. Narayanaswami Nayudu and S. Thiruvengadathan ..	1	8	0
10	Road and Rail Transport (Sold out)	..	Dr. B. V. Narayanaswami Nayudu and S, R. N. Badri Rao ..	5	0	0
11	Ground Nut	..	Dr. B. V. Narayanaswami Nayudu and P. S. Hariharan ..	1	8	0
12	Text-book in Economics in Tamil	..	Mr. V. G. Ramakrishna Ayyar ..	2	0	0
13	The Indian Trade (not in stock)		Dr. B. V. Narayanaswami Nayudu	2	0	0
	Philosophy					
14	Naveena Tarkam (in Tamil)	..	Mr. K. R. Applachariar ..	2	0	0
15	Educational Psychology in Tamil (Not in stock)	..	Prof. K. R. Appalachariar and Prof. R. Ramanujachari ..	1	0	0
	Physics					
16	A Text-book in Tamil on Physics Vol. I	..	Mr. R. K. Visvanathan ..	3	0	0
17	Do. Vol. II	..	Do. ..	2	0	0
18	Acoustics (in Tamil)	..	Mr. R. K. Visvanathan ..	1	8	0

	Name of Publication	Author	Rs.	A.	P.
	Chemistry				
19	A Text-book in Tamil on Chemistry, Vol. I	Mr. N. Ananthavaidyanathan	3	0	0
20	Do. Vol. II	Do.	2	8	0
21	Practical Chemistry for Intermediate Students	Mr. M. L. Sitaraman	2	8	0
	Botany				
22	A Text-book in Tamil on Botany	Dr. T. S. Ragahvan	3	0	0
	Tamil				
23	Pari Pattu	Bhasha Kavisekara Vidvan R. Raghava Ayyangar	2	0	0
24	History of Tamil Literature	Do.	3	0	0
25	Advanced Studies in Tamil Prosody	Dr. A. Chidambaranathan Chettiar	2	0	0
	Sanskrit				
26	Text and commentary of Tattvavibhavana by Parameswaran, a commentary on Vacaspati Misra's Tattva-bindu	Mr. V. A. Ramaswami Sastriar	3	0	0
27	Jagannatha Parditha	Mr. V. A. Ramaswami Sastriar	2	0	0
28	Sri Mukundamala	Prof. K. Rama Pisharoti	3	0	0
29	Svarasidhanta Chandrika	Srinivasayajvan Edited by Mr. K. A. Sivaramakrishna Sastri	5	0	0
30	Trimsacchloki	Sri V. Subramanya Sastri	0	8	0
31	Nyayakulisa	Edited by Prof. R. Ramanujachari and Pandit K. Srinivasacharya	2	8	0
32	Nitimala	Do.	2	0	0
33	Philosophy of Aesthetic pleasure	P. Panchapagesa Sastri	3	0	0
34	Lectures on Patanjali's Mahabashya	Dr. P. S. Subramanya Sastriar	3	0	0
	General				
35	The University Journal	Editor Annual Subscription Rs. 7 (Inland) 10's (Foreign)			

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS—(*Contd.*)

	Name of Publication	Author	Rs.	A.	P.
36	Raja Sir Annamalai Chettiar's Commemoration Volume		10	0	0
	Music				
37	Swaramelakalanidhi.	Mr. M. S. Ramaswami Ayyar	2	0	0
38	Tamil Isai Music Series :				
	Volume I		2	0	0
	" II		3	0	0
	" III		2	0	0
	" IV (Sold out		2	0	0
	" V		1	8	0
	" VI		3	0	0
	" VII		2	0	0

ADDITIONAL PUBLICATIONS

	Name of Publication	Author	Rs.	A.	P.
	History				
	Maratha Rule in the Carnatic	Sri C. K. Srinivasan	3	0	0
	Tamil				
	Historical Tamil Reader	Dr. P. S. Subramanya Sastri	2	8	0
	Tolkappiam-Collathikaram	Do.	5	0	0
	Endowment Publications				
	Kambar Memorial Prize Selections		..	..	
	Adi Kumaraguruparar Selections		..	..	
	Sekkilar Selections		..	..	
	Tevara Tirumurai-Preliminary		..	..	
	Tamil Isai Music Series				
	Volume V Part 2		1	4	0
	" VIII		3	0	0
	" IX		3	0	0
	" X		3	0	0

For Copies Apply to :—

The Registrar. Annamalai University, Annamalainagar.

JL
74 m 2 IIA N3.2
N44-13
94983

PUBLICATIONS

OF

THE INTER-UNIVERSITY BOARD, INDIA.

1.	Handbook of Indian Universities	.. 2 0 0 *or* 3s
2.	Facilities for Oriental Studies and Research at Indian Universities	.. 0 8 0
3.	Facilities for Scientific Research at Indian Universities	.. 0 12 0
4.	Bulletin of the Inter-University Board, India, No. 1 to 13.	.. 1 0 0 each
5.	Biological Outlook on life and its Problems.— By J. Arthur Thomson, M. A., LL. D., Regius Professor of Natural History, University of Aberdeen	.. 0 2 0
6.	Third Conference of Indian Universities	.. 1 0 0
7.	Training of Teachers in Indian Universities	.. 0 8 0
8.	Annual Report of the Inter-University Board for 1935-36	.. 1 0 0
9.	Bibliography of Doctorate Theses in Science and Arts accepted by Indian Universities from January, 1930	.. 0 8 0

POSTAGES AND V. P. CHARGES EXTRA.

Available from

THE BANGALORE PRESS,

"LAKE VIEW"

Mysore Road, Bangalore City.

MYSORE ECONOMIC JOURNAL

The only Journal of its kind published regularly on the 7th of each month for over twenty years. Has a number of contributors and reviewers attached to it. Bright and topical in its contents, it has ever stood out for progressive and suggestive comments on public affairs and well being. Sir Roper Lethbridge called it the "Most admirable Journal". Annual subscription Rs. 6.

From the Book Department, books on economic matters can be always ordered. The following books are available for sale from stock:

PLANNED ECONOMY FOR INDIA by Sir M. Visvesvaraya, K.C.I., LL. D. Price Rs. 6.

MADURA SOURASHTRA COMMUNITY by K. R. R. Sastry, M.A., M.L., F.R. ECON. S. Price Re. 1.

INDIAN CASTE SYSTEM by C. Hayavadana Rao, B.A, B L., F. R. ECON. S. Price Re. 1

STUDIES IN RURAL ECONOMICS by S. Kesava Iyengar, M.A, Price Rs. 8.

TOWARDS NATIONAL SELF SUFFICIENCY by Dr. P. J. Thomas, M.A., B.LITT., PH.D. Price As. 4.

MYSORE GAZETTEER (3 VOLS.) Edited by C. Hayavadana Rao, B.A. B.L. Price per set Rs. 20. Can also be had in parts at prices varying from Rs. 2 to Rs. 8 per volume.

Postage extra in all cases

Apply to:—

MANAGER, "Mysore Economic Journal",
No. 19, Gundopunt Buildings Siddicutta,
BANGALORE CITY.

THE INDIAN LIBRARY JOURNAL, BEZWADA.

The Official organ of the All-India Public Library Association. Expounds the various phases of Library Science and the Library Movement in India.

Annual Subscription Rs. 3.

RATES OF ADVERTISEMENTS

PARTICULARS	PER ISSUE			PER TWO ISSUES		
	Rs.	A.	P.	Rs.	A.	P.
Back Cover	15	0	0	28	0	0
Inside Back Cover	10	0	0	18	0	0
Inside Page	8	0	0	15	0	0
Inside Half Page	4	0	0	8	0	0